913

Janice Maynard

ZIARISTĂ LA VENEȚIA

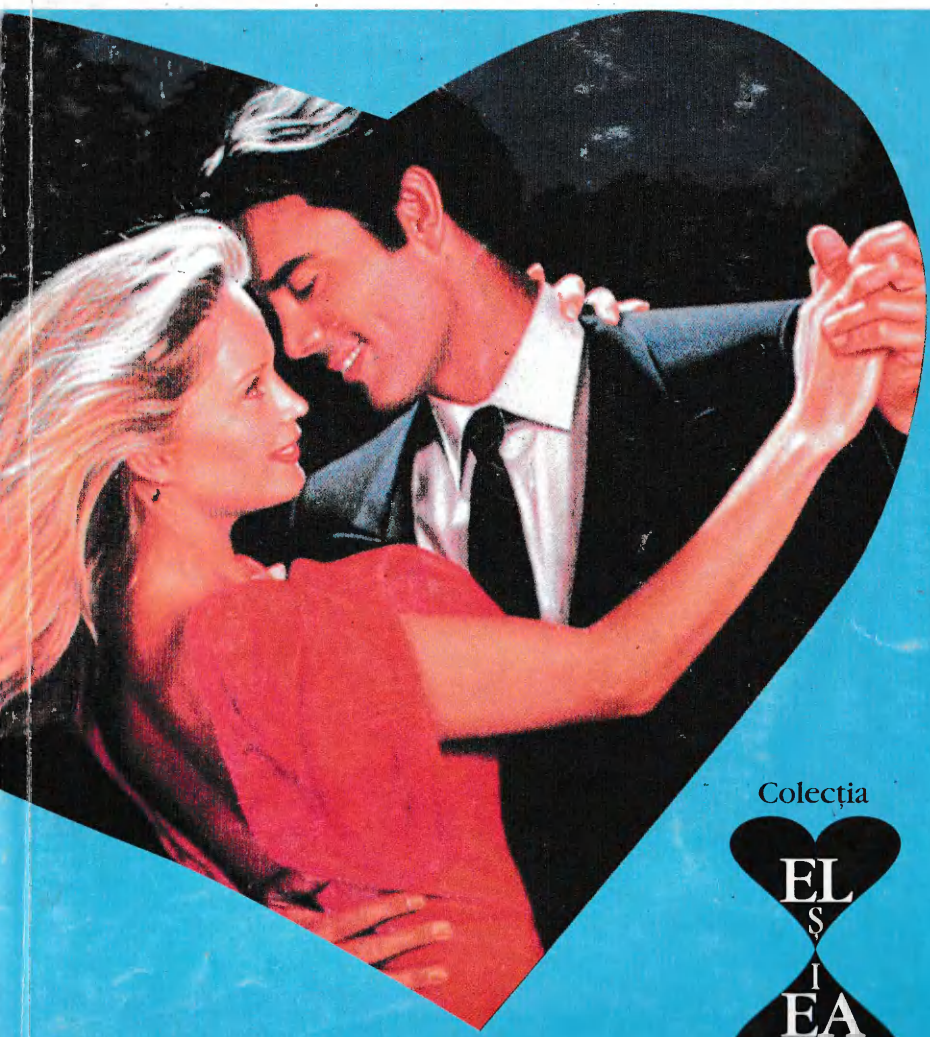

Colecția EL ȘI EA

ALCRIS

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Persoanele juridice pot achiziționa cărți și direct de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.
Cei interesați pot telefona la numerele: 021.223.63.07; 021.224.16.98.

Frumoasa Sancha Forrest, redactor la o revistă internațională, este detașată de la Londra la Veneția, pentru ediția italiană. După un timp, luând un interviu seducătorului conte Cesare Alberto Venuto di Malatesta, se îndrăgostește de el la prima vedere. Deși se pare că nici contele nu este insensibil față de frumusețea ei, Sancha este nevoită să se confrunte cu bogata și strălucitoarea Janine Rumien.

THE BEST

ISBN: 978-973-580-835-8

PREȚ: 10 LEI

JANICE MAYNARD

Ziaristă la Veneția

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Palatul Malatesta își reflecta magnifica decrepitudine în apele canalului îngust care-l lega de restul orașului. Mai departe, acesta dădea în Canal Grande, unde ambarcațiuni publice și private constituiau o continuă paradă de culori, defilând prin fața vestigiilor trecutului turbulent al Veneției.

Palatul păstra o anumită maiestuozitate, pe care niciun stadiu de ruinare nu i-ar fi putut-o răpi. Zidăria de piatră căpătase patină, iar grifonii turnați în bronz care străjuiau mândri intrarea erau acoperiți cu un strat verzui de oxizi. Coloanele curbate sprijineau acoperișul ieșit deasupra debarcaderului, lângă care strălucea cam nepotrivit o șalupă cu motor.

Pentru Sancha Forrest, tolănită alene în gondolă, cu o mână în apa rece, clădirea avea un aer atemporal, ușor intimidant. Cum putea cineva să locuiască într-un asemenea loc, urmând obiceiurile de zi cu zi ale Italiei moderne din secolul XX, când totul îți aducea aminte de vremurile apuse, în care cavalerismul și violența își dădeau permanent mâna? În acest cartier liniștit era foarte ușor

să-ți imaginezi cum arăta palatul pe vremea când fusese ocupat de o numeroasă familie nobilă, care să-l anime și să-i utilizeze deplin saloanele și apartamentele.

Sancha oftă, ceea ce atrase atenția tânărului de la prova. Acesta întoarse spre ea o pereche de ochi strălucitori, observându-i expresia visătoare.

– Ei bine, deschise el vorba. Ce părere ai?

Sancha scoase mâna din apa lagunei, scuturând-o.

– Impozant, declară ea, plimbându-și privirea peste fațada clădirii. Oare chiar locuiește aici contele Malatesta?

Tony Braithwaite rânji.

– Nu-ți vine să crezi?

– N-ai aceeași impresie? scutură ea din cap. Este atât de mare! Cu siguranță, prea vast pentru un singur ocupant.

– Probabil își propune să se însoare cândva și să-și întemeieze o familie, spuse el, ridicând din umeri. Până atunci...

Sacha strâmbă din nas.

– Nu-i căsătorit?

– Nu încă.

– Păi, ce vârstă are?

– Nu știu sigur. În jur de patruzeci de ani.

– Pricep. Răsfoi carnețelul din mână. Nu-i foarte tânăr. De ce nu s-a însurat până acum?

– Oprește-te, Sancha! Întrebările astea trebuie să i le adresezi lui. Asta este sarcina ta, nu? Eu trebuie doar să fac fotografii. Ca pentru a-și demonstra abilitatea, Tony scoase capacul de protecție al obiectivului, se ridică în picioare și făcu o fotografie a palatului, înainte ca gondolierul să tragă la debarcader. Sancha se ridică de

asemenea, în vreme ce Tony își studia exponometrul. Acum că ajunseseră la Palazzo Malatesta, toată siguranța de sine părea s-o fi părăsit. Era prima ei misiune și o obținuse doar fiindcă Eleanor Fabrioli se îmbolnăvise.

Se împiedică pe treptele debarcaderului, iar Tony o prinse înainte să se prăbușească pe dalele de piatră. Se înroșise și inima îi bătea cu putere. Tony îi aruncă o privire amuzată.

– Pentru numele Domnului, Sancha, ascunde-ți emoțiile! Asta-i marea ta ocazie de afirmare! N-o rata!

Dădu din cap și-și netezi fusta peste șolduri. Se întreba dacă un conte italian nu are obiecții împotriva fustelor scurte purtate de fete în zilele noastre. Și poate ar fi fost mai bine să-și strângă părul într-un coc, cugetă ea cu disperare. Lăsat să i se reverse peste umeri, îi conferea un aer de frumusețe scandinavă, făcând-o să pară mult mai tânără decât cei douăzeci și doi de ani pe care-i împlinise. Oare cum arăta contele? Era impunător și masiv, sau micuț și brunet, cu păr negru lucios, precum mulți dintre tinerii pe care-i cunoscuse în cele șase luni petrecute la Veneția? Desigur, nu mai era tânăr. Spera să n-aibă un aspect efeminat și să nu abuzeze de efuziuni sentimentale. Autorii obișnuiau să facă așa ceva; nu era primul scriitor de lucrări istorice și, cu toate că opera fusese considerată de critică o retrospecție de primă importanță a Italiei secolelor al XIII-lea, al XIV-lea și al XV-lea, nu însemna că urma să aibă și succes de piață, să se vândă bine și în restul lumii. Dimpotrivă, Sancha o găsise greoaie, dar poate se datora faptului că o primise abia ieri la prânz, împreună cu însărcinarea de a realiza interviul și că pierduse aproape toată noaptea citind și străduindu-se să priceapă. Dar la două sau la trei noaptea, meritele Divinei Comedii, scrisă pe vremea

când Dante trebuise să fugă din fața inamicilor lui politici, îi cam scăpaseră. Ca urmare, în dimineața asta nu se simțea convinsă că știe suficient despre carte încât să se angajeze într-o discuție inteligentă cu autorul.

Tony îi explică gondolierului că doreau să-i aștepte, apoi o luă pe Sancha de cot:

– Ei bine, asta-i situația, scumpo. Ești gata? Ți-ai ascuțit creioanele? Îți merge mintea în parametri normali?

– Ah, las-o moartă, Tony! exclamă ea, cu o privire suferindă. Sunt destul de agitată și fără glumele tale.

– N-ai niciun motiv de nervozitate! replică însoțitorul, în timp ce pătrundeau pe sub arcada de la intrare într-o curte interioară străjuită de ziduri mohorâte. Mușchiul și buruienile invadaseră pavajul de mozaic, odinioară lustruit. Îi împresura un vag iz de descompunere, iar Sanche se înfioră.

– Cum i te adresezi unui conte? vru ea să știe, preocupată brusc de problemă.

– Păi, n-ai cum să-i folosești numele complet de fiecare dată când îi vorbești, declară Tony, ridicând din umeri. Îmi imaginez ce este suficient "domnule conte" – sau poate numai signore.

– Ce degajat te porți. Nu te deranjează câtuși de puțin faptul că este ultimul reprezentant al unei vechi familii aristocratice?

Expresia fotografului deveni cinică.

– Ah, scumpo, nu te amăgi singură. Acest "aristocrat" nu ne-ar acorda nici cinci minute dacă n-ar fi obligat! Privește împrejur! Locul ăsta îți pare a fi căminul unui aristocrat? Este o ruină!

Sancha făcu întocmai.

– Nu, Tony! exclamă ea. De acord, palatul are nevoie de niște

investiții, dar este în continuare impresionant.

– Ești o romantică incurabilă, Sancha! declară el, cu o notă de regret în glas. Sper ca acest romantism să nu fie complet dat peste cap de cruzimea realității.

– Pari cam înverșunat, spuse ea, îndepărtând o șuviță de păr blond de pe față.

– De ce n-aș fi? Cândva gândeam ca tine, nu cu foarte mulți ani în urmă.

– Nu ești chiar atât de vârstnic.

– Am cel puțin șase ani mai mult ca tine, comentă el lejer. Și câteva luni sunt suficiente să-ți reteze aripile.

Sancha oftă, conștientă că umbra palatului le acaparase cumva conversația. Poate că acea curte păstra amintirea unui trecut violent și era deranjată de comportamentul nepăsător al contemporanilor. Poate că acele garguie cu reprezentări de animale fantastice aveau încă puteri supranaturale. Sancha se înfioră din nou, dar din alt motiv. Tony rupse vraja înaintând și trăgând de sfoara clopoțelului.

Niciun sunet nu ajunse la ei prin pereții groși, așa că nu puteau spune dacă mai funcționa sau nu. Așteptară câteva clipe, apoi Tony repetă operația. Cu același rezultat.

Sancha se juca nervos cu carnețelul din mână.

– Oare o fi cineva acasă?

– Nu aranjezi un interviu, ca după aceea să ieși în oraș, comentă el sec. Stai puțin. O să încerc ciocănelul. Clopoțelul pare să fie scos din uz.

Ciocanul greu de metal înfățișând o mână înmănușată lovi ușa, producând un zgomot înfundat, care păru să reverbereze între zidurile curții.

– Lugubru, nu crezi? spuse Sancha, simțind nevoia de a-și auzi glasul, pentru a-și potoli neliniștea.

– Dacă spui tu, replică el. Eu am început să-mi pierd răbdarea. Îți dai seama că așteptăm de vreun sfert de ceas?

Ezită câteva clipe, apoi exclamă:

– Ascultă! Parcă se aude cineva venind.

Pe urmă se auzi un zăvor tras, iar ușa grea se roti în balamale. Nu scârțâia, iar Sancha avu senzația că erau niște muște gata să intre în plasa păianjenului. Își alungă temerile. Începuse s-o ia razna, lăsându-se influențată de atmosfera acelei case.

Dincolo de ușă se afla un bărbat de vârstă medie, complet chel, cu sprâncene negre. Cu siguranță n-avea cum să fie Contele, își spuse Sancha.

– Suntem de la revista „Parita". Domnul conte ne așteaptă, declară Tony, înmânând bărbatului acreditarea.

Individul relativ înalt, ai cărui mușchi jucau sub tricoul de polo aruncă o privire superficială cartonașului, se deplasă într-o parte și spuse:

– Vă rog să intrați, signore, signorina.

Tony îi făcu semn s-o ia înainte, iar Sancha pătrunse în palazzo cam nehotărâtă. Îi întâmpină o atmosferă mohorâtă și pentru o clipă, Sancha nu-și dori decât să scape cât mai repede de acea îndatorire. Apoi pricepu că era o aiureală și se mai calmă sub atingerea încurajatoare a mâinii lui Tony.

Stăteau pe dalele de piatră ale pardoselei într-un fel de hol enorm, care făcu repede uitată căldura soarelui de vară de afară. Era o încăpere uriașă, lipsită de orice decorațiuni, cu excepția arcadelor și coloanelor sculptate, acum acoperite de mucegai. Nimeni n-ar fi

putut locui acolo, își spuse ea. Ca pentru a-i confirma gândul, bărbatul, servitor sau orice o fi fost, porni înainte spre scara cu trepte puțin înalte, ducând spre galeria care aparent traversa toată casa.

Treptele netede și tocite de trecerea anilor erau relativ alunecoase, iar Sancha puse mâna pe balustradă, chiar dacă Tony venea imediat după ea. Obișnuindu-se cu întunericul, privea împrejur cu interes, încercând în același timp să formuleze mental introducerea articolului. Interviul va urma, dar trebuia descris întâi palatul, pentru niște cititori care în cea mai mare parte nu vizitaseră Italia și nu văzuseră niciodată un asemenea interior.

Pardoseala era mozaicată, iar pe pereți atârnau tablouri. Acei bărbați posomorâți și femeile serioase erau probabil strămoșii actualului conte, dar întrucât însoțitorul nu părea dispus să-i lumineze, Sancha nu găsi cu cale să pună întrebări. Totuși, își puse în minte să-l întrebe mai târziu pe conte, când se va ivi ocazia.

Bărbatul se opri în fața unor uși duble, le deschise teatral și înaintă. Tony și Sancha ezitară în prag, din dorința de a nu deranja. Totuși încăperea era numai o mică anticameră, iar însoțitorul lor trecuse deja în apartament.

Tony ridică o sprânceană spre Sancha.

– Câtă ceremonie! șopti el sarcastic, iar Sancha își ascunse zâmbetul.

– Crezi că este doar servitor? făcu ea semn în urma celui care-i condusese.

– Da. Este Paolo. Am auzit de el, veni răspunsul șoptit. Este un fel de valet-servitor-bodyguard.

– Aha. Sancha era impresionată. Nu mai are și alți angajați?

– Nu prea cred, răspunse el cinic. Visteria este cam goală, din câte se aude.

– Aș fi încântat să aflu din ce surse v-ați adunat informațiile, signore.

Glasul plăcut, dar amenințător îi luă prin surprindere, venind din spate. Niciunul nu-l auzise apropiindu-se pe bărbatul care-i privea acum printre gene, cu niște ochi albaștri neobișnuiți pe un ten atât de negricios.

Nu era foarte înalt, ci doar puțin peste medie și nici nu avea o constituție îndesată. Totuși, prezența lui arogantă avea darul să-i domine pe cei dimprejur. Avea umeri largi și șolduri înguste; cămașa neagră, descheiată la gât și pantalonii de aceeași culoare, bine croiți, îi scoteau mai mult în evidență masculinitatea. Părul închis la culoare și bogat îi acoperea gulerul, având pe alocuri șuvițe grizonante; pomeții înalți erau parcă mai întunecați din cauza perciunilor deși îi confereau un aspect nobiliar. Era cu siguranță unul dintre cei mai atrăgători bărbați pe care-i văzuse Sancha vreodată; cu toată nervozitatea ei, fu fascinată de privirea pătrunzătoare a bărbatului.

Tony se străduia să-și revină.

– Scuzele mele, signore. Credeam că suntem singuri.

– Nu zău?

Trecu pe lângă ei în anticameră, iar Sancha îi aruncă o privire lui Tony, care se mulțumi să ridice din umeri.

– Paolo! Avanti!

Servitorul își făcu apariția din apartament și răspunse, politicos:

– Si, signore.

– Vom vorbi în engleză, Paolo. Din respect pentru musafiri,

bine? Pe figura lui era acum maliţiozitate. Daţi-mi voie să mă prezint, signore, signorina: sunt contele Cesare Alberto Venturo di Malatesta!

Urmară câteva clipe de tăcere deplină. Obrajii lui Tony se înroşiseră spectaculos. Şi ea se simţea ruşinată şi se întreba cu un început de disperare cum vor reuşi să se reabiliteze.

Tony inspiră adânc.

– Trebuie să ne cerem scuze, domnule conte, pentru vorbele necugetate. Probabil curiozitatea ne-a împins să facem afirmaţii pe care altfel le-am fi reţinut...

– Aveţi o zicală în ţara dumneavoastră, îl întrerupse contele. Cei care trag cu urechea nu aud lucruri frumoase despre ei. În cazul de faţă, s-ar putea spune că am făcut-o!

– Foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneţi aşa ceva, domnule!

– Deloc. Ochii contelui îl cântăriră o clipă. Poftiţi înăuntru. Paolo! Vin pentru musafiri.

Contele deschise uşile ce dădeau spre restul apartamentului şi le făcu loc să treacă înainte. Paolo dispăru iar Tony o împinse uşurel pe Sancha.

Trecând pe lângă italian, Sancha fu conştientă de privirea lui apreciativă şi simţi parfumul de aftershave.

Intraseră într-o încăpere enormă, numai că aici existau semne de confort. Covorul moale era tocit pe alocuri, dar avea culori surprinzător de vii, dacă ţineai seama de vechimea lui. Mobila era un amestec de vechi şi modern: fotolii confortabile de piele, alături de sculpturi veneţiene. Pe un piedestal scund trona un bronz splendid, reprezentând o zeitate înaripată impecabilă din toate punctele de

vedere. Sancha recunoscu mai multe pânze de Titian, sau ale altor maeștri ai Renașterii. Era o cameră a contrastelor, cu vechi obiecte valoroase alăturate de-a valma cu echipamente hi-fi și altele. Încăperea prelungă dădea spre apele canalului pe care veniseră.

– Luți loc, vă rog!

Sancha fu fericită să se așeze pe scaun. Ultimele minute i se păruseră extenuante și nici măcar nu începuse interviul.

Tony ocupă un scaun cu spătar înalt, sculptat, folosit cândva de vreo doamnă nobilă pentru lucrul la gherghef. Aparent, contele prefera să rămână în picioare, iar Sanchei îi venea incredibil de greu să-și ia ochii de la el. Avea o personalitate tulburătoare; nu știa cum va găsi îndrăzneala să-i pună întrebările necesare.

Paolo aduse vinul, îl turnă în pahare și apoi plecă. Contele le oferi țigări, dar Sancha nu fuma, așa că refuză politicos. Tony luă o țigară, iar contele i-o aprinse cu o brichetă de aur masiv. Apoi spuse:

– Putem începe, signore...?

– Braithwaite, Tony Braithwaite. Iar aceasta este domnișoara Forrest.

Contele se înclină.

– Așadar, domnule Braithwaite, dumneata ești fotograful.

– Da, domnule. Domnișoara se va ocupa de interviu. Înțeleg că... n-aveți obiecții să fotografiem?

– Nu, în limite rezonabile, declară contele, ridicând o sprânceană. Prima condiție este ca eu să nu apar în poze.

Tony se arătă nelămurit.

– Nu vreți să apăreți în fotografii, domnule?

– Mulțumesc, nu. Prefer să rămân în anonimat. Zâmbi, iar Sancha fu uimită de albeața dinților lui. De unde dorești să începi?

– De oriunde doriți, domnule conte, răspunse Tony, terminându-și vinul.

– "Signore" este suficient. Cred că nu-i cazul să adoptăm o adresare ceremonioasă. Se sprijinise neglijent de căminul a cărui placă superioară era sculptată în marmură roz. Ai nevoie de asistență? N-ar fi bine ca Paolo să te acompanieze, să te conducă?

– Mi-ar face mare plăcere. Prefer să realizez mai multe fotografii, ca apoi să am de unde alege. Desigur, ultima decizie vă aparține.

Contele se întinse și trase de un șnur, cum Sancha văzuse numai în filme. Ca prin farmec, Paolo apăru imediat de parcă ar fi așteptat să fie chemat. Pentru Sancha, era momentul cel mai neplăcut. După plecarea lui Tony, trebuia să înceapă interviul.

Deschise carnețelul, scoase din poșetă două creioane ascuțite și se foi pe scaun, nervoasă.

Paolo primi indicații clare, iar Tony își luă echipamentul și-l urmă.

În clipa aceea, contele păru să se relaxeze, ocupă un scaun în fața Sanchei și o fixă cu ochii aceia surprinzător de albaștri.

– Haide, signorina, începu el. Observ că ești foarte nervoasă. Nu sunt lipsit de sensibilitate. Spune-mi, ce dorești să afli?

Sancha își alese cuvintele, apoi spuse:

– În primul rând, mi-ar plăcea să știu câteva date personale. Roși și adăugă: nu detalii intime, desigur, dar câte ceva despre origini.

Bărbatul își scutură țigara într-o scrumieră de onix.

– Prea bine, signorina, am să-ți relatez câte ceva din istoria familiei, bine? Își contemplă câteva clipe inelul cu pecete de pe degetul mic al mâinii stângi. Sunt al unsprezecelea conte di Malatesta. Familia mea a primit titlul în secolul XVIII. Strămoșii mei

au activat în diverse domenii, fiind mai ales politicieni și oameni ai bisericii. Din păcate, sunt ultimul supraviețuitor și nu am frați sau surori. Ambii părinți au decedat. Cea mai apropiată rudă în viață este o mătușă vârstnică. Sancha ridică ochii după ce notase, iar el o întrebă: ăsta-i genul de date pe care le doreai?

– Da, signore... se bâlbâi ea. Răsfoi carnețelul, aparent preocupată. Ă... n-ați menționat palatul. Poate mi-ați putea povesti ceva și despre palazzo.

El înclină din cap, manifestându-și acordul.

– Desigur. Palatul a fost ridicat în secolul al XVI-lea și a aparținut unei familii de negustori, care a sărăcit în vremea războaielor napoleoniene. După cum vezi, are mare nevoie de lucrări de restaurare, cu toate că apartamentul pe care-l folosesc este relativ confortabil.

– Mulțumesc, murmură ea, terminând de notat.

– Altceva? Contele o privea intens. Spune-mi, nu ești cam tânără pentru o asemenea însărcinare, sau la „Parita" se fac experiențe cu reporteri începători?

Sancha ridică ochii, indignată.

– Sunt perfect capabilă să realizez acest interviu, signore, replică ea, pentru moment mânia depășindu-i sperietura. Dar imediat ce pricepu cum reacționase, se zăpăci. Totuși, în ochii contelui apăruse o urmă de amuzament.

– Înțelesesem că voi fi intervievat de către domnișoara Fabrioli.

Sancha își mușcă buza.

– Da, într-adevăr, recunoscu ea, împotriva dorinței. Îmi pare rău, dar s-a îmbolnăvit în ultima clipă, așa că...

– Așa că ai fost desemnată s-o înlocuiești?

– Da. Își aminti prea târziu că uitase să adauge "signore".

– Înțeleg. Contele strivi în scrumieră mucul țigării. Să continuăm. Vrei să trecem la carte?

– Ah! Da, sigur că da! Dădu pagina carnetului. Ă... începu ea, fâstâcit... Vreți să-mi spuneți ce v-a inspirat să scrieți o astfel de carte?

– Ai citit-o? Ochii lui erau scrutători.

– Da. Îl înfruntă cu hotărâre. Nu-i va permite s-o zăpăcească.

– Atunci, pune-mi întrebări.

– Perfect, suspină Sancha. Întotdeauna ați fost interesat de acea perioadă din istoria Italiei?

Contele deveni gânditor.

– Ei bine, signorina, familia Borgia m-a atras întotdeauna. Și bineînțeles, artiștii din acea perioadă – Dante, Michelangelo, Giotto; Renașterea a reprezentat o perioadă de emulație spirituală, nu ești de aceeași părere?

– Fără îndoială. Înghiți cu greu nodul din gât. V-a luat mult timp să scrieți cartea?

– Scrisul n-a durat. Documentarea însă, da. Cu totul, de la primele cercetări până când a fost gata, au trecut probabil vreo doi ani. Scrisul este fascinant, ce părere ai?

Sancha zâmbi palid și dădu din cap. Trecu în revistă ceea ce notase, căutând cu disperare un subiect care să revitalizeze conversația. Ar fi fost groaznic să nu mai găsească nimic de spus, sub privirea aceea pătrunzătoare. Nu era obișnuită cu astfel de bărbați. El era mult mai vârstnic decât cei cu care avusese de-a face; oare câți ani să fi avut? Între treizeci și cinci și patruzeci și cinci, dar nu se simțea în largul ei să-l întrebe. Avea o descriere, iar asta ar fi trebuit să se dovedească suficient. Informațiile privind familia puteau fi

îmbogățite la birou. Despre palazzo se putea informa la arhivele orașului. Apoi, veneca carteca; poate i-ar fi folosit mai multe informații privind stilul lui de lucru și mobilurile care-l animaseră.

Ridică fruntea și întrebă:

– Cum scrieți, signore? Adică... v-ați făcut un program zilnic de lucru, sau scrieți doar atunci când aveți inspirație?

Contele nu răspunse imediat, gândindu-se puțin.

– Când scriam la carte, n-am lucrat constant. Uneori, eram capabil să nu mă ridic de la masă ceasuri întregi, alte dăți abia dacă înșiram câteva rânduri. Acum, mă documentez pentru următoarea carte și lucrez mai cu seamă dimineața.

– Interesant! se entuziasmă ea, fericită că găsise alt subiect. Putem afla despre ce-i vorba?

– Desigur. Este o continuare, ocupându-se de perioada secolelor al XVI-lea și al XVII-lea.

– Înțeleg, murmură ea, atentă să nu piardă vreun cuvânt.

– Dar mai lucrez la ceva, continuă el moale. N-are legătură cu primele două cărți, nefiind de inspirație istorică; este un volum de poezii. Îți place poezia, domnișoară Forrest?

Sancha se înroși violent.

– Ă... da, răspunse ea, vizibil stânjenită. Când găsesc timp să citesc așa ceva.

– Trebuie să-ți faci timp pentru poezie, signorina. În cuvinte sălășluiește atâta frumusețe, nu ești de aceeași părere? Nu-i cazul să le utilizăm numai prozaic, ca de exemplu pentru acest interviu. Ar trebui să le lăsăm să curgă melodios; să ne ridice dincolo de statutul de muritori!

Îl asculta, încântată. Apoi înțelese că uitase să-i mai răspundă, așa

că el o fixa cu ochii eceia tulburători. Își căută refugiu în notițele mâzgălite în grabă. Apoi își umezi buzele și reluă:

– Vasăzică, scrieți și poezie, signore?

– Puțin, mărturisi el. Mă rezum să colecționez poeme ale autorilor din secolele XVI și XVII, care n-au fost niciodată recunoscuți și publicați, lucru absolut regretabil. Unele lucrări sunt anonime, altele au autor, dar toate sunt minunate.

Glasul lui de tenor căpătase o tonalitate aparte, vorbind despre chestiuni care-l pasionau, iar Sancha înțelese că acela era subiectul care-l interesa. Iar abordarea entuziastă îi creea și ei un sentiment asemănător.

– Mai dorești vin, signorina? întrebă el brusc, ridicându-se și apropiindu-se de tava lăsată de Paolo. Este o după-amiază fierbinte. Fără îndoială, ți-e sete.

– Ah, nu, mulțumesc. Scutură viguros din cap. Vinul băut deja o ametise puțin. După activitatea frenetică de la birourile revistei, liniștea și pacea din palazzo erau moleșitoare.

Contele își umplu paharul, apoi veni să se sprijine din nou de cămin, cu un picior ridicat pe grătarul de alamă. Sancha îi putea admira pantoful lustruit și musculatura coapsei, profilată prin materialul pantalonilor. Totuși, era prea aproape ca să se simtă relaxată.

– Asta-i tot? vru el să știe.

– Cred... că da. Închise carnețelul cu zgomot.

– Bine, aprecie el. Ridică paharul în lumină, examinând mulțumit culoarea băuturii. Acum, poate vei avea bunătatea să-mi spui câte ceva și despre tine.

Sancha aruncă o privire spre ușă, dorind ca Tony să apară. De

clipa asta se temuse cel mai mult, iar acum, când venise, se simțea complet nepregătită.

– Sunt foarte puține lucruri de spus despre mine, signore, replică ea, străduindu-se să pară nonșalantă.

– Sunt convins că nu-i adevărat, signorina, insistă el. De exemplu, cum a ajuns o tânără englezoaică să lucreze în Italia?

– De unde convingerea că sunt din Anglia? se arătă ea curioasă.

Contele schiță un zâmbet.

– Numele dumitale este Forrest, care trebuie să recunoști sună britanic. Și să nu uităm că v-am auzit vorbind în galerie. Este greu de crezut că poți avea altă naționalitate. În afară de asta, puține italience se pot lăuda că sunt atât de blonde.

– Înțeleg, spuse ea, plecând capul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce lucrezi în Italia?

Ridică din umerii înguști, dorindu-și ca el să se îndepărteze, să se așeze jos undeva, oriunde!

– Unchiul meu este editor aici. Lucram într-un birou, la Londra, iar el mi-a sugerat să vin la Veneția, să stau vreun an.

– Eduardo Tessile este unchiul dumitale?

– Da, signore. Soția lui este soră cu mama.

– Aha, se lumină el. Și îți place Veneția?

– Foarte mult, spuse ea, schițând un zâmbet. Este un oraș splendid.

– Crezi? Nu te supără mirosurile lagunei?

– Nu, signore. Pe dumneavoastră vă deranjează? întrebă ea cu un gest expresiv.

– Nu, răspunse el, privind-o printre gene. Nu, signorina. Dar Veneția face parte din mine, după cum eu aparțin Veneției. Este

locul meu de baștină, căminul meu. Cu biserici, cu piațete, cu poduri; pentru mine, nu sunt doar niște monumente de arhitectură.

Sancha pipăi coperțile carnetului.

– Piața San Marco este impresionantă, spuse ea timid.

Contele își goli paharul.

– Da. Foarte, aprobă el sec. Așa a fost concepută. Totuși, eu prefer locurile mai puțin vizitate de turiști.

Sancha îi acceptă în liniște declarația. Nu-i trecea prin minte niciun comentariu pertinent. Deși se afla acolo de vreo șase luni, nu vizitase părțile mai puțin vestite ale orașului. În timpul săptămânii lucra, iar în weekend unchiul și mătușa se considerau datori să-i asigure distracția. Nu aveau copii, așa că se bucurau sincer de prezența ei. Prin urmare, nu prea avusese timp să colinde orașul.

– Spune-mi, signorina, de când stai la Veneția? Își turnase încă un pahar de vin și o privea cercetător.

– Ah, de vreo șase luni, replică ea repede, întrebându-se dacă nu cumva reușea să-i citească gândurile.

– Și desigur locuiești împreună cu unchiul și cu mătușa?

– De fapt, nu. Casa unchiului este situată afară din oraș și deși el vine la birou zilnic, a considerat că ar fi mai bine să împart un apartament cu alte două fete care lucrează la „Parita". Îmi petrec doar weekendurile cu ei.

– Înțeleg, înclină el din cap. Trebuie să-mi ierți curiozitatea, signorina, dar în Italia atâta libertate pentru o fată este de neconceput.

Ea ridică din umeri.

– Ah, suntem emancipate, spuse ea, conștientă de ironia privirii lui. Se ridică și se apropie de ferestrele înalte ce dădeau spre canal,

stimulând interes pentru perspectivă. Zidurile caselor de vizavi aruncau umbre pe suprafața apei. În depărtare, se zăreau clopotnițele aurite ale orașului. Era sfârșitul după-amiezii, iar umbrele începuseră să se lungească, însă scena era cu adevărat impresionantă.

Contele își aprinse o țigară, iar zgomotul brichetei o făcu să se întoarcă. Singura lui trăsătură feminină era dată de lungimea și desimea genelor. O clipă, îi susținu privirea, apoi își feri ochii. O studia detașat. Dar din ce motiv?

Deschiderea ușii întrerupse momentul stânjenitor, iar ea se întoarse spre Tony și Paolo.

Reacția contelui fu mult mai stăpânită și nepăsătoare.

– Ai terminat cu pozele, domnule Braithwaite?

Tony răspunse cu un zâmbet amabil.

– În general, da, însă mi-ar plăcea să realizez câteva și aici, signore.

– Bine! Foarte bine! Dă-i drumul, spuse contele, cu un gest expresiv. Te atrage ceva anume?

– V-ar deranja să vă fotografiez cu un exemplar din cartea dumneavoastră în mână? sugeră Tony.

Contele trase din țigară.

– Dragă domnule Braithwaite, îți pricep dilema, crede-mă. Dar ideea acestui articol nu mi-a prea fost pe plac, așa cum ai aflat probabil de la editor. Agentul meu... ridică o mână într-un gest de neputință. Palatul îți stă la dispoziție... dar eu prefer anonimatul în vremurile astea sălbatice, domnule Braithwaite.

Tony zâmbi și-i aruncă o privire Sanchei.

– Perfect, signore. Scuzați-mă.

În zece minute termină, iar contele le spuse arrivederci.

– A fost o experiență încântătoare. Sper că și vouă v-a plăcut. Zâmbea enigmatic.

Reușiră să îngaime câteva cuvinte politicoase de mulțumire. Apoi, Paolo îi conduse până în holul de la intrare si ieșiră în sfârșit afară, în lumina soarelui.

Odată tolănit în gondolă, Tony își dezmorți mușchii și respiră ușurat.

– Mulțumesc Domnului că s-a terminat! exclamă el, surprinzând-o pe Sancha.

– Cum a mers? Ai reușit să fotografiezi tot?

– Da. Am fotografii din belșug. A avut grijă Paolo, răspunse el, aprinzându-și țigara, cu o mână relativ nesigură. Dar jos, la temnițe, a fost al naibii de neplăcut!

– Temnițe? se arătă ea uimită.

– Da, nu știai că există și așa ceva?

– Presupun că-i posibil. Nu m-am gândit până acum. De ce? Ce nu ți-a convenit?

– N-a fost nimic. Tony eliberă fumul, părând ceva mai relaxat. Numai că acelui individ, adică lui Paolo, părea să nu-i surâdă prezența mea.

– A spus-o?

– Nu direct. Este vorba mai cu seamă de atitudinea lui. Pe cuvântul meu, mi-am amintit că asemenea servitori erau atât de loiali familiei încât nu s-ar fi dat în lături să ucidă în interesul stăpânului. Ah, Doamne, cred că m-ar fi omorât fără să clipească, dacă avea impresia că le-ar fi adus vreun câștig.

– Dar de ce?

– Ți-am mai spus. Contele nu dorea să-l intervievăm. Practic a fost șantajat să accepte, de către redactor. Iar Paolo este la curent. Aceste familii vechi venețiene au o reputație de duritate. Nu-s obișnuiți să fie obligați să facă ceva.

– Ah, Tony, exagerezi.

El chicoti încet.

– Poate că da, admise el, trecându-și mâna prin păr. Totuși, am fost fericit când am ieșit de acolo. Ție cum ți-a mers? Ai reușit să obții datele necesare?

– Da, da. Îi flutură prin fața ochilor carnețelul.

– Este un bărbat adevărat, nu-i așa? Tony o privea cu atenție.

– Ce vrei să spui? se prefăcu ea că nu înțelege.

– Ah, haide, Sancha! exclamă el, exasperat. Să nu-mi spui că n-ai observat.

– Mi s-a părut mai degrabă... cam trecut, replică ea grijuliu.

Tony se sprijini de peretele bărcii.

– Ei bine, probabil și asta-i adevărat, recunoscu el. Apoi zâmbi și continuă: vasăzică, nu-i pe gustul unei fetițe ca tine, ai?

– Nu te prosti! Sancha roșise, iar Tony chicoti. Buna dispoziție îi revenise imediat ce scăpase de umbra palatului Malatesta.

Capitolul 2

Birourile revistei „Parita" erau accesibile printr-o străduță îngustă de lângă Fondaco dei Tedeschi. Era o publicație internațională, cu sucursale în aproape toate orașele importante ale lumii, dar apărea simultan numai în trei: New York, Londra și Veneția. Numerele săptămânale erau dedicate actualității cultural artistice, dar revista avea și un excelent serviciu de știri. Dacă apăreai în paginile ei, însemna o recunoaștere aproape imediată, iar angajații erau conștienți de importanța situației.

Sancha lucrase inițial la filiala londoneză, încă de la optsprezece ani, ca reporter începător. Îndatoririle ei înglobaseră o multitudine de activități, dar la început fusese mai ales stenografă. Apoi ajunsese asistentă a Helenei Barcley, la rubrica socială.

În acel moment primise invitația unchiului de a lucra un an în Italia, având ocazia să învețe limba și să se familiarizeze cu metodele folosite acolo. Fusese angajată ca asistentă pentru Eleanor Fabrioli, care deținea o rubrică permanentă. Cu toate că nu era decât cu șase ani mai mare, sofisticata Eleanor o trata cu un amestec de

îngăduință și dispreț. Sancha n-o prea înghițea, dar îi admira realizările; în ultimă instanță, asta conta.

Eleanor reveni la lucru în dimineața următoare interviului, iar Sancha constată imediat că era profund nemulțumită.

– Nu-mi pot imagina de ce a găsit cu cale Eduardo să te trimită la interviu! exclamă ea, nelăsându-i timp nici să-și lase haina la cuier. Întârziase câteva minute, un motiv în plus de neplăceri. Ar fi trebuit să știe că o să apar astăzi! Ochii negri, intens fardați ai tinerei o fixau mânios pe Sancha. Nu cred că vreun editor ar fi acționat astfel fără motiv. Dar desigur, îi ești nepoată! Vorbise pe un ton insultător.

Sancha se duse la birou și scoase din sertar transcrierea interviului, pe care o întocmise seara, după notițele din carnet.

– Poftim, Eleanor. Le-am copiat aseară. Dacă vrei, scrie tu articolul.

Eleanor înhăță paginile, prost dispusă. Le frunzări, apoi sări cu gura:

– Asta-i tot? Nu există niciun fel de detalii personale! Unde ți-a fost mintea? Doar știi că cititorilor noștri le place să afle amănunte intime.

Sancha oftă.

– Contele nu privea cu entuziasm interviul, spuse ea. N-a dorit publicitate decât pentru carte, nu și pentru sine.

Eleanor strânse din buze disprețuitor.

– Dragă Sancha, de când trebuie ca reporterul să țină seama de opiniile celui intervievat? Ține de tine să-l implici în discuție astfel încât să scape involuntar și informații personale.

Sancha roși. Era aberant să se creadă posibil să-l atragi pe contele Malatesta într-o discuție de genul acela.

Eleanor o urmărea atent.

– Ce s-a întâmplat? De ce pari atât de stânjenită? Ți s-a părut că o să te mănânce de vie?

– Aiurea, replică ea ferindu-și ochii. M-am descurcat cât am putut de bine. Îmi pare rău dacă-mi consideri prestația necorespunzătoare, dar n-am ce face.

Eleanor pufni.

– Vom vedea, declară ea scurt și se ridică în picioare, pornind spre biroul lui Eduardo Tessile.

Sancha o urmări din priviri, dorindu-și să aibă siguranța de sine și stilul celeilalte. Nu însemna că Eleanor ar fi fost înaltă, sau mlădioasă, sau copleșitoare. De fapt, era mignonă, brunetă și relativ focoasă, dar avea o încredere absolută în propriile calități, iar asta stârnea invidia Sanchei.

Totuși, când reapăru, Eleanor arăta mai descurajată. Aruncă paginile cu transcrierea dactilografiată a interviului pe biroul Sanchei și spuse:

– Ocupă-te de ele! Este articolul tău! Unchiul tău ți-a repartizat ție interviul! Și cu asta, se duse furtunos la propriul birou.

Sancha ridică foile de hârtie, aruncând priviri speriate peste umăr, dar cealaltă dispăruse din încăpere, trântind ușa în urmă. Vasăzică, unchiul Eduardo nu se lăsase intimidat; dar cum rămânea cu ea? Cum să realizeze singură un articol atât de important, știind că dacă ar fi îndrăznit să ceară ajutorul colegei, Eleanor ar fi făcut-o praf? Oftă din greu. Desigur, ar fi putut apela la unchiul Eduardo; el nu i-ar fi refuzat ajutorul, dar dorea oare așa ceva? Câtă timp Eleanor zăcuse bolnavă, atmosfera din birou fusese liniștită, acum însă izbucniseră din nou frustrările și invidiile.

Brusc își aminti cu părere de rău atmosfera de la Londra și de Helen Barclay. Helen era o femeie matură și o tratase ca pe propria fiică, sprijinind-o și încurajând-o de câte ori era nevoie. Îi amintea Sanchei de mama ei, care murise cu vreo zece ani în urmă. Tatăl ei se recăsătorise, dar ea, cu toate că se înțelegea bine cu mama vitregă, simțise că nu era același lucru. Din pricina asta acceptase imediat invitația de a petrece un an în Italia. De asemenea, dădea tatălui și proaspetei lui soții ocazia de a rămâne singuri, un timp. Cu toate astea, viața la Londra fusese mai lipsită de evenimente și mai puțin solicitantă.

Tony trecu pe lângă biroul ei, cu o mulțime de aparate agățate pe umăr.

– Bună, scumpo! salută el zâmbitor. Din nou la munca de jos, ai?

– Se pare că da! declară ea luându-și bărbia în palme, cu coatele pe pupitru. Pleci la altă însărcinare?

– În după-amiaza asta se lansează o nouă mașină. Umblă vorba că-i o realizare senzațională. Trebuie să-i fac niște poze, știi tu. Mi-ar plăcea să mă însoțești.

– Și mie, declară ea, încrețind din nas.

– Ce s-a întâmplat? Eleanor și-a reintrat în formă?

– Poți să spui și așa. Arătă cu degetul spre transcriere. Trebuie să termin singură articolul despre contele Malatesta.

– Nu mai spune! Ei bine, asta-i o veste grozavă. Baftă, fetițo! Sunt sigur că ai să te descurci de minune.

Sancha făcu o grimasă.

– Aș vrea să am aceeași încredere.

– Hai, nu fi fraieră! Sigur că ești capabilă. Oricine poate scrie asemenea articole. Trebuie să cercetezi arhiva privind istoria

palatului – cu cât scoți la iveală evenimente mai sângeroase, cu atât mai bine. Doar știi că bătrânelor cuminți le place să citească despre fapte violente!

– Continuă! îl îndemnă ea râzând. Ai reușit să mă înveselești.

– Nu pot, trebuie s-o șterg. Ne vedem mai târziu, bine?

Sancha aprobă din cap, iar el porni mai departe. Oftă și-și sprijini din nou bărbia în podul palmei. Poate îi venea inspirația dacă mai citea o dată cartea...

La prânz, ieși din clădire cu o senzație de epuizare. Toată dimineața se concentrase intens asupra tratatului contelui, iar întreruperile frecvente la care recursese Eleanor, nu-i fuseseră de ajutor. Cealaltă părea încântată s-o ia peste picior. Nu scăpase nicio ocazie de a trece pe lângă biroul Sanchei fără a face vreun comentariu disprețuitor, abătându-i atenția.

Inspiră profund, își agăță poșeta pe umăr și privi împrejur. Era o zi încântătoare și simțea mângâierea blândă a soarelui pe brațele goale. Nu era conștientă de atracția pe care o oferea, înaltă, suplă și bine făcută, cu părul blond căzându-i peste umeri. Rochia în dungi albă cu albastru și vesta de piele întoarsă cu ciucuri atârnând liber o prezentau ca un exemplu de sănătate tinerească și feminitate, iar bărbatul care stătea la câțiva metri distanță, privind-o printre genele ochilor albaștri nu scăpa niciun amănunt.

Sancha încerca să se decidă în care dintre micile restaurante din preajmă să prânzească, fără să observe că era supusă unei asemenea cercetări atente. În zonă abundau firmele care ofereau mâncare, dar unele erau prea scumpe pentru buzunarul ei. Uneori, prânzea cu vreuna dintre fetele cu care locuia, dar amândouă erau secretare și aveau program diferit de al ei. Asta n-o deranja. Se obișnuise cu

ocheadele de prădător aruncate de tinerii din oraș și era perfect capabilă să se apere de insistențele lor. Aparent, italienii considerau de datoria lor să-și manifeste interesul pentru oricare femeie frumoasă, însoțită. Dar de obicei era suficientă o privire rece din partea ei pentru a-i descuraja.

– Buon giorno, signorina!

Tonalitatea gravă a glasului îi era oarecum cunoscută. Se răsuci pe călcâie și se pomeni în fața bărbatului a cărui personalitate neliniștitoare îi bântuise toată dimineața, în timp ce-i studia cartea.

– Domnul conte Malatesta, murmură ea, nevenindu-i să creadă. Buon giorno, signore. Ați venit să vorbiți cu unchiul?

Pe figura lui apăru o expresie amuzată.

– De ce îți imaginezi că aș fi venit să-l caut pe unchiul dumitale? întrebă el.

Sancha scutură din cap, iar părul i se undui pe lângă obraji. Apariția neașteptată o uimise, așa că spusese primul lucru care-i trecuse prin minte. Într-un costum crem de mătase, cu o cămașă asortată, bărbatul era devastator de atrăgător, iar în ochii albaștri îi apăruse o lucire periculoasă.

– Vă rog să mă scuzați... începu ea, încercând să se îndepărteze, dar contele o luă de braț.

– Nu pleca, signorina. Pe tine te căutam!

– Pe mine, signore?

– Da. Te rog să-mi spui, vrei să-mi faci cinstea să iei masa cu mine?

Era complet uluită.

– Să... prânzim împreună? repetă ea murmurat.

El schiță un zâmbet.

– Este un obicei englezesc să repeți fiecare întrebare ce-ți este adresată?

– Da... nu... adică... sigur că nu! Își dorea ca el să-i elibereze brațul. N-o strângea, dar avea convingerea că dacă ar fi încercat să se retragă, degetele lui i-ar fi strivit carnea. Cu tot farmecul și gentilețea, simțea că era obișnuit să ceară și să obțină orice dorea. Își umezi buzele și reluă: mă tem că n-am să pot, signore. N-am la dispoziție decât o oră și...

– N-am un apetit atât de impresionant încât să nu-mi ajungă o oră, replică el sec.

– Păi... n-am crezut așa ceva, își mușcă ea buza. Uite cum stă treaba, signore, nu există niciun motiv să mă inviți la masă. Dacă întârziai câteva clipe, aș fi fost plecată.

– Nu, spuse el.

– Nu? se încruntă ea, uimită.

– Nu, signorina. Te aștept deja de ceva timp.

– Mă... aștepți? Înțelese prea târziu că începuse din nou să-i repete întrebările. Eu... ei bine... dar de ce?

Pleoapele lui se strânseră ușor.

– Doream să te invit la masă. De ce altceva?

Era complet pierdută. Destul de rău să se întâlnească și s-o zăpăcească de tot, dar să-l mai și audă declarând că venise cu unicul scop s-o invite la masă era pur și simplu prea de tot. Poate că aici lucrurile stăteau altfel, dar în Anglia niciun membru al aristocrației n-ar fi apărut astfel, invitând o reporteră începătoare la masă, decât dacă ar fi avut alte interese, desigur. Îi aruncă o privire cercetătoare, încercând să-i descifreze mobilul, apoi renunță. Contele Malatesta era prea sofisticat și avea prea multă experiență ca să-i permită așa

ceva.

Căuta cu disperare un subterfugiu, care să-i permită să-l refuze. I se părea absolut imperativ să-l găsească. Era obișnuită să aibă de-a face cu tinerii din redacție, așa că domnul conte reprezenta o noutate și autoprotecția interioară o avertiza să se țină departe.

Dar în același timp, demonul din ea o îmboldea să accepte, măcar pentru satisfacția pe care ar fi avut-o, povestindu-i întâmplarea colegei răuvoitoare, Eleanor Fabrioli.

Înăbuși acest îndemn și declară:

– Mă tem că este imposibil, signore.

Degetele lui îi coborâră pe brat până dincolo de cot, într-o alunecare aproape mângâietoare.

– De ce este imposibil? Vrei să mănânci, iar eu sunt în aceeași situație. Este atât de dificil să ne potolim împreună foamea?

Sancha simțea că s-ar fi înecat cu primul dumicat. Era conștientă doar de apăsarea insistentă a degetului mare, care-i mângâia venele de pe antebrat. Personalitatea lui îi invadase fiecare părticică a trupului.

– Scuze, spuse ea tensionat. Și de parcă s-ar fi plictisit dintr-odată de situație, el o eliberă.

– Prea bine, signorina, declară contele, sfredelind-o cu ochii aceia albaștri. Arrivederci! Apoi se întoarse și se pierdu în inima palpitândă a cartierului comercial.

Sancha rămase câteva clipe în loc, nesigură pe propriile picioare. Oare ce semnificație avusese întreaga scenă? De ce venise? Ce motiv putea avea s-o invite la prânz?

Înghiți în sec. Ei bine, oricare ar fi fost acela, contele plecase, iar ei nu-i rămânea decât să spere că nu-l jignise. Unchiul n-ar fi fost

încântat dacă articolul ar fi avut de suferit dintr-o asemenea pricină.

***

În următorele câteva zile, de câte ori suna telefonul, Sancha se făcea mică, așteptând o eventuală explozie violentă din biroul lui Eduardo, apoi se liniștea când aceasta nu se producea. Se întorcea la lucru. A doua zi după întâmplare, ieșise la prânz cu oarecare teamă, să nu cumva să-l descopere din nou așteptând-o, dar constatase cu oarecare regret că nu era acolo.

Viața reveni la rutina obișnuită. Eleanor se purta ca de obicei, dar privi și ea cu evident interes fotografiile făcute de Tony în palazzo.

– Che pecato! exclamă ea, observând ravagiile făcute de umezeală asupra decorațiunilor murale. Oare nu există nicio metodă de a stopa acest dezastru?

Tony ridică din umeri.

– Nu, dacă nu se va căsători cu o femeie bogată, replică el cinic.

– Există o asemenea perspectivă? întrebă Eleanor.

– Ei bine, este destul de tânăr și am auzit un zvon că ar fi fost văzut în compania unui milionar francez și a fiicei lui – cum îi cheamă oare? – Rumon, Roman?

– Rumien, spuse gânditor Eleanor. Te referi la cei cu parfumurile, nu?

– Exact, aprobă fotograful. Desigur, și cartea lui ar putea avea succes de piață, nu-i așa, Sancha?

– Posibil, spuse ea, ridicând din umeri.

– Dar improbabil, declară Eleanor, clătinând din cap. Nu este usor de citit.

– Așa este istoria, remarcă Sancha calm, iar cei doi se întoarseră spre ea, făcând-o să roșească. Ei bine, reluă ea stânjenită, am recitit-o și dacă ții seama de contextul în care a fost scrisă, este foarte reușită.

– Detectez oare o admiratoare? o tachină Tony, râzând.

– Nu spun decât că mi-a plăcut mai mult la a doua lectură. Își atinge scopurile, educă!

Eleanor îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Spune-mi, Tony, cum arată acest conte Malatesta? Se pare că i-a făcut o impresie profundă domnișoarei Forrest.

Tony chicoti înfundat.

– Poate ai dreptate, Eleanor. Trebuie să recunosc, este un individ foarte atrăgător.

– Ah, opriți-vă! exclamă ea, exasperată.

– Am senzația că domnișoara noastră a fost fermecată de conte, insistă malițios Eleanor. Poate speră să-l cucerească folosindu-se de gusturile ei în materie de lectură.

Tony o privi pieziș pe Sancha.

– N-ai impresia că ne ascunde ceva? Poate că domnul conte o iubește în secret și s-au avântat amândoi într-o aventură...

Obrajii Sanchei ardeau.

– N-aveți nimic mai bun de făcut decât să inventați aiureli? întrebă ea iritată.

În ochii femeii apăruse o satisfacție malițioasă.

– Vai de noi, Tony. Sunt aproape convinsă că domnișoara noastră nutrește o pasiune fără speranță. Nu crezi că ar trebui să-i

spunem și lui, ca să curmăm suferința bietei fete?

Sancha sări în picioare, mânia depășindu-i alte emoții.

– Nu judeca lumea după propriile standarde, Eleanor, spuse ea răspicat și suficient de tare încât să fie auzită în toate colțurile redacției. Nu suntem toate devoratoare de bărbați, să știi.

Urmă o liniște apăsătoare. Până și Tony arăta stânjenit. Apoi, Eleanor replică:

– Ah, scorpie mică! Să nu îndrăznești să-mi vorbești astfel, sau pe cuvântul meu ai să zbori din redacție, cu sau fără protecția unchiului!

– Ce se întâmplă aici?

Glasul egal, stăpânit, care întrerupsese disputa îi aparținea lui Eduardo Tessile.

Sancha se lăsă pe marginea biroului. Eleanor îi mai aruncă o privire zdrobitoare, apoi se întoarse să-l înfrunte pe bărbatul mai vârstnic.

– Ah, Eduardo, mă bucur că ești aici. Glasul ei căpătase dulceața mierii. Sancha și cu mine am discutat în contradictoriu, iar ea mi-a adresat cele mai oribile jigniri. Zilele astea, nu mai pot să mă înțeleg cu ea.

Sancha strânse din buze. Cum îndrăznea cealaltă să spună asemenea minciuni sfruntate? Privi spre Tony. Și el știa că Eleanor mințise, totuși nu spunea nimic.

– Ei bine, Sancha, spuse Eduardo, n-ai nimic de declarat în apărare?

– Eleanor are dreptate. Nu ne înțelegem, dar nu-s de acord că-i vina mea.

– Într-adevăr, în oricare dispută există două părți, aprobă

unchiul ei, oftând. Totuși, pentru buna funcționare a revistei este necesară menținerea armoniei. N-ați putea să vă rezolvați disputele în afara redacției și să colaborați pașnic când sunteți aici?

Sancha ridică din umeri, iar Eleanor pufni.

– Nepoata dumitale nu știe să accepte o glumă. Tony și cu mine o necăjeam, atâta tot, apoi, dintr-odată... a izbucnit.

Eduardo clătină din cap, iar Sanchei îi deveni clar că deși simpatiza cu ea, nu dorea s-o ofenseze pe Eleanor. Era o ziaristă profesionistă și asemenea oameni erau greu de format, iar ei i-ar fi fost ușor să-și găsească de lucru în altă parte. Chiar și așa, după ea, Eleanor nu era de neînlocuit. Nu, aici era mai mult decât simpla dorință de a păstra un profesionist. Exista ceva în atmosferă, ceva capabil să determine o expresie de gardă temătoare în ochii lui Tony Braithwaite, ceva care o încuraja pe Eleanor să adopte o atitudine aproape agresivă și-l făcea pe Eduardo să sune ca și când și-ar fi cerut scuze.

De parcă i s-ar fi ridicat o perdea de pe ochi, Sancha se minună că până atunci nu observase cât de multe își permitea Eleanor. Singura ocazie de care își amintea, în care tânăra n-avusese câștig de cauză, se referera la articolul ce-i fusese repartizat ei și Eleanor se înveninase mai mult atunci când Eduardo insistase să-l atribuie nepoatei.

Simțind ochii lui Eduardo, Sancha își coborî privirea. Oare observase și el că descâlcise situația, ghicind adevărul?

– Ei bine, Sancha?

– Ce vrei să spun? ridică ea din umeri.

– Să promiți că puneți capăt aici ciorovăielii, replică el. Eleanor, aștept și din partea ta cooperare.

Tânăra adoptă o atitudine indiferentă.

– Vom trăi și vom vedea, replică ea cu totală nepăsare față de șef, apoi se retrase în propriul birou.

După dispariția ei, Eduardo îi șopti ceva lui Tony și plecă la rândul lui.

Tony ciocăni în blatul mesei de lucru a Sachei.

– Pot să intru?

– Ce mai vrei? ridică ea privirea.

– Scuze, fetițo, oftă el, dar nu te-am putut ajuta.

– Iar eu am înțeles de ce, declară ea.

– Păcat. Făcu un gest expresiv și continuă: așa stau lucrurile. Nu te frământa excesiv din cauza asta. Mătușa ta nu bănuiește nimic și n-are rost să afle. Până și Eleanor își ține gura pe subiectul ăsta.

– Dar de ce? întrebă ea, descurajată.

– De ce n-a aflat mătușa ta?

– Nu, știi la ce mă refer.

Tony privi împrejur să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea.

– Cine poate să spună de ce se petrec asemenea lucruri? Probabil că Eduardo s-a simțit atras, iar ea a fost flatată de atenția primită. Acum, trăiește cu senzația că are o poziție privilegiată în redacție.

– Și nu-i așa?

– Deocamdată așa pare, replică el gânditor. Însă tu ai primit articolul, nu-i așa? Ea a încercat să împiedice atribuirea, dar n-a reușit.

Sancha oftă.

– Totul pare atât de gratuit. Unchiul este căsătorit. O femeie ar trebui să fie suficientă, nu?

Tony chicoti încet.

– Vai, Sancha, cât ești de naivă uneori! Mă uimești. Bărbații vor femei din diferite motive. Nu încerca să analizezi ceva ce cunoști prea puțin. Las-o baltă. Aventura durează de ceva timp și nimeni n-a avut de suferit până acum, așa că nu te mai gândi.

Dar după plecarea fotografului, Sancha nu fu capabilă să-și alunge gândurile. Era ușor să pretindă că n-avea de-a face cu ea și că toate erau ca mai înainte, numai că nu era adevărat! Cum să-i privească pe unchi și pe mătușă, fără să să-și amintească de cealaltă femeie – de Eleanor Fabrioli? De acum înainte, n-avea să-l mai poată vedea pe Eduardo cu aceiași ochi...

În weekend, îl însoți pe unchi la casa lor de lângă Veneția, pe malul lacului Betulla. De obicei, abia aștepta acele weekenduri, bucurându-se din plin să stea cu mătușa, să lenevească pe malul lacului, sau să înoate în apa cristalină. De astă dată însă, se simțea încordată. Pe drumul spre casă, constată că nici Eduardo nu era în apele lui. Nu-i spusese nimic; din contră, încercase să susțină o conversație degajată, care ar fi putut păcăli pe oricine, dar Sancha nu se lăsă înșelată. Îi răspundea monosilabic și se bucură atunci când ajunseră.

Vila Tessile era minunată. Țiglele roșii ale acoperișului se înclinau ușor spre grădina plină de flori, mândria și bucuria mătușii. Casa era înconjurată de o verandă lată; acolo mâncau aproape întotdeauna, admirând priveliștea încântătoare, lacul albastru și colinele purpurii din zare. Inițial, Sancha crezuse că mătușa se va plictisi într-o asemenea izolare, atunci când rămânea singură aproape toată săptămâna, dar descoperise că Elizabeth Tessile avea prea multe hobbyuri pentru a se simți părăsită. Îi plăcea să lucreze

în grădină, era expertă în croitorie de uz personal și cu toate că avea o menajeră, îi plăcea să gătească. Avea o mulțime de prietene, care se înființau adesea la cafea, iar la vremea ceaiului de după-amiază, specific englezesc, nu mai prididea din pricina musafirilor.

Sâmbătă, mătușa aranjă să participe toți la o cină festivă, la niște prieteni ai căror copii puteau fi o companie plăcută pentru Sancha, dar ea refuză să participe. Simțea că nu rezistă să audă toată seara vorbele lui dezmierdătoare, știind în același timp că-i este infidel. Așa că preferă să se spele pe cap și să-și petreacă seara scriind tatei și soției lui, precum și câtorva prietene din Anglia.

Ziua de luni veni aproape izbăvitor. Pe drumul spre oraș, Eduardo spuse:

– Sancha, este ceva în neregulă? În weekendul acesta ai părut deosebit de reținută, cred că mătușa este îngrijorată de starea ta.

– Nici vorbă, se grăbi ea să nege. M-a durut capul sâmbătă și nu m-am simțit în stare să merg cu voi.

– Numai despre asta a fost vorba? întrebă el, aruncându-i o privire cercetătoare.

– Ce altceva să fie? replică ea, ridicând din umeri.

– Nu știu, murmură el. Dar poate crezi că-mi neglijez soția...

Deschise gura să protesteze, dar el nu-i lăsă timp.

– Viața Elizabethei este completă – nu are nevoie de altcineva – inclusiv de mine!

– Ah, nu! Îl privea cu ochii măriți.

– Ah, ba da! Schimbă din automatism vitezele. Are croitoria, are gătitul, grădina de care să se ocupe... prietenii! Activează la clubul de whist și la cel de bridge, joacă golf. N-are nevoie de mine, decât poate pe post de cel ce plătește. O spusese fără amărăciune, iar

Sancha se simți copleșită de responsabilitate. Poate lucrurile ar fi stat altfel dacă aveam copii, dar n-am avut norocul ăsta... Îi întinse mâna. Înțelegi ce-ți spun?

– Cred că da, șopti ea, mușcându-și gânditor buza.

– Bine. Perfect. Mă bucur. Brațul lui schiță un gest spre mare și spre soarele care-i dădea o tentă aurie. Avem atât de multe lucruri pentru care trebuie să mulțumim cerului, nu ești de aceeași părere?

Ea nu răspunse. Fără să menționeze de fapt ceea ce-i preocupa pe amândoi, Eduardo reușise să-i explice că uneori, atât lucrurile cât și oamenii erau altfel decât păreau; că existau defecte din ambele părți, chiar dacă nu toate păreau reprobabile.

Asta nu-i oferea o scuză. Dar Sancha îi aprecie sinceritatea și capacitatea de percepție.

Capitolul 3

Marți seara, Sancha ieși din clădirea redacției împreună cu Maria Peroni, una din colegele ei de apartament. Cealaltă secretară, Teresa Bastini mai avea de lucru, așa că n-o mai așteptaseră.

Înserarea lungise umbrele pe trotuare, anunțând o noapte catifelată. Canalul era însă perfect luminat de neoanele firmelor comerciale. Aproape imediat ce ieși, ochii Sanchei căzură pe contele Malatesta. Nu-l căutase din priviri, dar după ultima întâlnire, la fiecare ieșire din clădire simțea un fel de teamă. Iar acum, el era acolo. Oare cealaltă fată observase instinctivul ei recul?

Contele se sprijinea lenes de marginea bazinului fântânii arteziene, la intrarea în mica piață în care dădea fundătura unde funcționa revista. Arăta teribil de atrăgător în costumul închis la culoare, cu o cămașă orbitor de albă. Pentru Sancha însă, era un străin din mai multe puncte de vedere, iar prezența lui o afecta neliniștitor.

Desigur, s-ar fi putut să greșească. Era foarte posibil să aștepte pe altcineva, fără nicio legătură cu redacția, dar șansele erau mici.

Maria observă curând că începuse să-și târască picioarele.

– Ce s-a întâmplat? vru ea să afle. Ai uitat ceva?

– Da... așa-i. Mi-am lăsat la birou... fardurile, profită Sancha ezitant.

– Și ai nevoie de ele?

– Ah, probabil, roși ea, simțind umflătura din poșetă, rușinată de minciună.

– Ei bine, spuse Maria nerăbdătoare, știi că am o programare în seara asta...

– Nu-i nimic, Maria, o opri ea. Ia-o înainte. O să vin și eu. Dacă nu te mai ajung, ne vedem acasă.

– Păi... ești sigură?

– Bineînțeles, zâmbi ea. Pa, deocamdată.

Maria mai ezită o clipă, apoi dădu din cap și porni grăbită. Sancha aruncă o privire spre conte, îl observă schimbându-și poziția în timp ce colega trecea pe lângă el și se retrase în clădire.

Portarul o privi surprins, dar întrucât nu prea știa engleză, se mulțumi să-i adreseze un „buona sera, signorina" și să reintre în ghereta lui.

Sancha luă liftul și se îndreptă spre biroul imens în care lucra. Încăperea era cufundată în întuneric; doar dinspre biroul lui Eduardo venea o geană de lumină.

Porti în acea direcție, dar se opri, auzind voci și recunoscând-o pe Eleanor Fabrioli, cu glasul ei pițigăiat. N-ar fi trebuit să se simtă șocată, dar exact asta se petrecu. Duse o mână la piept și porni din nou spre ieșire. Pe coridor, se sprijini slăbită de perete. Se purtase prostește dând astfel buzna acolo, de parcă i-ar fi depins viața de asta. Ce se petrecea cu ea? N-avea curajul să-l înfrunte pe conte,

presupunând că într-adevăr pe ea o aștepta?

Se întoarse la lift și coborî din nou, trecu pe lângă bătrânul portar, care mormăi ceva ca pentru sine și ieși din clădire. Se lăsase deja întunericul, iar luminile reclamelor îi răniră ochii cu strălucirea lor. Încercă să nu se uite în direcția fântânii, ținând capul plecat.

Lângă fântână nu se mai afla nimeni, cu excepția câtorva copii, care se jucau cu mâinile în apă, stropindu-se și țipând încântați. Sancha își spuse că se bucura, deși se așteptase să fie încă acolo. Probabil plecase atunci când o văzuse reintrând în clădire. Se certă singură pentru deprimarea care o copleșise brusc. Încercă să-și spună că se datora unchiului și infidelității lui, dar știa că nu așa stăteau lucrurile.

În timp ce mergea agale prin cartierul comercial, spre debarcader, auzi în urmă câteva fluierături admirative. Maria dispăruse deja, așa că se așeză resemnată la coada pentru vaporaș. Când va ajunge la apartament, colega va fi prinsă în pregătiri febrile pentru întâlnire. O aștepta o seară singuratică, ținând seama că Teresa obișnuia să cineze cu șeful, după ce termina lucrul. Și ea avusese întâlniri, dar nimic serios, așa că până în prezent nu se simțise izolată. Acum însă, lucrurile stăteau altfel; era străină într-un oraș nefamiliar, iar senzația nu era deloc plăcută.

Apăru micul vaporetto și toți cei prezenți se îmbarcară; Sancha găsi loc între un tânăr cu aspect neplăcut, care o studia cu vizibil interes și o grăsană bătrână, cu coșul plin de cumpărături, care mirosea a ceapă și a transpirație.

Aștepta spășită ca vaporașul să se pună în mișcare, când se simți observată insistent și se întoarse. Un bărbat stătea în picioare aproape de ieșire. Clipi uimită, recunoscându-l pe conte și

observându-i expresia ușor batjocoritoare. Apoi vaporașul porni, iar Sancha își feri ochii, fixând luciul întunecat al apelor canalului.

Ce căuta pe vaporetto? se întrebă ea. Nu era un obișnuit al transportului în comun, ar fi putut să parieze. Dar din atitudinea lui, nimeni n-ar fi bănuit că nu era un călător oarecare.

O urmărea oare? Și dacă da, de ce? Nu îndrăznea să facă speculații, dar nici nu putea să nege valul de emoție care o năpădise. Era doar femeie, iar el părea cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată.

La prima oprire, mai mulți pasageri coborâră, inclusiv femeia obeză de alături. Întrucât nimeni nu-i luase locul, Sancha se deplasă puțin, îndepărtându-se de tânărul nesuferit, dar el o urmă, ba chiar își lăsă nonșalant mâna pe genunchiul ei gol.

Oribilă senzație. Mai avusese de-a face cu tinerii italieni, dar niciunul nu mersese atât de departe. Îi îndepărtă mâna mânioasă, dar el se mulțumi să zâmbească libidinos și o puse pe spătarul scaunului ei.

Sancha se enervă. Cum îndrăznea să-și imagineze că asemenea avansuri erau binevenite? Oare cum ar fi reacționat dacă-l pălmuia?

Dar situația nu se agravă. Tânărul fu ridicat în picioare de un braț vânjos și se depărtă laș, după câteva cuvinte rostite pe un ton intimidant. Sancha simți oarecare ușurare când locul fu ocupat de contele Malatesta, dar pricepu că anxietățile de mai devreme fuseseră întemeiate; poate se purta foarte cavalerește, dar sub aspectul fermecător bănuia un personaj imprevizibil, cu aroganța neîmblânzită a unei fiare sălbatice.

– Așadar, signorina, spuse el, măcar de astă dată te bucuri de prezența mea, nu?

Sancha își strânse poșeta între degete.

– Ei bine, da, recunoscu ea jenată. Îți mulțumesc!

Fruntea contelui se încreți, iar el se sprijini neglijent de spătar.

– Spune-mi, signorina, ce anume îți provoacă repulsie la mine?

– Nu-mi provoci repulsie, domnule conte Malatesta, declară ea, obligată să-l privească.

– Nu? făcu el un gest vag din mână. Atunci, dă-mi voie să spun că joci foarte bine teatru.

– Nu... adică... Oftă și-și coborî din nou ochii spre poșetă. De ce mă urmărești, domnule conte?

– Te-am urmărit? De unde știi că n-am alte țeluri?

– Desigur, n-am cum să fiu sigură, scutură ea din cap. Atât doar că nu te-am mai văzut niciodată în vaporetto, sau... Apoi se opri brusc.

– Sau ce, signorina? Ți-ai fi amintit de mine, asta voiai să spui?

– Da... nu... adică... ei bine, probabil că da. Își îndepărtă părul de pe obraji și-i susținu privirea aproape sfidător. Mă urmărești! Știi bine că acesta-i adevărul!

Contele schiță un zâmbet și arboră o grimasă cinică.

– Perfect. Am să recunosc. Te-am urmărit de la birou.

– Dar cu ce scop? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Nu-s obișnuit ca femeile să se întoarcă și să dispară în clădiri îndată ce observă că le aștept. Voiam să aflu de ce ai făcut așa ceva.

– Mă așteptai?

– Absolut regretabil, dar da. În ochii lui apăruse o duritate ușor plictisită.

– Regretabil?

– Da, signorina. Te rog să mă crezi, nu doream să mă aflu acolo.

Expresia ei era sincer uimită.

– Atunci, de ce mă așteptai?

Ochii lui o măsurară apreciativ, iar Sancha simți din plin lipsurile fustei scurte, albe și ale bluzei portocalii, deschise la gât.

– Mi-ai stârnit curiozitatea, declară el în cele din urmă. Ai un amestec de atitudine libertină și naivitate. Am dorit să te revăd.

– Ei bine, ai făcut-o, spuse ea insolent, simțind că nu mai are aer. Reprezint... o dezamăgire? Imediat își feri ochii, pricepând că vorbele acelea sunau ca o invitație.

– Ce-ai vrea să-ți răspund? întrebă el, ușor răgușit. Dar orice ai dori, locul acesta nu-i potrivit. Vino!

Se ridică brusc, luându-i mâna, fără să ceară permisiune. Dorința de a vedea ce se va întâmpla era mai puternică decât teama, așa că la următoarea oprire sări pe debarcader de bunăvoie. Nu era oprirea ei obișnuită, așa că privi împrejur cu oarecare teamă, pricepând că făcuse un prim pas posibil periculos, ieșind din rutina zilnică.

Contele îi remarcă expresia temătoare și o întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Regreți deja că ai coborât de pe vaporetto?

Sancha își strânse mai tare poșeta.

– Nu știu sigur, recunoscu ea cinstit.

– Permite-mi să-ți ofer brațul, spuse el, zâmbind ușor. Promit să nu te înghesui în primul colț întunecos ieșit în cale, bine?

Râdea de ea, totuși când îi dădu mâna din nou, teama dispăruse. Contactul cu brațul lui ferm îi trimitea fiori de-a lungul spinării și pricepu dintr-odată că voia mult mai mult decât atât.

Merseră prin labirintul de străzi și poduri. Contele părea să cunoască orașul ca pe propriile buzunare, găsindu-și drumul fără

vreun ajutor. Cu toate că nu-și luase haina cu ea, Sacha nu simțea răcoare pe străduțele înguste, unde rar pătrundea soarele, căci era o seară caldă. Dacă cineva i-ar fi spus mai devreme, n-ar fi crezut că va colinda străzile Veneției alături de contele Malatesta, dar iată că asta făcea și, mai mult, găsea experiența încântătoare.

Contele îi indica diverse puncte de interes pe lângă care treceau, care altfel ar fi rămas neobservate; totul părea mult mai interesant în întunericul învăluitor al nopții. Conversația degajată îi indusese o falsă senzație de siguranță, dar când el se opri în fața treptelor ce coborau spre un bar situat la subsol, temeritatea îi dispăru, iar ea se desprinse cu grabă.

– Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă el, puțin nerăbdător.

– Unde mă duci?

Contele își trecu o mână prin păr, iar mișcarea scoase la iveală mătasea albă a cămășii.

– Acesta este un bar respectabil, condus de un prieten de-al meu, explică el scurt. Nu-i un local de femei ușoare sau de narcomani. Un simplu bar. O privea rece. Când simt nevoie de astfel de stimuli, nu târăsc o femeie după mine!

Sancha se simțea groaznic și era sigură că asta fusese intenția lui. Fără alte vorbe, o prinse de încheietură și o trase după el, pe scară.

Pătrunseră într-un bar-restaurant discret luminat. Aerul era destul de închis și domina fumul de țigară, dar atmosfera era plăcută. Barul era luminat cu becuri colorate, iar mesele așezate lângă pereți erau separate cu perdele de plante agățătoare. Într-o parte, o suprafață acoperită cu lemn lustruit avea rolul de ring de dans. La un capăt al încăperii, un trio de instrumentiști interpreta piese potrivite pentru cei care voiau să mănânce și să discute pașnic.

Sancha aruncă o privire contelui, dar atenția lui se îndreptase spre un bărbat scund, spilcuit, cu mustață, care se apropia.

– Cesare! exclamă bărbatul care părea să fie patronul micului bar. E maraviglioso, come sta?

Contele răspunse folosind aceeași limbă, vorbind rapid, astfel că Sancha nu reuși să priceapă nimic. Se comportau ca doi vechi prieteni. Bărbatul îl strigase pe numele de botez, ceea ce demonstra familiarismul relației dintre ei. Pentru câteva clipe, Sancha avu senzația că nimeni n-ar fi observat dacă se întorcea și pleca, dar pricepu repede că se înșelase. Se întorsese să privească împrejur și simți imediat mâna contelui strângându-i-se în jurul încheieturii.

– Giulio, începu el, dă-mi voie să-ți prezint o prietenă, signorina Forrest. Vine din Anglia.

Giulio îi aruncă o privire și trecu automat la limba engleză.

– Este o adevărată plăcere să te cunosc, signorina! exclamă el, luându-i mâna cu un gest afectuos.

– Giulio este proprietarul acestui local, continuă contele. Este un cetățean foarte respectabil, nu-i așa, Giulio?

Bărbatul chicoti.

– Fără discuție, Cesare, replică el. Și acum, o masă, nu?

– Si.

Fără s-o consulte, contele o împinse înainte cu hotărâre, iar ea îl urmă pe patron spre masa înconjurată cu spaliere năpădite de iederă. Se așezară pe un fel de băncuță, Sancha ținându-se cât mai departe posibil, iar Giulio le luă chiar el comanda.

Malatesta comandă Campari fără s-o întrebe dacă-i plăcea sau nu, apoi consultă meniul adus de Giulio. Din când în când, micul italian făcea câte un comentariu despre vreun fel de mâncare, dar decizia

aparținu contelui. Sancha se simțea din nou uitată, gustând din paharul de Campari.

Totuși, în cele din urmă Giulio se făcu nevăzut, ducându-se să transmită bucătarului indicațiile date de client. Contele Malatesta sorbi din băutură, apoi se sprijini de spătar, privind-o pe Sancha dintr-o parte.

– Ei bine, signorina, n-a fost nimic înspăimântător, nu-i așa? murmură el.

– N-am spus că mi-ar fi teamă, signore, protestă ea. Privirea lui insistentă o stânjenea. Nu eram pregătită să cinez în oraș, nefiind îmbrăcată potrivit.

– Hainele tale arată încântător, replică el, măsurând-o printre genele bogate.

– Îmi vine greu să cred că domnul conte Cesare Alberto Venturo di Malatesta n-are nimic mai bun de făcut decât să scoată la masă o reporteră începătoare, spuse ea deschis, roșind în același timp.

El zâmbi.

– Nu ești o jurnalistă oarecare, o contrazise el cu blândețe. Și mă bucur să constat că-ți amintești numele meu întreg.

Sancha se certă singură pentru elocvență. Pentru a-și masca stânjeneala, spuse:

– Uiți, domnule conte, că scriu un articol despre cartea domniei tale. În mod absolut normal, am fost obligată să intru în detalii.

– Ah! El ridică paharul în fața ochilor cu un gest foarte senzual. Și acesta este unicul motiv, domnișoară Forrest?

– Ce alt mobil aș fi putut avea? întrebă ea, cu un nod în gât.

– De exemplu, ai fi putut regreta că n-ai vrut să prânzești cu mine săptămâna trecută, remarcă el insinuant. Era posibil să-ți fi

stârnit curiozitatea. Ochii lui păreau să-i mângâie gâtul ce răsărea alb ca laptele prin gulerul bluzei. Cred că erai curioasă, Sancha. Încă ești. Din cauza asta te afli aici.

Sancha își impuse să se concentreze asupra ritmului imprimat de basistul formației. Era prima dată când îi folosise numele, iar pe buzele lui, datorită ușorului accent, acesta căpătase o rezonanță exotică neliniștitoare. Fu recunoscătoare când Giulio reapăru, aducând farfuriile cu excelenta supă de pește, comandată de conte în deschidere. Sancha atacă supa cu poftă. Nu se crezuse capabilă să mănânce, dar contele părea absorbit de propriile gânduri și n-o mai fixa cu privirea aceea ușor insolentă și cam prea intimă.

Urmă fazan cu legume și șuncă, iar Sanchei, care nu mai gustase carne de fazan, i se păru foarte fraged. În final fură serviți cu o salată de fructe. Se mulțumi cu numai câteva boabe de strugure, apoi își sprijini bărbia în palme și continuă să-i asculte pe muzicanți.

– S-ar părea că am un rival în a-ți capta atenția, observă contele Malatesta, cu un braț pe spătarul banchetei, în spatele ei. Veniră cafelele, iar contele primi și un păhărel de coniac, pe care Sancha îl refuzase. El adulmecă aroma băuturii fine, gustă și continuă: dacă insiști să-i fixezi pe tinerii din formație, vor avea impresia că le soliciți intervenția.

Sancha se întoarse brusc, rămânând cu ochii pe ceașca goală de cafea. Ca de obicei, contele reușise s-o facă să se simtă ca o școlăriță pedepsită.

Oftase, iar ea se întrebă dacă nu cumva compania ei devenise cam anostă. Nu era suficient de sofisticată, ca femeile cu care obișnuia el să cineze; probabil că naivitatea ei i se părea copilăroasă și neinteresantă. Îi aruncă o privire furișă: tocmai își aprindea o

țigară, iar expresia lui era enigmatică. La ce se gândea oare? Își regreta impulsul care-l făcuse s-o aștepte?

Degetele ei se opriră asupra unei șuvițe rebele, iar gestul atrase atenția contelui.

– Dacă dorești să te speli pe mâini, toaleta este acolo, spuse el grav, iar ea profită de ocazie. Dar se simți urmărită de ochii lui. Spera că fusta nu i se boțise și că ciorapii erau bine întinși pe picior.

Nu era nimeni acolo, așa că se spălă pe mâini și adăugă o nuanță de culoare pe buzele pline, privindu-se critic în oglindă. În ochi îi stăruia oarecare anxietate; își dori să fi existat o ieșire dosnică, să poată scăpa. Era convinsă că-l plictisise pe conte și nu exista nimic mai distrugător pentru moralul unei femei, decât să se creadă neinteresantă și neatrăgătoare.

Dar nu exista scăpare, așa că reveni în încăpere, resemnată.

În timp ce traversa ringul se opri ezitant. Contele nu se mai afla la masă, iar ceștile goale de cafea erau singurul semn că locurile fuseseră ocupate. Descurajarea constatării că el plecase îi alungă roșeața din obraji, lăsând-o palidă, cu o expresie bântuită.

Inspiră profund, se apropie de masă și privi temător în jur. Oare compătimire se citea în ochii celorlalți? În privirea scurtă pe care i-o aruncaseră cei doi tineri din colțul încăperii? Avea o senzație foarte neplăcută, așa că își luă poșeta și porni spre ieșire. Oare contele Malatesta plătise consumația? Sau poate sarcina rămăsese pe umerii ei? Avea destui bani la ea?

– Sancha!

Tonul aspru îi era neplăcut de familiar; se întoarse pe călcâie, înfruntându-l pe conte, care traversa încăperea după ea.

– Sancha, unde te duci? întrebă el.

Era atât de încântată să-l revadă, încât se clătină pe picioare. El întinse mâna s-o rețină, iar Sancha se agăță de sprijinul oferit.

– Credeam... am avut impresia că... ai plecat, reuși ea să îngaime.

– Ah, Sancha! Asprimea era contrazisă de expresia ochilor lui. Fără altă vorbă, o îndemnă să înainteze până la ușă. Apoi o lipi de perete, ținând-o prizonieră între brațele lui sprijinite de zid. Voiai să mă lași cu ochi în soare! reluă el dur.

Sancha clătină din cap, copleșită de prezența lui. Toată seara simțiseră amândoi acea atracție, dar nu într-un astfel de mod; dorea ca el s-o atingă, cu aceeași pasiune arzătoare care-i răsuna în glas.

– Unde te duceai când te-am oprit? ceru el lămuriri, apropiindu-se mai mult, în timp ce câțiva tineri coborâră pe lângă ei.

– Eu... plecasem spre casă, răspunse ea încet.

– Ah, Sancha! exclamă el din nou,, doar n-ai crezut că te-aș fi abandonat acolo? Discutam cu Giulio la bucătărie, nimic mai mult. Când am revenit, te-am văzut și a trebuit să te opresc!

Ea respira tot mai greu.

– A fost... o neînțelegere... șopti Sancha, înăbușindu-și impulsul de a-și sprijini palmele pe piepții cămășii de mătase, pentru a-i simți bătăile inimii.

– Și dacă aș fi plecat, ți-ar fi păsat?

Ea își duse mâna la gât, agățându-se de reverele gulerului. Nu știa cum să-i răspundă, temându-se de situația care părea să scape de sub control. Clătină din cap, iar el îi cuprinse umerii și-și lipi buzele de gâtul ei. Apoi îi îndepărtă mâna care încă ținea reverele bluzei, făcând loc buzelor înfometate.

Se simțea în același timp entuziasmată și oripilată. Faptul că un bărbat precum contele Malatesta o dorea și o săruta astfel era de-a

dreptul măgulitor, dar o îngrozea că un bărbat care avea cam de două ori vârsta ei își imagina că i se va topi imediat în brațe.

Totuși, în timp ce buzele lui continuau să-i dezmierde gâtul și umerii, degetele ei găsiră materialul mătăsos al cămășii și pătrunseră printre nasturi, atingându-i părul de pe piept.

Senzația avu darul s-o sperie prin intensitate; ca un înotător care a stat prea multă timp sub apă, începu să se zbată și se trase într-o parte, încheindu-și bluza cu degete tremurânde.

– Te rog! îl imploră ea, cu obrajii în flăcări. Vreau să mă întorc acasă!

Contele se retrase imediat. În lumina palidă a felinarului de pe stradă, îi observă expresia tensionată. Nici măcar n-o privi când trecu pe lângă el, urcând treptele.

Ținându-se la oarecare distanță, Sancha îl urmă prin labirintul de străduțe, până la canal. Spre surpriza ei, o șalupă îi aștepta, iar Paolo, servitorul-bodyguard se afla la postul de comandă.

Contele i se adresă pe un ton plat:

– Te rog s-o conduci la destinație pe domnișoara Forrest. Eu voi folosi alte mijloace să ajung acasă.

Paolo își încreți fruntea.

– Nu vă întoarceți la palazzo, signore?

Contele se încruntă.

– Am spus s-o duci acasă pe domnișoara Forrest, izbucni el, apoi îi adresă un „buona sera, signorina" și se pierdu pe străduțele de unde veniseră, cu totală nepăsare față de propria siguranță...

Capitolul 4

Avu destul timp în cursul următoarelor câteva zile să cugete asupra evenimentelor dezastruoase ale acelei seri și asupra semnificației lor. Era doar vina ei că acceptase, dar pricepea cu remușcări că fuseseră experiențe pe care le-ar fi repetat cu plăcere. Cu toate astea, nu era atât de naivă încât să-și închipuie că reprezenta pentru conte mai mult decât o cunoștință atrăgătoare, a cărei purtare îi stârnise interesul de moment.

Fără discuție, servitorul fusese surprins de despărțirea lor intempestivă; oare ce voise să spună, întrebându-l pe conte dacă nu se întorcea la palazzo? Firul deducțiilor o conduse la concluzia că stăpânul intenționase s-o ducă acasă la el, dar Sancha nu îndrăznise să-și imagineze motivele. Era mai înțelept să considere că oricare ar fi fost intențiile lui, fuseseră zădărnicite de refuzul ei de a-i accepta avansurile. Totuși, de câte ori venea timul să părăsească redacția, inima începea să-i bată cu putere. Dar contele nu mai apăruse.

Întâmpină weekendul cu ușurare. Neplăcerile legate de aventura lui Eduardo fuseseră împinse în subconștient. Pe drumul spre vila

Tessile, discutară cât se poate de amical.

Elizabeth îi întâmpină cu entuziasm; mâinile ei protejate cu mănuși de cauciuc erau pline de pământ.

– N-ai să ghicești ce am primit, Eduardo! O invitație la cină de la Bernadino!

Bărbatul se descheie la guler și-și scoase cravata.

– Familia Bernadino? repetă el uimit. Ne cunoaștem suficient de bine?

Elizabeth ridică din umeri, pornind înainte în holul slab luminat de la intrare, decorat în nuanțe pastelate de albastru și verde.

– Ei bine, o cunosc destul de bine pe contesă. Ne-am întâlnit de câteva ori, la bridge. Dar pe soțul ei nu l-am cunoscut. Tu ai avut ocazia?

– Pe contele Bernadino? Eduardo clătină din cap. Nu, nu ne-am întâlnit niciodată. Îl știu din vedere, desigur, ca toată lumea. Dar el nu evoluează în aceleași cercuri cu un redactor de revistă. Proprietarii de terenuri și publiciștii nu prea au multe lucruri în comun.

Sancha se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele azurie, făcându-și vânt cu mâna. Era prea cald, cu toată slaba briză ce agita frunzele chiparoșilor, dar nu ajungea și în încăpere. Conversația dintre unchi și mătușă trecea pe lângă ea. Era prea absorbită de propriile preocupări; în primul rând, referitoare la articol. Renunțase la speculațiile privind necesitățile unui om precum contele Malatesta.

Elizabeth își îndreptă atenția spre nepoată.

– Ai avut o săptămână bună, iubito? întrebă ea cu blândețe. Ești cam palidă și trasă la față. Eduardo îți dă prea mult de lucru?

– Sigur că nu, protestă ea zâmbind. Probabil de vină este

căldura. Cred că am să fac un duș înainte de cină.

– N-ai auzit ce discutam, Sancha? o întrebă mătușa, în timp ce ea pornise spre ușă.

– Nu. Despre ce?

– Mâine-seară luăm cina la familia Bernadino.

– De fapt, contele și contesa Bernadino, interveni Eduardo. Locuiesc în casa aceea mare pe lângă care am trecut, lângă lac. Cred că ți-am arătat-o.

Sancha făcu un efort.

– Cea care are un ponton privat, unde am văzut niște tineri schiind pe apă?

– Chiar aceea, aprobă Eduardo. Sunt bogați. Au doi băieți mai mari și o fiică de vreo șaisprezece ani. Cred că o să-ți placă.

Sancha ridică o sprânceană.

– Sună bine, recunoscu ea. Îi cunoașteți bine?

Elizabeth clătină din cap.

– N-o cunosc decât pe contesă. Dar se pare că a aflat despre tine și a hotărât să-ți ofere un pic de distracție. Oricum, ne vom lămuri la cină.

– Da.

Sancha nu simțea același entuziasm. Petrecerile pe care Elizabeth continua să le organizeze constituiau un lux inutil. Vila și împrejurimile rurale erau absolut suficiente pentru Sancha. Nimic n-o încânta mai mult decât să stea la soare pe verandă, sau să se scalde în apa cristalină a lacului Betulla.

Totuși, în seara următoare se îmbrăcă pentru cină cu mai multă grijă. Toată ziua, mătușa arătase semne de nerăbdare și o molipsise și pe Sancha. Așa că îi trebui ceva timp să aleagă o ținută potrivită.

Până la urmă, se decise în favoarea unei rochii de mătase vineție, până la glezne; partea de sus era mulată și decoltată în formă de "V", cu mâneci largi, prinse la încheietură cu butoni. La mâneci și la guler avea o terminație dantelată, care mai îndulcea îndrăzneala decolteului. Partea de jos era amplă și dreaptă, accentuându-i talia zveltă, dar adăugând o notă de maturitate tinereții ei. Își lăsase părul liber; proaspăt spălat, acesta îi cădea peste uneri ca o cortină mătăsoasă, acoperind parțial cerceii de aur.

Când își făcu apariția în hol, Eduardo aștepta deja, în costum de seară. Își turna o băutură, dar ridică sprâncenele surprins la intrarea Sanchei.

– Bene, bene, își arătă el admirația. Să fie oare mica reporteră începătoare de la redacție?

Ea râse, măgulită. Vorbele acelea o făcuseră să se simtă elegantă și atrăgătoare, iar senzația era foarte plăcută.

– Vasăzică, arăt bine? întrebă ea, privindu-se.

Eduardo își termină băutura și-i dădu ocol, măsurând-o critic.

– Da, aprobă el în cele din urmă, cred că este o ținută foarte potrivită. Și sunt sigur că mătușa va fi de aceeași părere.

– Va fi multă lume prezentă? întrebă ea, relaxându-se puțin.

– La familia Bernadino? Unchiul ridică din umeri. Vreo douăzeci-douăzeci și cinci de invitați, probabil. Nu știu sigur.

– Atât de mulți? se arătă ea neliniștită.

– Draga mea, zâmbi unchiul, într-o încăpere plină de oameni, dacă ai măcar o singură cunoștință, nu trebuie să te alarmezi.

În clipa aceea apăru și Elizabeth, suplă și atrăgătoare, purtând un costum de lamé argintiu.

– Ah, arăți încântător, dragă, declară ea, admirând rochia

nepoatei. Eduardo, ești gata?

Bărbatul își lovi călcâiele și se înclină cu galanterie ironică.

– Desigur, doamnelor. Sancha se minună cu câtă naturalețe se putea purta în circumstanțele date. Oare conștiința nu-l necăjea niciodată, sau poate era convins că nu păcătuiește prin nimic? Nu putea fi sigură, dar atitudinea lui simplifica lucrurile.

Porniră cu mașina până la casa familiei Bernadino. Nu era departe, doar la câteva minute. Când ajunseră, aleea de la intrare gemea de vehicule scumpe. Eduardo parcă modesta mașină familială, apoi traversară curtea acoperită cu pietriș, până la intrare.

Vila avea trei etaje și era mult mai mare decât lăsa impresia de pe drum. Ferestrele de la etaj erau acoperite cu jaluzele și toate aveau balcoane. Se afla chiar pe malul lacului, iar Sancha știa deja că exista acolo un debarcader și un adăpost pentru ambarcații. Spre dreapta se întindea grădina și un teren de tenis, iar spre stânga exista o grădină de zarzavat și o livadă cu pomi fructiferi.

Fură primiți de o fată în uniformă, care le îndrumă pe doamne unde să-și lase hainele și unde să-și refacă machiajul. Încăperea era deja populată de câteva femei, când Sancha și mătușa ei intrară și Elizabeth se lansă imediat într-o bârfă lejeră cu una dintre colegele de bridge. Sancha îi admiră colierul strălucitor și cerceii fini de aur.

Ieșiră din toaletă și împreună cu Eduardo, traversară holul și urcară scara largă de marmură care ducea la etaj. La capătul scării, pătrunseră într-un salon uriaș, unde soții Bernadino își întâmpinau musafirii; unchiul și mătușa fură salutați cu toată politețea. Pentru Sancha, ceremonialul era rigid și formal. Ochii ei trecură mai departe spre ceilalți oaspeți adunați în grupuri, discutând și râzând, luând cu nonșalanță pahare de șampanie de pe tăvile purtate de

vreo duzină de chelneri. Era o atmosferă ușor copleșitoare și se trezi întrebându-se dacă unchiul se simțea și acum la fel de sigur pe sine.

După încheierea prezentărilor trecură în salon iar un cuplu mai vârstnic se apropie de ei. Eduardo îi prezentă Sanchei drept domnul și doamna Rossini. Cei doi le prezentară alți invitați, până când Sancha, unchiul și mătușa ajunseră centrul unui grupuleț, fiecare având în mână nelipsitul pahar cu șampanie.

Ducea paharul la buze, privind relaxat împrejur, când avu senzația că cineva o observă insistent. În cele din urmă, ochii ei întâlniră figura oacheșă a contelui Malatesta.

Inima ei înregistră o sincopă și-i trebui toată forța interioară pentru a-și continua gestul. Și el făcea parte dintr-un grup, iar o brunetă extraordinar de atrăgătoare i se agățase de braț, cu gesturi posesive. Purta un smoching alb și pantaloni negri, iar cămașa de culoarea prunelor contrasta plăcut cu restul ținutei; era de departe cel mai atrăgător bărbat din încăpere și probabil știa și el.

Un tânăr care-i fusese prezentat ca Antonio Fucci îi vorbea, iar Sancha încercă să se concentreze asupra celor spuse de el. Dar gândurile i-o luaseră razna: ce căuta el acolo? Oare era prieten apropiat cu familia Bernadino? Intenționa să recunoască faptul că se cunoșteau, în fața prietenilor lui și a tinerei care părea să-l considere proprietate personală? Trebuia să admită, era o ființă splendidă, iar în rochia de satin care-i punea în valoare tupul suplu n-ar fi avut cum să ducă lipsă de admiratori.

– Cu ce te ocupi în Italia, domnișoară Forrest? întrebă în engleză Antonio, iar ea își mușcă buza.

– Ă... păi... lucrez la revista „Parita", se grăbi ea să spună. Unchiul meu – signor Tessile – este editorul venețian al publicației.

– Ah, pricep. Antonio era un tânăr frumos și în alte circumstanțe, Sancha ar fi fi fost flatată de interesul lui, acum însă nu se putea gândi decât la privirea pătrunzătoare a ochilor albaștri ai contelui Cesare Alberto Venturo di Malatesta!

– Îți place să-ți câștigi existența lucrând? întrebă Antonio, cu un zâmbet fermecător.

Sancha se întoarse spre el.

– Ține de necesitate, replică ea nepăsător, căutându-l din nou din priviri pe conte.

Dar el dispăruse și nici frumoasa brunetă nu se mai vedea.

Sancha strânse din buze. N-ar fi trebuit să se simtă trădată. Contele nu reprezenta nimic pentru ea și reciproca era la fel de valabilă; trebuia să accepte că un bărbat atât de atrăgător era perfect normal să suscite interesul femeilor. Totuși, era dezamăgită.

Cina fu servită într-o sufragerie enormă, toți invitații fiind așezați în jurul aceleiași mese ca de mănăstire. Peste tot străluceau obiecte de argintărie și pahare de cristal. În fața fiecărui mesean tronau suporturi din dantelă venețiană veritabilă. De-a lungul mesei existau câteva vaze cu aranjamente florale.

Cu permisiunea unchiului, Antonio o conduse, așezându-se aproape de capătul enormei mese. Contele și contesa se aflau în celălalt capăt. Cercetând involuntar încăperea, Sancha îl descoperi din nou pe Malatesta. Era așezat în dreapta gazdei și însoțit de aceeași brunetă; deocamdată nu-i observase privirea. Aplecase fruntea, ascultând ce-i spunea însoțitoarea, iar Sancha se simți copleșită de dezolare. Îi trebui întreaga voință pentru a-și lua ochii de la el.

Masa superbă consta dintr-o combinație de feluri specifice

bucătăriei italiene și franceze; Antonio îi dezvălui că familia Bernadino avea un bucătar francez. Sancha pierdu șirul felurilor delicioase; numeroasele aperitive fură înlocuite de salată de fructe de mare, de tocană de vițel dreasă cu ou și crutoane, pe un pat de orez; sufleul de zmeură ți se topea în gură; urmară diverse soiuri de înghețată și fructe proaspete, provenite din propria livadă, și festinul se încheie cu brânzeturi fine de Lombardia. Cafeaua neagră și tare își asortă aroma cu fumul țigărilor de foi.

Î timpul mesei, Sancha se limitase să-și privească vecinii. Conversația însuflețită a mesenilor îi permitea să pretindă că prezența contelui Malatesta fusese doar rodul imaginației ei. Acum că se apropia de sfârșit, realitatea punea din nou stăpânire pe gândurile ei. Oare contele îi vorbise însoțitoarei lui despre ea? Poate glumiseră pe seama ei.

Oaspeții începură să se ridice de la masă, luând cu ei paharele de lichior și țigările, continuând să discute cu detașarea pe care ți-o aduce mâncarea bună și vinurile de calitate. Antonio îi ținu scaunul politicos, iar ea nu-și putu reprima impulsul de a privi spre capul mesei. Contele Malatesta și însoțitoarea sa continuau să stea jos și păreau absorbiți într-o discuție privată.

Dar chiar când Sancha privi în direcția lor, contele își ridică ochii, întâlnindu-i pe ai ei. Pentru o clipă se priviră pe deasupra capului însoțitoarei, de parcă ar fi fost singuri în încăpere, apoi Sancha se întoarse, bucuroasă să profite de prezența lui Antonio. Mătușa sugeră că ar fi cazul să viziteze toaleta, pentru a înlătura efectele dezastruoase ale mesei asupra machiajului lor, iar ea se grăbi să fie de acord; orice motiv ar fi fost bun ca să scape din sufragerie.

Coborâră împreună la parter și intrară în încăperea deja plină de

femei. Sancha își refăcu repede machiajul, dar mătușa se angajase într-o discuție, așa că își ceru scuze și părăsi încăperea suprapopulată.

Aproape imediat se lovi de un bărbat care-i ieșise deliberat în cale. Chiar înainte să ridice ochii, intuiția o avertiză că era contele.

– Ce... cauți aici? Reacția ei involuntară putea fi pusă doar pe seama tensiunii nervoase.

Bărbatul o prinse de încheietură.

– Arăți minunat astă-seară, Sancha, murmură el răgușit, fără să acorde vreo atenție privirilor care se îndreptaseră speculativ spre ei.

Sancha se străduia să-și păstreze firea. Nu trebuia să-i dea impresia că putea dispune de ea după bunul lui plac.

– Unde... este prietena dumitale? Privea împrejur cu ceea ce spera să pară interes degajat. Oare ce făcea mătușa? De ce nu mai apărea?

– Janine? Contele ridică din umeri. Presupun că este sus. Mă bucur că ai venit, Sancha.

Ea încercă să-și elibereze încheietura, numai că degetele lui fine se dovedeau foarte puternice.

– Te rog, vrei să-mi dai drumul?

Contele clătină din cap, gânditor.

– Ce s-a întâmplat, Sancha? Vrei să-mi cer scuze?

Nu se simțea capabilă să-i facă față.

– De ce bănuiești că aș dori să primesc scuze, signore? Mătușa o să apară imediat. Te rog să mă ierți!

– Sancha! Mi-am dat seama că purtarea mea de zilele trecute te-a ofensat, dar crezi că trebuie să ne purtăm ca niște străini?

Își duse mâna liberă la păr, trăgând de o șuviță.

– Signore, n-are nicio importanță. Eu... adică, a fost la fel de mult vina mea, nu merită să ne mai gândim.

– Nu m-am putut gândi la nimic altceva! declară el aspru. Și te rog, nu-mi mai spune signore! Numele meu este Cesare, după cum știi!

– Nu pot să-l folosesc! protestă ea, oripilată de idee.

– De ce? Par atât de bătrân, atât de îndepărtat de tine? Ochii lui albaștri străluceau pe figura lui bronzată; era o combinație neliniștitoare.

– Îndepărtat, da. Era conștientă că atrăgeau atenția. Signore, însoțitoarea dumitale îți va simți lipsa, și partenerul meu probabil mă caută.

Sprâncenele lui se adunară.

– Ai venit însoțită? vru el să afle, cu aroganță.

– Nu chiar. Am venit cu unchiul și cu mătușa. Dar i-am fost prezentată domnului Fucci, iar el m-a condus la masă...

– Antonio Fucci?

– Într-adevăr, signore. Încerca din răsputeri să-și păstreze calmul, dar presiunea de pe încheietură se intensificase, devenind aproape dureroasă. Și totuși, durerea aceea nu era cu totul neplăcută...

– Este un tânăr care tărăgănează lucrurile. Nu știam că l-ai cunoscut. Atitudinea contelui vădea nerăbdare.

– Unchiul îi cunoștea pe niște prieteni de-ai lui. Ce-i rău în asta? Ridicase mâna într-un gest demonstrativ.

Privirea lui îi trecu în revistă rochia de mătase, apoi se întoarse la decolteu, zăbovind asupra gâtului ei de lebădă. Era de-a dreptul devastatoare și își împlini menirea, reducându-i aproape complet

puterea de rezistență. Nimeni n-o mai privise astfel, nimeni n-o tulburase în asemenea măsură. Cum va găsi forța necesară să i se opună, dacă ar fi devenit necesar?

– Sancha, reluă el pe un ton grav, unchiul și mătușa n-au fost uimiți de această invitație?

– Ce vrei să spui?

Degetele lui se jucau cu încheietura ei captivă.

– Nu sunt prieteni cu familia Bernadino, nu-i așa? Mătușa ta și cu gazda se cunosc de la bridge, atâta tot.

– Și? Inima îi bătea cu putere.

– Raffaello Bernadino este vărul meu, continuă el. Pricepi acum?

– Vrei să spui că... i-ai rugat să ne invite?

Gura contelui se afla la doar câțiva centimetri de fața ei.

– Doream să te revăd, declară el răgușit. Trebuia să te revăd.

– Te rog, murmură ea tremurat, dă-mi drumul!

Contele îi eliberă brusc încheietura, vizibil exasperat.

– Uite-o pe mătușa ta. Nu era sigură dacă-i eliberase mâna din cauza apariției mătușii Elizabeth, sau ca urmare a insistențelor ei.

Înțelese că n-avea cum să evite prezentările. Contele se înclină politicos, iar mătușa îl privi cu interes.

– Vasăzică, dumneata ești omul despre care scrie Sancha, remarcă ea cu admirație. Am considerat întotdeauna că scriitorii sunt oameni foarte deștepți, nu ești de aceeași părere, Sancha?

Se văzu nevoită să aprobe, chiar dacă mătușa nu făcea decât să întrețină o conversație politicoasă; după știința ei, Elizabeth nu mai pusese mâna pe vreo carte după măritiș, cu douăzeci de ani în urmă.

Nici contele nu se lăsă înșelat. După felul cum își trânse din buze, Sancha pricepu că o considera pe mătușa ei o femeie

oarecare, cam exuberantă; fără îndoială, abia aștepta să se întoarcă lângă frumoasa Janine.

Totuși, le conduse la etaj, unde erau așteptate de Eduardo și de Antonio. Editorul îl salută cu vădită plăcere. Cei doi discutară câteva minute despre articol, în timp ce Antonio le întreținea pe Sancha și pe Elizabeth. Formau un mic grup, iar Sancha simți uimită că mâna contelui o căuta pe a ei. Rămaseră grupați astfel un timp, Sancha fiind prea uimită ca să se retragă și sperând că ceilalți n-aveau să observe. Nimeni însă nu părea atent; încăperea era plină, așa că stăteau destul de înghesuiți. Totuși, gestul era profund senzual. Când ochii lui îi întâlniră trecător pe ai ei, simți că aveau parte de un fel de bucurie interzisă, secretă.

Cuvântul îi rămase în minte ca un atribut nefericit ales. Ținea de temerile ei privind posibila idee a contelui de aventură clandestină. Nu voia să participe la asemenea secrete, să devină un fel de prezență fantomatică în viața lui, fiindu-i interzisă orice apariție publică.

Își retrase mâna cu hotărâre și profitând că mica orchestră angajată începuse să cânte, i se adresă lui Antonio:

– Știi să dansezi? Mie îmi place grozav!

– Putem încerca, replică tânărul, bine dispus, așa că se alăturară celorlalți tineri care începuseră deja să se rotească în ritmul muzicii.

Sancha era obișnuită cu acest stil de dans. Frecventase asiduu cluburile pentru tineri și discotecile încă de la șaisprezece ani și era capabilă să se piardă în vârtejul dansului, în timp ce trupul i se mișca armonios.

Antonio părea vrăjit și încerca s-o stimuleze după propriile puteri de amator. Dar Sancha atrăsese privirile tuturor și, când

deveni conștientă că era în centrul atenției, roși violent. Dintre multele perechi de ochi care o urmăreau se detașau cei albaștri ai contelui, iar expresia lor era mânioasă. Nu putea spune sigur dacă se datora faptului că-și retrăsese mâna, abandonului ei în dans, sau altui motiv.

Își spuse că nu-i păsa ce credea el, apoi îl observă făcându-și loc printre cei adunați pe marginea ringului improvizat și părăsind încăperea.

Peste câteva clipe, ritmul muzicii deveni mai lent, iar câțiva vârstnici se alăturară celor tineri.

Îi declară lui Antonio că se simțea extenuată și se retrase pe o margine a salonului. Tânărul o întrebă dacă nu dorea ceva de băut.

– Da, mulțumesc! Își umezi buzele uscate. Aș putea primi o cupă de șampanie?

Antonio se înclină, ușor glumeț.

– Dorința dumitale este poruncă, signorina, o asigură el și făcu un semn imperios celui mai apropiat dintre chelneri. Dar respectivul dispăru printre oamenii de pe margine, așa că Antonio își ceru scuze și-l urmă. Sancha rămase în așteptare, dorindu-și să-l fi însoțit. Unchiul și mătușa dansau, așa că deocamdată rămăsese singură.

Nicio mirare când simți o respirație fierbinte lângă ureche; n-avu nevoie să se întoarcă pentru a-l recunoaște pe cel care-i șoptea insistent:

– Ai terminat cu datul în spectacol?

Sancha refuza să se lase intimidată.

– Nu te distrezi, signore? întrebă ea cutezător, continuând să admire dansatorii.

– La naiba, Sancha, murmură el. Ce încerci să-mi faci?

Ea începuse să tremure. Contele îi cuprinse talia cu un braț, lipind-o de el. Haina lui era descheiată, așa că-i simți căldura trupului prin materialul subțire al cămășii. El își plecă fruntea și-i sărută gâtul.

– Să nu-mi mai faci una ca asta niciodată, Sancha, căci n-aș putea răspunde de reacția mea!

Ea își reveni și se îndepărtă.

– Nu-mi da ordine, signore! exclamă ea cu aprindere, întorcându-se să-l înfrunte. Nu cumva ai depășit limitele? Ce se întâmplă dacă atât de frumoasa dumitale prietenă te vede aici, cu mine?

Ochii lui se îngustară.

– Dacă aș fi fost înfumurat, mi-aș fi putut imagina că ești geloasă! spuse el șoptit. Dar așa cum stau lucrurile, am să accept ideea că te simți rănită și consternată, iar eu sunt într-o oarecare măsură responsabil.

Sancha simțea un resentiment tot mai puternic. Cum îndrăznea să stea acolo, să-i vorbească astfel, când în cealaltă parte a salonului îl aștepta femeia cu care venise, cea care lăsa senzația că are dreptul să-i solicite atențiile? Își închipuia că-l urăște, că-i disprețuiește aspectul atrăgător, forța și aroganța; dar în primul rând își disprețuia propria ființă, reacția involuntară a trupului ei trădător.

– Vrei te rog să pleci și să mă lași în pace? vorbi ea cu amărăciune. Nu vreau să mai discutăm. Întoarce-te la... Janine – parcă așa o cheamă. N-am intenția să mă alătur concubinelor dumitale!

Abia îi ieșiseră vorbele de pe buze și Sancha le regretă. În afară

de faptul că erau copilărești și naive, el nu sugerase niciodată un asemenea gen de relație, iar declarația nu făcea decât să-i dezvăluie modul în care-l percepea ea. Îi ardeau obrajii; expresia contelui deveni mai dură, iar Sanchei îi venea să intre în pământ de rușine. O clipă, crezu că va trece la represalii, că o va pedepsi pentru vorbele acelea. În loc de asta, el nu spuse nimic, îi mai aruncă o privire, apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă...

Capitolul 5

Habar n-avea cum rezistase până la sfârsitul serii; sau chiar restul weekendului.

Spre ușurarea ei, unchiul și mătușa își exprimaseră dorința de a pleca la scurt timp după întâmplare, și deși Antonio o condusese până la mașină, nu reușise să-i smulgă promisiunea unei întâlniri.

Cei doi Tessile erau încântați de felul cum decursese serata și nu observaseră atitudinea ei neobișnuit de retrasă. Presupuneau probabil că era obosită, iar Sancha se folosi de asta pentru a se retrage la culcare cu prima ocazie.

Duminica decursese liniștit. Sancha stătuse la soare, înotase și făcuse toate lucrurile normale care erau de așteptat din partea ei. Totuși, întâmpinase cu ușurare lunea și revenirea la muncă.

Articolul despre contele Malatesta era programat să apară peste două săptămâni, iar marți dimineață îi prezentă lui Eduardo o primă schiță.

Unchiul se arătă impresionat de prestație și nu făcu decât vreo două modificări minore. Urmă o ședință editorială, în care Tony

stabili ce fotografii vor fi folosite. Lucră până târziu, fără să dea importanță programului.

Miercuri, după trei nopți nedormite, ajunse la concluzia că trebuia să facă ceva.

La începutul săptămânii, încercase să se amăgească, spunându-și că-i era greu să se relaxeze din cauza articolului, dar știa că nu era adevărat. Cu trecerea zilelor, nici munca încrâncenată n-o mai ajută să scape de durerea aceea ascuțită.

Se purtase groaznic și n-avea nicio scuză; trebuia să îndrepte lucrurile, chiar dacă asta ar fi însemnat să se umilească. Era posibil ca el să se fi răzgândit. Putea să refuze să mai permită publicarea.

Miercuri la prânz, închirie o barcă și ceru să fie dusă la Palazzo Malatesta. Gondolierul o privi surprins. Cu pantalonii galbeni, strânși pe picior și cu bluza scurtă care nu-i acoperea talia, nu prea arăta ca o veritabilă vizitatoare, dar tânărul își ținu gura, mulțumindu-se să-i admire apariția. Sancha purta ochelari de soare enormi, din sticlă polaroid, meniți să-i ascundă și să-i protejeze ochii, precum și cearcănele de nesomn.

Ajungând la ponton, îi ceru gondolierului s-o aștepte, iar el aprobă din cap, apoi se întinse pe banchetă să tragă un pui de somn, acoperindu-și ochii cu pălăria.

Sancha traversă curtea interioară năpădită de mușchi și acționă ciocanul greu de metal. Ca și prima dată, din interior nu veni niciun sunet, așa că repetă gestul.

Într-un târziu ușa fu deschisă de Paolo, care căsca și părea să fi fost deranjat din siestă.

– Si, signorina? se arătă el uimit s-o vadă.

– Ă... Contele... este acasă?

Paolo se încruntă.

– Vă așteaptă, signorina?

– Nu.

– Poate ați putea să stabiliți o întâlnire, signorina... începu el nesigur.

– Este acasă, sau nu? repetă ea mai hotărât, cu un gest de nerăbdare.

– Si, signorina, oftă Paolo, este acasă, dar lucrează.

– Înțeleg, își mușcă ea buza. Ei bine, poți să-l întrebi dacă mă primește?

Paolo ridică din umerii largi, capul lui chel aducând cu o ghiulea.

– Prea bine, signorina. Așteptați un moment, vă rog.

Nu închise complet ușa grea și o lăsă acolo. Cedând unui impuls de moment, Sancha împinse ușa și privi în interior. Se simțea același iz de umezeală, așa că se strâmbă, încrețind din nas.

Începuse să creadă că fusese uitată, când Paolo coborî la parter, clătinând din cap cu părere de rău.

Sancha se simți cuprinsă de descurajare, în timp ce el rostea vorbele de care se temuse:

– Îmi pare rău, signorina, dar contele Malatesta mi-a spus să vă informez că este ocupat și că dacă problema se referă la articol, cel mai bine ar fi să-l contactați prin poștă.

Rămase cu ochii pe chipul impasibil al lui Paolo. Desigur, se gândise la un astfel de răspuns, dar îi venea greu să-l accepte.

– Nu-i vorba despre carte, declară ea cu grijă. Este o problemă personală. Vrei să-i spui și asta?

– Contele este ocupat, signorina... începu servitorul.

– Și este vorba despre ceva foarte important! exclamă ea cu

aprindere. Te rog! Transmite-i acest mesaj!

Paolo mai ezită puțin, apoi ridică din umeri și porni să ducă mesajul. Sancha așteptă să dispară, apoi intră în holul întunecos. Ajunsese la jumătatea scării, când Paolo reapăru. Îi luase mai puțin de jumătate din timpul anterior, iar ea n-avea unde să se ascundă.

– Signorina! exclamă el cu asprime. Ce faceți?

Sancha strânse din buze cu încăpățânare copilărească.

– Eu... trebuie să-l văd pe conte...

– Imposibil! Nu dorește să vă primească. Veniți! Cu un gest hotărât o prinse de umăr, cu intenția s-o conducă spre ușă.

– Dă-mi drumul! strigă ea. Sunt decisă să-l văd!

Încercă să treacă pe lângă el, dar Paolo se dovedi mai rapid. Se luptă cu el, încercând să-l dea la o parte din cale. Bărbatul o lăsă să se zbată câteva clipe, apoi o săltă pe umăr, pregătindu-se s-o ducă pe sus.

– Dă-mi drumul! Lasă-mă jos, brută! strigă ea, ieșindu-și din minți, lacrimile curgându-i pe obraji.

Glasul ei tânăr vibra cu putere în hol, trecând probabil de ușile spre interior. O rază de lumină pătrunse pe scară, iar pe palier apăru silueta contelui. Îi privea cu răceală, cântărind situația.

– Paolo, ce s-a întâmplat?

Sancha se eliberă și rămase cu ochii la el, tremurând, cu părul în dezordine și de hainele mototolite.

– Ei bine? Tonul stăpânului era incisiv. Ce semnificație au aceste manifestări, domnișoară Forrest?

Sancha își netezi bluza, dorindu-și să-i fi acoperit talia.

– Voiam să te văd, signore, spuse ea tremurat. Paolo mi-a declarat că dumneata nu dorești.

– Paolo îmi respecta instrucțiunile. Apoi, contele se întoarse spre servitor. Ei bine, Paolo, ce caută domnișoara Forrest aici, pe scară?

Pentru prima oară în viață, bărbatul părea încurcat.

– Am lăsat-o la ușă pe signorina. Când am ieșit din apartament, ea urca scara.

– Este adevărat? Privirea lui se întorsese la Sancha.

– Da. Te rog, signore, recunoscu ea cu implorare în glas, trebuie să vorbim!

Contele continuă s-o studieze o timp, apoi spuse:

– Bine, Paolo, las-o să urce. Vino, domnișoară Forrest! Pot să-ți acord cinci minute!

Sancha inspiră adânc și urcă cele câteva trepte rămase și pătrunse prima, la invitația lui, în salonul lung unde făcuseră interviul.

– Deci, signorina? Adoptase o atitudine formală. Își luă o țigară de foi și o aprinse cu bricheta de aur. Ce dorești să-mi comunici?

– Este dificil să găsesc vorbele potrivite, începu ea cu jenă, strângând poșeta în mână.

– Haide, signorina, aveam impresia că ești expertă în alegerea cuvintelor, replică el, întorcându-i spatele și pășind spre fereastră.

– Nu mă ajuți deloc, suspină ea.

– Să te ajut? De ce? vru el să știe, sprijinindu-se de pervaz.

– Am venit... să-mi cer iertare!

– Poftim? Contele o privea uimit.

– Acesta-i adevărul. Vreau să-mi cer scuze, spuse ea, plecându-și fruntea. M-am purtat... teribil de grosolan în weekendul trecut. Trebuia să-mi cer iertare.

– Înțeleg. Nu părea deloc mișcat. Ei bine, acum ai făcut-o, așa că

poți să nu te mai gândești la problemă. Bună să-ți fie ziua, domnișoară Forrest.

– Ah, dar eu... mă crezi? Îl privea aproape implorator. Contele avea o atitudine rece și retrasă. Cu cămașa de mătase neagră și pantalonii închiși la culoare, avea un aspect sumbru, suficient de intimidant și fără expresia gravă a ochilor săi albaștri.

– Ce să cred? Că regreți ce ai spus? Da, dacă spui.

– Nu pari, comentă ea timid.

– Și cum ar trebui să reacționez, domnișoară Forrest? Apari pe neașteptate, deranjându-mă la o oră foarte nepotrivită și îți imaginezi că voi sări ca înecatul la scuzele tale, ca la un colac de salvare. Crede-mă, problema nu este atât de importantă, din punctul meu de vedere!

Nu-i venea să creadă că el putea să reacționeze cu atâta lipsă de sensibilitate. Mai fusese luată peste picior și înaintea acestui interviu, dar acum era de o sută de ori mai rău, aproape insuportabil.

Nu știa cum să se apropie de el; nu fizic, deși nici asta nu i-ar fi displăcut, ci mental, cum să treacă bariera pe care contele o ridicase între ei. O privea la fel cum face o felină, studiindu-și vânatul, nepăsător la tortura pe care i-o provoca înainte de distrugerea finală. Cu toate că realizase ceea ce își propusese și că ar fi trebuit să se retragă în liniște, Sancha ezita.

– Ei bine, signorina? Mai ai și altceva de spus?

Îl privea neputincioasă, dorindu-și să fi avut mai multă experiență în manipularea bărbaților. Dar oricum, probabil nu întâlnise niciodată un asemenea om, așa că experiența n-avea nicio relevanță.

– Paolo spunea că lucrezi, începu ea, stânjenită. Te-ai apucat din nou de scris?

Contele strivi mucul țigării în scrumieră, nerăbdător și iritat.

– Signorina, n-am nici timp, nici chef să pierd vremea discutând cu tine! Ți-aș rămâne îndatorat dacă ai binevoi să pleci!

– N-ai pic de milă, nu-i așa? spuse ea, plecându-și fruntea.

– Milă! Folosea un ton aspru ca un raspel. Dar tu ai compasiune? Ce te-a îndemnat să-ți ceri iertare pentru purtarea de la familia Bernadino? Dorința de a obține iertare, sau poate temerile că n-am să mai fiu de acord cu publicarea articolului?

– Crezi sincer că am venit fiindcă mă îngrijora serviciul meu? întrebă ea, uimită.

Contele gesticulă indiferent.

– Nu mă interesează nici cât negru sub unghie de ce ai venit. Acum, ești bună să pleci?

Sancha se întoarse, simțindu-se mizerabil. Îl auzi venind să-i deschidă ușa. Oricât s-ar fi purtat de disprețuitor, nu-și putea abandona buna-cuviință, era civilizat ea întotdeauna.

Ajunseră în același timp, iar când el atinse clanța, mâna ei o acoperi pe a lui.

Contele își retrase brusc degetele și se sprijini de blatul ușii, scrutând-o printre gene. Ochii ei exprimau disperare; ardea de dorința de a-i șterge de pe chip răceala aceea indiferentă.

Privirea lui întârzia voit asupra suprafeței de piele bronzată ce se ivea între centură și partea de jos a bluzei; era o apreciere lipsită de orice căldură, iar Sancha se întrebă ce gânduri îi populau mintea. Oare era conștient de magnetismul propriu și de năzuințele ei?

Probabil lăsase să se vadă ceva, fiindcă el se îndreptă brusc și

spuse cu asprime:

– Nu mă mai privi așa!

– Cum? întrebă ea cu blândețe.

Se îndepărtă spre centrul salonului, vârând adânc mâinile în buzunare.

– Am de lucru... Pentru numele Domnului, Sancha...!

Ea scăpă poșeta pe jos și o lăsă acolo, apropiindu-se de el și atingându-i reverele cămășii cu un deget.

– Cesare, șopti ea, nu mă goni astfel...

Autocontrolul lui cedă și o cuprinse în brațe pătimaș. Apoi o sărută și orice gând coerent se pierdu în neant...

Mai fusese sărutată, dar niciodată în felul ăsta, înecată practic într-o senzualitate atotcuprinzătoare; senzația de extaz nu era doar profund plăcută, ci și necesară ca aerul. Nasturii cămășii lui căzură pradă degetelor ei, apoi Sancha se lipi de pieptul acoperit de peri, înlănțuindu-i talia cu brațele.

Când se părea că nimic nu mai putea sta în calea lui, contele făcu un efort de voință și se desprinse. Ochii lui albaștri erau umbriți de pasiune. O vulnerabilitate tinerească îmblânzea trăsăturile figurii lui. Cu toate că tânjea disperată să se simtă cuprinsă de acele brațe, Sancha fu adusă la realitate și se înfrână.

– Oh, Sancha, murmură el răgușit, ai idee ce-mi faci?

– Ce fac? întrebă ea provocator, roșind.

Contele îi dădu drumul și-și căută pachetul de țigări. Aprinse una cu degete nu foarte sigure.

– Cred că nici măcar tu nu poți fi atât de naivă, spuse el, suflând fumul deasupra capului. Te doresc și cred că simți același lucru pentru mine.

Ea inspiră profund. Revenind la realitate, începu să se minuneze de îndrăzneala cu care-l abordase și să speculeze asupra concluziilor pe care contele le putea trage. Oare își imagina că era obișnuită cu astfel de comportament libertin? Poate o credea mai versată decât era cu adevărat?

Anxietatea ce-i apăruse pe chip nu trecu neobservată, întrucât ochii lui deveniră miraculos de blânzi și de mângâietori.

– Nu fi așa alarmată. Este o reacție naturală. Să știi că n-am să te seduc, așa că nu mă trata din nou cu răceală. Se apropie și-i ridică bărbia, obligând-o să-i susțină privirea. Doresc să te cunosc. Nu mă refer numai la delicioasele mistere ale trupului tău, ci și la minte! Și avem la dispoziție tot timpul din lume. Așa că renunță la sperietură! N-am să-ți fac niciun rău.

Sancha se relaxă puțin. Respirația gâfâită îi înlocuia treptat sperietura. Deveni brusc conștientă de trecerea timpului și aruncă o privire ceasului de la încheietură.

– Doamne! exclamă ea. Este aproape trei. Ar fi trebuit să mă întorc până la două!

Contele se apropie de bufetul cu băuturi, pentru a-și umple un pahar de vin. Nu-i oferi și Sanchei, iar ea se simți ușurată. Totuși, o tulbura aparenta lui indiferență. O observa peste marginea paharului, cu toleranță amuzată.

– Nu te îngrijora, cara, spuse el, ridicând paharul în semn de salut. Am să te conduc la sediu și am să le explic întârzierea.

– Cum ai s-o explici? întrebă ea, neliniștită.

Contele își încheie cămașa fără grabă.

– Am să le spun că ai venit să discutăm unele aspecte privind articolul și că te-am reținut mai mult. Iată! Ți se pare satisfăcător?

– Dar... dar... nu te deranjează? Nu vreu să... toată lumea va crede că...

– Probabil, admise el sec. Și asta te supără? Există vreun tânăr coleg a cărui opinie este importantă pentru tine?

Sprâncenele Sanchei se adunară mânios. Nu-i plăcea insinuarea, așa că o respinse, iritată.

– Cum poți să întrebi una ca asta, după ce...

Contele își aranjă cămașa, neperturbat de vehemența ei.

– Nu mai fi atât de pornită, o îmblânzi el ironic. Te necăjeam doar. Vino! Să mergem, înainte să mă răzgândesc!

Sancha căzu pradă confuziei. Atitudinea lui de acum era amuzată și superioară, iar ea accepta cu dificultate capacitatea contelui de a o face să se simtă ca o adolescentă, chiar dacă știa că-l putea incita din nou oricând. Măcar atât reușise să-și demonstreze; dar oare nu se vârâse într-o situație periculoasă, cu un bărbat pe care nu-l înțelegea deplin?

Contele dispăru să-l instruiască pe Paolo, iar Sancha rămase cu senzația clară că era pe cale să comită o eroare, permițându-i s-o însoțească la sediu. Dar era prea târziu. Când ieșiră din palazzo, constată că gondolierul angajat de ea fusese eliberat, iar la ponton îi aștepta șalupa contelui și Paolo. Era o ambarcațiе mult mai luxoasă, iar Sancha își ocupă locul într-o tăcere nefericită. Contele îmbrăcase o scurtă verde-închis, peste costum. Părea bogat și placid, înșelător de relaxat, complet diferit de bărbatul înfometat care o ținuse în brațe cu câteva minute mai devreme. Greu de asociat pasiunea arătată cu aspectul de mulțumire relaxată pe care-l afișa acum; totuși, Sancha bănuia că nu era decât o mască, menită să ascundă omul.

Degetele lui zăboveau posesiv pe ceafa ei, în timp ce Paolo conducea șalupa prin canalele înguste. Își îndreptă privirea spre el, cu fascinație temătoare.

– Las-o moartă! o sfătui contele. Nu mai încerca să analizezi. O mângâie blând pe obraz, iar în ochi îi apăru o licărire, amintind de pasiunea de mai devreme. În seara asta vrei să iei masa cu mine?

Sancha își feri repede ochii, strângând poșeta.

– Ă... nu pot... Am deja un aranjament...

Contele ridică din umeri, privind-o printre gene, gânditor.

– Cu cine? Cu virtuosul Antonio?

– Poftim? scutură ea din cap. Ah, nu. Nu-i vorba despre el.

– Atunci, cu cine?

Mintea ei lucra febril, căutând o scuză valabilă.

– Mă duc la cinematograf cu una din colegele de birou.

Contele o scrută intens, încercând parcă să descopere o eventuală minciună. Apoi ridică iar din umeri, indiferent.

– Prea bine, schiță el un zâmbet. Atunci, rămâne pe altă dată.

Sancha nu știa cum să-i răspundă. Întreaga ei ființă năzuia după ceea ce i se oferea, dar în același timp era conștientă că acceptarea ar fi schimbat definitiv și radical viața. Nimic n-ar mai fi rămas ca până atunci. Înspăimântătoare perspectivă; dar și să lase ocazia să-i scape i se părea la fel de dezastruos.

Ajunseseră în cartierul comercial, iar Paolo trase la mal. Piața era plină de oameni, iar edificiul în care-și avea sediul „Parita" se zărea.

Sancha se întoarse spre conte, cu o senzație de disperare.

– Invitația aceea...

– Da? Privirea lui era distantă.

– Este încă... valabilă? întrebă ea, roșind.

– Desigur, răspunse el blând, atingând-o mângâietor pe umăr. Ce altceva credeai?

– Nu știam ce să cred, recunoscu ea nesigur.

Contele îi studie expresia câteva clipe, apoi își încreți fruntea.

– Sancha, nu mai încerca să anticipezi evoluția relației dintre noi. Ar trebui să fie suficientă convingerea că amândoi am putea s-o găsim plăcută și semnificativă, si?

– Bine, acceptă ea, tremurat.

Contele se ridică brusc.

– Vino. Am ajuns. Acum, vom schimba câteva cuvinte cu unchiul Eduardo.

Era prea năucită să mai protesteze, dar urmându-l în clădire, fu sigură că atrăgeau toate privirile. În lift, departe de indiscrețiile altora, crezu că o va săruta, iar inima începu să-i bată nebunește. Însă contele se mulțumi să-și aprindă una din nelipsitele țigări de foi; după expresia lui, Sancha ghici că-l preocupau propriile gânduri.

În sala mare a redacției, în timp ce o traversau spre biroul lui Eduardo Tessile, toate fețele se întoarseră spre ei. Contele bătu direct la ușă, iar secretara aflată lângă intrare fu prea uimită să intervină. Unchiul strigă:

– Avanti! iar contele deschise ușa și-i făcu loc Sanchei s-o ia înainte.

Imediat îi deveni clar că Eduardo nu era dispus să se opună explicațiilor contelui, privind pauza ei de două ore și jumătate. Din contră, după o fugară examinare, păru să-și fi pierdut orice interes privind persoana ei și se lansă într-o discuție privind meritele literare ale cărții, oferind sugestii pentru continuare și tratând lipsa

nepoatei ca pe o întâmplare perfect normală.

Sancha ar fi vrut să plece, regretând deja decizia pripită de a accepta invitația la cină. Avea nevoie de timp să-și compună replici pentru așteptatele comentarii făcute de Tony, sau de Eleanor Fabrioli. Dar nu voia să atragă atenția asupra ei, așa că rămase pe loc, lângă ușă, rugându-se ca unchiul s-o trimită la lucru.

Dar el n-o făcu, iar contele își îndreptă poziția relaxată adoptată câtă vreme vorbise despre carte și-i aruncă o privire.

– Trebuie să plec, signore, declară el revenind la limba engleză. Până atunci discutaseră în italiană, făcând-o pe Sancha să se simtă exclusă. Arrivederci, signorina, signore!

– La revedere, signore! Eduardo se ridică de la masă și conduse până la ușă musafirul neașteptat.

Trecând pe lângă ea, contele spuse:

– Paolo o să te sune, pentru cartea aceea pe care ai promis să mi-o împrumuți, signorina. Pe la opt ar fi bine?

Sancha nu reuși imediat să-i priceapă vorbele. Apoi se bâlbâi puțin:

– Eu... ă... foarte bine, signore. Cei doi bărbați părăsiră biroul. Ah, Doamne, își spuse ea, înăbușind un început de reacție isterică. Îi spusese că n-o interesa o relație ascunsă, dar iată că-i permitea s-o atragă în aranjamente aproape conspirative, de față cu unchiul. Era o greșeală, ceva degradant; o făcea să se simtă ca o servitoare asupra căreia se revărsa atenția întâmplătoare a stăpânului. Nu va îngădui o astfel de purtare; nu-l va lăsa s-o trateze altfel decât pe femeile cu care avea de-a face de obicei, oricât de limitat i-ar fi fost venitul. Nu era o femeie ușoară și nu-i va permite s-o trateze ca atare.

Cu toată hotărârea, îi trebui întreaga putere a voinței pentru a părăsi biroul unchiului și a se duce la locul ei din sala comună, mai ales că Eleanor Fabrioli se afla deja acolo, cocoțată pe marginea biroului, răsfoind articolul la care Sancha lucrase toată dimineața.

– Vasăzică te-ai întors! observă ea sarcastic. Ba chiar împreună cu atrăgătorul conte! Nicio mirare că țineai să scrii articolul.

Sancha o ignoră și se așeză pe scaun, în timp ce Eduardo revenea, după ce-l condusese pe conte la lifturi. Bărbatul se opri lângă pupitrul ei și spuse:

– Ce naiba ți-a venit să te duci la palazzo neinvitată și să-l deranjezi cu aspecte derizorii ale articolului? Așa ceva nu se face!

– Îmi pare rău, răspunse ea, roșind.

– Domnișoara Forrest s-a îndrăgostit de conte, Eduardo, interveni Eleanor, examinându-și o unghie lungă, dată cu ojă. Lucrul este cât se poate de clar, chiar pentru un ochi neavizat!

– Nu-i adevărat! Sări în picioare, fixând-o pe Eleanor cu ochi tulburați, dar cealaltă se mulțumi să-i râdă în nas.

– Nu fi prea aspru, Eduardo, spuse ea rugător. Nepoata ta este tânără și impresionabilă. Sunt sigură că domnul conte Malatesta este obișnuit cu astfel de admiratoare! După figura ei necăjită, aș spune că avansurile i-au fost respinse, chiar cu duritate!

– Este adevărat, Sancha? vru să afle unchiul.

– Bineînțeles că nu! Glasul îi tremura de furie. Eleanor este geloasă fiindcă mi-ai repartizat articolul și nu i l-ai lăsat ei!

– Geloasă? Pe tine? Cealaltă scotea flăcări pe nări acum. Cum îndrăznești să sugerezi așa ceva, micuță parvenită ce ești!

Sancha își strânse pumnii și se așeză la loc.

– Îmi cer scuze că am întârziat, unchiule, repetă ea, pe un ton

controlat. Acum, dacă nu vă supărați, am de lucru...

– Eduardo! strigă Eleanor, furioasă. Pune-o la punct!

Eleanor se întorsese spre el furioasă, pricepând că era pe cale să piardă. Sperase s-o scoată din fire pe Sancha astfel încât să aibă o reacție de neiertat. În loc de asta, Sancha se retrăsese și părea să se fi apucat de lucru. De fapt, era plină de nervi, dar nu voia să-i dea celeilalte satisfacție.

– Ce-ai fi vrând să spun? ridică din umeri Eduardo, cu oarecare resemnare. După mine, este o furtună într-un pahar cu apă. Porni spre propriul birou, chemându-l pe unul dintre băieți. Pietro, am niște șpalturi de dus la tipografie!

– Si, signore. Tânărul veni imediat și dispărură împreună în birou.

Eleanor îi urmări cu privirea, apoi se întoarse spre Sancha:

– Probabil te crezi deșteaptă foc, nu-i așa, signorina?

– Nu mă cred nicicum. Uite ce-i, Eleanor, toată situația asta este ridicolă! Hai s-o lăsăm baltă, bine?

– De ce? Fiindcă este prea intimă ca să te simți confortabil?

– Ce vrei să spui?

– De ce ai vizitat azi Palazzo Malatesta?

Sancha ridică din umeri.

– Asta nu te privește.

– Nu? Dacă era vorba numai despre afaceri, de ce atâta secret?

– Nu-ți spun, fiindcă nu vreau.

Eleanor aprinse o țigaretă lungă.

– Sărmana Sancha, spuse ea în derâdere. Atât de tânără și de inocentă! Niște naivi toți, după mine. Dacă ai ideea de a te lipi cumva de conte, las-o baltă! Nu este genul de bărbat care să fie atras

de gâsculițe!

– Te rog, Eleanor, pleacă, spuse ea printre buzele strânse. Te rog!

Eleanor eliberă fumul deasupra capului, ignorându-i solicitarea.

– Contele Cesare Alberto Venuto di Malatesta nu prea are lire! – Mi-am făcut și eu temele. Trăiește ca un prinț, dar fără venituri de prinț! Și care crezi că ar fi rezultatul final?

Sancha o ignora, încercând să se concentreze la lucrul ei, dar era imposibil atâta timp cât Eleanor vorbea despre ceea ce o interesa cel mai mult.

Pricepând că n-avea să primească răspuns, Eleanor continuă, malițios:

– Bine, am să-ți spun eu.

– Tii neapărat? Nu mă interesează!

Totuși, cealaltă simțise că atingea un punct sensibil.

– Ah, sigur te interesează. Prea frumosul tău conte se va căsători cu o văduvă bogată, sau cu vreo moștenitoare, cineva ca Janine Rumien!

– Janine! Nu reușise să-și înăbușe exclamația și se înfurie că o lăsase pe Eleanor să afle că era ascultată.

– Si, Janine Rumien. O cunoști?

– Nu! Negația venise prea repede, iar Eleanor o privi disprețuitor.

– Dar ai auzit de ea, nu-i așa? Nu ți-a spus contele că i-a fost amantă?

Nu mai putea suporta. Pălise, iar mânia îi aprindea ochii cenușii.

– Pleacă odată și lasă-mă să-mi văd de treabă! strigă ea. Dacă nu, am să mă plâng unchiului. Varsă-ți murdăriile în altă parte!

Eleanor se lăsă să alunece de pe birou și plecă, aruncându-i o ultimă remarcă veninoasă:

– Pentru un astfel de bărbat, fetele ca tine valorează cinci la liră. Bune de trecut pe răboj, atâta tot! O s-o afli pe pielea ta!

Sancha rămase cu o senzație de neputință. Eleanor avusese ultimul cuvânt și lovise exact în aspectul care o îngrijora cel mai mult. Se lăsă să cadă pe scaun, pradă unei depresiuni profunde. Nu era bine, niciodată nu fusese o idee grozavă, și cu cât îi punea capăt mai repede, cu atât mai bine.

Capitolul 6

În seara aceea, Maria și Teresa nu-i pricepură starea de agitație. Umbla prin apartament de colo până colo, ca un animal captiv, consultându-și des ceasul de mână și reluând la nesfârșit instrucțiunile pe care le dăduse Mariei.

– Dar de ce nu-i poți da chiar tu cartea? întrebă Maria. După toate cele, nu-i decât un servitor, n-am dreptate?

– Cine, Paolo? Ba da. Ah, nu mă mai chestiona. Te rog doar s-o faci pentru mine!

Maria răsuci volumul în mâini.

– Dar la ce-i trebuie contelui Malatesta un exemplar din propria carte?

– Ți-am mai spus, oftă Sancha. Am împrumutat-o de la birou, dar îi aparține.

Maria nu părea convinsă.

– Am senzația că nu mi-ai spus tot. Haide, ce s-a întâmplat? Te agasează contele?

Sancha o privi uimită, venindu-i să râdă de sugestia aberantă.

– Nu, Doamne ferește. Este o persoană mult prea importantă ca să-și piardă vremea cu una ca mine.

Teresa ridică în fața ochilor mâna la care-și făcuse manichiura, cercetând critic rezultatul.

– După mine, te agiți fără motiv, comentă ea visător. În ce privește lipsa de interes a contelui Malatesta față de tine, eu am auzit altceva.

– Ce? vru să afle Maria.

– Chiar dorești să știi?

– Ah, te rog, Teresa, spune-ne ce ai auzit, interveni și Sancha.

Fata ridică din umeri.

– Am aflat că domnul conte te-a adus la birou în după-amiaza asta. Am mai auzit că ai fost la el în palazzo!

– Este adevărat? sări Maria. L-ai vizitat pe conte astăzi?

Sancha ridică mâinile într-un gest de neputință, iar Teresa zâmbi cu satisfacție.

– Sigur că da. Poți fi sigură că Eleanor Fabrioli s-a documentat temeinic.

– Eleanor! Sancha adoptă o atitudine descurajată, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor crem. Trebuia să știu că va împrăștia imediat zvonul.

– Ei bine, cara, suntem numai urechi, reluă calm Teresa. Doar nu te așteptai să poți păstra un astfel de secret.

– Ce secret? protestă Sancha. Toate sunteți la fel. Abia așteptați să bârfiți!

– N-o mai necăji, interveni Maria. Apoi se întoarse spre Sancha. De aceea vrei să-i dau eu cartea lui Paolo?

– Da, aprobă ea scurt.

– Dar de ce nu o faci chiar tu? O să vină cumva și contele?

– Nu, Doamne ferește! replică ea. Paolo este cel care se ocupă cu transportul.

– Pari cam amărâtă! exclamă Maria. Nu vrei să discutăm?

Sancha scutură din cap.

– Nu pot, mărturisi ea, apreciind delicatețea fetei. Poate altă dată.

– Foarte bine, zâmbi înțelegător cealaltă.

Brusc se auzi soneria, iar Sancha păli.

– Trebuie să fie Paolo! exclamă ea. Răspunde tu, Maria. Dă-i cartea! Dacă întreabă de mine, spune-i că nu-s acasă, sau orice vrei!

Teresa ridică din umeri, zâmbind.

– În cazul ăsta, n-ar fi mai bine să te refugiezi în dormitor? Maria n-o să poată pretinde că ai plecat în oraș, dacă stai în spatele ei.

Sancha ezită puțin, apoi se retrase, închizând ușa în urmă, fără s-o încuie. O auzi pe Maria deschizând, apoi ajunse până la ea un murmur de voci. Întredeschise ușa și o văzu pe fată întinzând cartea contelui.

Se concentră să audă cuvintele. Maria spunea, în italiană:

– Îmi pare rău, dar Sancha nu-i acasă deocamdată. Mi-a lăsat însă cartea asta.

– Ah, cartea, într-adevăr! Tonul contelui era sarcastic. Perfect, signorina, mulțumesc!

Maria zâmbi amabil și închise ușa. Sancha își făcu imediat apariția.

– Iată, spuse tânăra, ridicând din umeri. S-a terminat. Și ce bine arată Paolo! I-aș ceda oricând.

– Nu pricepi, clătină din cap Sancha. Acela n-a fost Paolo! Era

chiar contele Malatesta!

***

Peste două zile, când reveni de la masa de prânz, Sancha găsi pe birou un ziar deschis. De pe pagină părea s-o observe omul care-i bântuia constant gândurile, iar la brațul lui apărea radioasă tânăra care-l însoțise la familia Bernadino. Sub titlul: „Conte Cesare di Malatesta e signorina Janine Rumien a La Scala", urmau câteva rânduri. Atrăgătoarea moștenitoare a imperiului Rumien se afișa peste tot cu contele Malatesta, generând speculații privind iminentul anunț al unei logodne. În articol se mai menționa că recentul autor al unei lucrări de istorie renascentistă italiană primea recenzii favorabile nu doar din Italia, ci și din Marea Britanie și Statele Unite.

Sancha citi cu nesaț relatarea. I-ar fi fost greu să trateze acele cuvinte cu nepăsare, ținând cont de sentimentele ei. La sfârșit rămase însă cu o senzație de dezgust. Era clar cine-i plantase acolo publicația, iar ea reacționase exact așa cum se așteptase Eleanor. Scăpă o exclamație de nerăbdare, mototoli paginile și le aruncă la coș.

La începutul săptămânii următoare, unul dintre redactorii de știri o chemă pe Sancha la biroul lui. Își abandonă lucrul și traversă încăperea. Abia dacă-l cunoștea după nume.

– Te caută cineva, signorina, spuse omul, arătându-i receptorul lăsat pe masă. Toți redactorii principali aveau telefoane pe birouri,

dar Sancha nu putea avea o asemenea pretenție.

– Pe mine? întrebă ea nelămurită. Dar toate apelurile mele trec pe la domnișoara Fabrioli!

Bărbatul surâse. Era de vârstă medie, micuț și bondoc, cu barbă și mustață, foarte oacheș, dar zâmbea frumos.

– Poate că cel care a sunat nu dorea să fie auzit de Eleanor, remarcă el. Vorbește liniștită.

– Alo, spuse ea precaut. Cine-i acolo?

– Tu ești, Sancha?

Glasul grav îi era foarte familiar, iar ea își îndreptă ținuta instantaneu, de parcă astfel s-ar fi pregătit să respingă un atac.

– Domnul conte Malatesta, șopti ea în receptor, sperând să nu fie auzită.

– Ți-ai pierdut glasul, signorina? o luă el peste picior.

– Nu, protestă Sancha cu jumătate de voce, privind stânjenită în jur. Cu ce... ce anume dorești?

– Vreau să te văd. Astăzi!

Sancha își șterse palma transpirată pe fustă.

– Mă tem că nu poate fi vorba, signore.

Îi răsună în ureche o exclamație nerăbdătoare, urmată de întrebarea:

– De ce?

– Credeam că ai priceput, când ți-am lăsat cartea.

– Am înțeles perfect, signorina. Metoda mea de a stabili o întâlnire n-a fost pe gustul tău. Ce ai fi vrut? Să vorbesc deschis în fața unchiului dumitale?

– N-are importanță, signore.

– Dio mio, așa să fie oare? Atunci când ai apărut la palazzo,

credeam că începem să ne înțelegem, pentru ca acum să declari că n-are importanță. Nu pot, nu vreau să accept așa ceva!

Până și prin telefon, Sancha simțea magnetismul personalității lui.

– Trebuie să plec, signore. Am de lucru.

– Iar eu n-am.

– Te rog, signore! Rugămintea avu efect asupra lui.

– Te voi aștepta afară, la ora pauzei de prânz, declară el scurt și închise, nedându-i ocazia să obiecteze.

Se înfioră și puse receptorul în furcă, revenind la atmosfera din birou. Redactorul de știri dispăruse, iar ea fu fericită că nu trebuia să-i dea vreo explicație. Evident pricepuse situația și se retrăsese discret.

Sancha se întoarse agale la propriul birou, gândindu-se la fusta scurtă de culoarea piersicii și la bluza crem, pe care le purta. Îi confereau un aspect proaspăt și atrăgător, dar erau potrivite pentru lucru, nicidecum pentru o întâlnire cu el. Se așeză și-și prinse bărbia în palme. Nu era obligată să iasă la prânz, desigur. Putea ruga o colegă să-i aducă un sandviș, dar deja apelase la un comportament copilăros. Trebuia să accepte faptul că n-avea cum să scape mereu de contele Malatesta apelând la subterfugii.

Tony Braithwaite se opri lângă biroul ei.

– Salut, frumoaso! De ce ai căzut pe gânduri? S-a repezit iar la tine pisica noastră sălbatică?

Zâmbi involuntar.

– Eleanor? Nu. Pur și simplu mă gândeam.

– Da, asta se vede. Constat că n-am mai făcut echipă la alte reportaje. Ce-ai spune să luăm prânzul împreună?

– Să mergem la masă? Ochii Sanchei se măriră de uimire.

– Da, să prânzim. Ce părere ai?

– Bine, Tony. Mi-ar face plăcere.

– Perfect! spuse el cu o expresie jucăușă și-și reluă drumul spre biroul lui Eduardo.

Sancha nu mai reuși să se concentreze asupra altor probleme. Aștepta cu neliniște pauza și se temea de consecințele deciziei ei. Chiar dacă domnul conte n-o întrebase dacă era liberă și prin urmare era îndreptățită să accepte invitația lui Tony, nu reușea să scape de senzația de vinovăție.

Tony veni s-o ia pe la douăsprezece și jumătate. Arăta foarte tânăr în blugi și tricou cu mâneci scurte. Nonșalant, Tony îi cuprinse umerii cu un gest protector.

Afară, soarele îi primi cu un val de căldură, iar ea își puse ochelarii de soare, încercând să nu privească împrejur. Fără să fie conștient de tensiunea ce o cuprinsese, Tony flecărea despre noul aparat fotografic, cu care putea surprinde cele mai mici detalii de la distanțe apreciabile.

Ajunseră fără incidente la marginea pieței și, când începuse să spere că se îngrijorase degeaba, Sancha îl descoperi pe conte.

Stătea ca și data trecută lângă fântâna arteziană. Purta pantaloni închiși la culoare, o vestă din piele de căprioară și o cămașă roșie, care la oricare altul ar fi părut prea îndrăzneață. Avea un aspect familiar, atrăgător, iar inima ei începu să bată cu putere. Ah, Doamne, cum reușea să-i provoace asemenea reacții? se întrebă ea. De ce nu era capabilă să accepte că pentru el totul era un joc la care devenise expert exersând cu o mulțime de femei?

Oare ce avea să facă? Va pretinde că n-a văzut-o, sau pur și simplu

îi va saluta și să-și vadă de drum? Avea două alternative, dar pe care o va alege? Și pe urmă... Dar nu, acum n-avea să se gândească la viitor.

Numai că el nu alese niciuna dintre variantele preconizate de Sancha. Nu ținuse seama de aroganța lui. N-avea cum să-i facă față în această privință.

Când fură suficient de aproape, Tony îl recunoscu, iar el, spuse pe un ton aristocratic:

– Bună dimineața, domnule Braithwaite.

– Bună dimineața, signore, replică tânărul, aruncând o privire spre Sancha. Este o timp splendidă.

– Așa este mai mereu pe la noi, aprobă contele cu finețe. Apoi se întoarse spre ea. Te așteptam, signorina.

– Adevărat, signore? replică ea, păstrând un calm aparent. De ce?

Îl privea provocator, dar el nu păru deloc tulburat.

– Ai uitat de invitația la prânz? întrebă el, stârnind uimirea lui Tony, al cărui braț alunecă automat de pe umerii însoțitoarei.

Nu-și închipuise că el va reacționa astfel și, prin urmare, era complet nepregătită.

– Îmi... pare rău, signore, îngăimă ea, dar aveam deja ceva stabilit pentru prânz.

– Sunt sigur că domnul Braithwaite va înțelege, dacă-i voi spune că am amânat alte angajamente ca să pot lua prânzul cu dumneata, signorina. Nu-i așa, domnule Braithwaite?

Sancha îi aruncă o privire disperată, dar el ridica deja stânjenit din umeri.

– Ei bine, sigur că da, signore. Noi putem prânzi și mâine, de exemplu...

– Nu! explodă ea nestăpânit, arajându-și părul sub bentiță cu un gest nervos. Nu pleca, Tony. Îmi pare rău, signore, dar nu pot prânzi cu dumneata.

Ochii lui se îngustară amenințător.

– Dimpotrivă, signorina, poți și ai s-o faci!

Tony își trecu o mână prin păr.

– Uite ce-i, Sancha, zise el stânjenit. Contele Malatesta este un bărbat foarte ocupat. Nu poți să nesocotești faptul că și-a amânat afacerile...

N-avea cum să-i explice lui Tony motivele. Era prea pătruns de importanța personajului; nu putea pricepe că ea dorea cu disperare să evite acel prânz. Tânărul o bătu încurajator pe umăr.

– Ne vedem mai târziu, fetițo. Clipi complice, își luă rămas-bun de la conte și plecă.

Urmă o tăcere încordată. Malatesta o luă de braț și o conduse pe lângă arteziană spre piața din spate. Sancha avea o expresie bosumflată, dar el nu părea atent. Își făcură loc prin furnicarul uman de pe podul Rialto și se opriră în fața celui mai scump restaurant din Veneția. Barul de la parter era umbrit de tende multicolore, iar la etaj terasa largă se continua cu o sală de mese cu tavan înalt, purtând sculpturi complicate. Aici o conduse contele, adresându-se amical cunoscuților întâlniți pe scară și fiind întâmpinat cu deferență de șeful de sală.

Sancha avea o senzație oribilă. Era genul de local unde femeile veneau îmbrăcate în mătase, purtând coliere de perle; în niciun caz nu-și făceau apariția în blugi, sau cu o bluză și o fustă. Desigur, el părea să fie în largul lui acolo. Nu conta cu ce era îmbrăcat, întotdeauna lăsa impresia de eleganță. Dar femeile de la celelalte

mese priviră cu uimire speculativă spre Sancha.

Contele se înclină în direcția câtorva persoane, în timp ce șeful de sală îi conducea pe terasă, la o masă aflată sub o uriașă umbrelă în dungi. Sancha se întrebă de ce o adusese tocmai acolo, unde aproape sigur va fi recunoscut.

Contele comandă cocteiluri Martini ca aperitiv, întrebând-o apoi dacă avea vreo preferință în ce privea masa. Glasul lui era rece, iar ochii umbriți de gene bogate exprimau dispreț.

Sancha scutură din cap, retrăgându-se în sine, așa că el își îndreptă atenția asupra meniului, acceptând sfaturile chelnerului.

După un timp, prânzul fu comandat, iar contele se rezemă de spătar cu paharul în mână.

Sancha se simțea groaznic. Destul de neplăcut că se afla acolo, sub ochii curioși ai tuturor, dar răceala contelui o neliniștea mai mult. De ce o adusese acolo? Și de ce era atât de supărat? Doar din cauză că încercase să-l evite, sau poate nici lui nu-i convenea că se aflau acolo?

Își dorea ca el să fi rupt tăcerea – să spună orice – dar contele părea satisfăcut, tolănit confortabil, savurându-și cocteilul și privind plictisit în jur.

În cele din urmă sosi comanda, o masă tipic italiană, cu paste, carne tocată și cașcaval la felul principal. Sancha ciuguli puțin, cu toate că mâncarea era preparată excelent și însoțită de un vin ales. Apoi lângă masa lor apăru un cărucior cu diverse deserturi exotice, dar ea le refuză. Contele gustă la întâmplare din toate, de parcă hrana ar fi fost o simplă necesitate, incapabilă să provoace plăcere. Fumă aproape continuu, aprinzând țigările una de la alta.

Sancha avea impresia că nu va rezista stresului. Niciodată nu mai

petrecuse o oră atât de neplăcută; resentimentele stârnite de alungarea arogantă a lui Tony păliseră în fața tensiunii prezente.

După cafea, Sancha refuză un păhărel de lichior, iar contele se ridică în picioare și-i ținu scaunul, ajutând-o. Șeful de sală îi conduse până la ieșire și-și luă bun-rămas din capul scării magnific ornamentate.

Ajunseră pe trotuar, iar ea se opri nesigură, aruncând o privire ceasului de la mână. Era aproape ora când ar fi trebuit să se întoarcă la birou, prin căldura amiezii. Aștepta ca el să spună ceva, nedorind să aducă vorba despre lipsa de timp.

– Presupun că trebuie să te întorci la birou, zise contele, pe un ton înghețat.

– Da, aprobă ea, stânjenită. Îți... mulțumesc pentru masă. A fost delici...

– Cesare! Cesare! Come sta?

Glasul feminin o făcu să se oprească în mijlocul propoziției. Se întoarse și văzu o femeie de vreo treizeci de ani, care se apropia cu pas hotărât.

Trăsăturile lui erau perfect controlate, așa că Sancha nu putu deduce dacă-l mulțumea sau nu întâlnirea.

– Marisa, spuse el, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Forrest. Signorina, aceasta este signora Annigoni, o prietenă.

Sancha strânse mâna nou-venitei fără entuziasm. În ochii ei negri se citea încercarea de a o cântări. Se întreba evident cum ajunse o tânără atât de nesofisticată să prânzească în compania contelui Malatesta.

Dar doamna păru să-și piardă repede interesul față de ea și-și îndreptă atenția spre conte, vorbindu-i în limba lor, excluzând-o

astfel pe Sancha. Se foi neliniștită, întrebându-se dacă nu era momentul potrivit să-și ceară scuze și să-i părăsească. Desigur, după o oră de tăcere, contele n-avea ce să-i mai spună. Dar exact în clipa aceea, el o întrerupse pe Marisa Annigoni, vorbind în engleză:

– Va trebui să ne scuzi, Marisa, dar domnișoara Forrest trebuie să se întoarcă la serviciu.

– Dar desigur, Cesare, domnișoara n-are nevoie să fie însoțită la ora asta. A trecut atâta timp de când...

Contele zâmbi, iar Sancha recunoscu pe chipul lui semnele acelei indiferențe de care se lovise și ea cândva. Orice ar fi spus Marisa, n-avea sorți de izbândă. El luase o hotărâre și nimic nu-l mai putea întoarce din drum.

– Am să-ți telefonez, promise contele pe un ton suav, și o luă posesiv de braț pe Sancha. Ochii italiencei se măriră speculativ. Addio, Marisa.

Plecară, Sancha minunându-se că o mai ascultau picioarele. Simțea în ceafă arsura privirii celeilalte. Oare cum reușea contele să-și păstreze calmul imperturbabil? Nu-i păsa că deschisese drum liber presupunerilor și bârfelor?

Ridică ochii spre el și-i întâlni privirea tăioasă, nemiloasă.

– Așadar, declară el aspru, nu mai ai cum să mă acuzi că vreau o aventură neștiută de nimeni! Am expus persoanele noastre limbilor ascuțite ale societății venețiene! Asta doreai, nu-i așa?

– Din cauza asta... m-ai dus la... începu ea, tremurat.

– La Scarlatti? Desigur.

Sancha înghiți în sec. Onestitatea lui era dezarmantă, dar nu trebuia să-l lase să vadă cât de mult o surprinsese.

– Îmi pare rău dacă prezența mea îți va solicita explicații

nedorite. Dar n-am cerut să fiu scoasă la masă!

Expresia lui deveni mai dură.

– La naiba, știu foarte bine! blestemă el. Totuși, n-ai cum să negi că am dreptate!

Ea încercă să-și ascundă nesiguranța, răzvrătindu-se.

– Ei bine, signore, este adevărat, dar și eu am dreptate. Iată cât ești de mânios fiindcă...

Contele se opri și o trase de braț, obligând-o să-i înfrunte privirea.

– Crezi că-mi pasă că suntem văzuți împreună? Că numele meu este pomenit de bârfitori? Nu! Pe tine aș fi vrut să te protejez, pe tine, fată fără minte!

Sancha îl privea fix, tremurând.

– Te aștepți să cred așa ceva? întrebă ea.

– Eu nu mint, signorina! replică el disprețuitor.

– Trebuie să plec, spuse ea cu un gest neajutorat. Am întârziat.

– Nu te reține nimeni, declară el rece.

Sancha ezită puțin, apoi exclamă:

– Ce vrei de la mine?

Contele își sprijini cotul în palma celeilalte mâini, mângâindu-și favoriții cu un gest absent.

– Întrebarea care se pune este ce crezi tu că aș dori de la tine?

– Nu știu. Pur și simplu n-am habar!

– Atunci, de ce te pripești să tragi concluzii? Își reluă poziția dreaptă, lăsând brațele pe lângă trup. Vrei să cinezi cu mine deseară?

Palmele ei se umeziseră imediat.

– Unde? întrebă ea prudent.

– La Danieli?

– Doamne ferește!

– Perfect, atunci spune tu unde.

Își duse o mână la tâmplă. El alesese înadins unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din Veneția; nu avea de gând să-l însoțească acolo. Nu s-ar fi putut relaxa știind că toată lumea îl recunoștea.

– Există un local mai mic lângă cel din care abia am ieșit...

– La Giovanni?

– Da. Cândva, am mâncat acolo cu Teresa.

– Teresa?

– Amica mea, cea cu care locuiesc.

– Ah! se lămuri el. Foarte bine. Voi veni să te iau de acasă.

Îi aruncă o privire cercetătoare. Înainte ca ea să plece, contele o prinse de încheietură și adăugă blând:

– Și te rog, în seara asta nu te mai ascunde în baie. Mi-ar displăcea profund să vâr groaza în colegele tale, intrând cu forța ca să te scot la lumină!

Capitolul 7

Cina se dovedi a nu fi chinul pe care și-l imaginase Sancha. Înainte de sosirea contelui, se schimbase de vreo șase ori, până să se hotărască asupra rochiei de mătase de culoarea pătlăgelei vinete, pe care o purtase și la familia Bernadino. Maria încercase s-o avertizeze asupra posibilelor pericole la care se expunea. Reluase toate scenariile posibile, pe care și Sancha le examinase repetat în gând, de nenumărate ori. Când se auzise soneria, Sancha fusese convinsă că era dangătul de clopot al soartei ei nefericite.

Dar desigur, nici vorbă de așa ceva.

Fie că încercările anterioare îl lămuriseră cum să se poarte, fie că dorea cu adevărat să-i demonstreze că n-are de ce să se teamă, contele îi risipi repede temerile, iar ea reuși să se relaxeze, și chiar să se distreze.

Mâncarea fu excelentă, dar Sancha bănuia că se datora prezenței lui. Primiseră o atenție respectuoasă din partea personalului, iar vinul le fusese recomandat personal de către patron.

Contele se limitase la subiecte generale, referindu-se mai ales la

iubita lui Veneție. Sancha era încântată și fascinată. Îi puse întrebări despre întemeierea orașului, cu cincisprezece secole în urmă și despre părerile experților privind inexorabila dispariție a orașului în apele lagunei. Când venea vorba de istorie, contele era un adevărat erudit; îi povesti cu talent despre perioada când Veneția era o mare putere, controlând toate rutele comerciale din Mediterană. Aproape vedea corăbiile apropiindu-se de port, cu calele pline de mirodenii, de parfumuri, de baloți de mătase și de pietre prețioase. Toate minunățiile Orientului.

Mai târziu, contele o conduse până la apartament, printr-un labirint de străduțe și peste vreo jumătate de duzină de podețe.

Se întreba dacă ar fi trebuit sau nu să-l invite înăuntru. Probabil că Teresa și Maria erau acasă și ar fi fost o situație stânjenitoare. Așa că-i zâmbi simplu și-i mulțumi pentru cină.

Dintr-odată, el părea complet detașat și nerăbdător să plece. Cu politețea obișnuită, îi duse mâna la buze, îi spuse noapte bună și se îndepărtă. Sancha intră în blocul de apartamente cu o senzație de neîmplinire, pentru care refuza să găsească explicație. Reuși să arboreze o atitudine degajată în fața fetelor, care o asaltară imediat cu întrebări. Abia când ajunse în siguranța propriului pat anxietățile puseră din nou stăpânire pe ea. Își dorea cu disperare ca Eleanor Fabrioli să nu se fi îmbolnăvit și să se fi ocupat de articol...

***

În următoarele câteva zile, Sancha trăi cu sufletul la gură. Era o

stare nedorită și neplăcută, dar trebuia s-o accepte. Refuzase să admitră cât se simțea de neliniștită, dar pe măsură ce timpul trecea fără vești din partea lui, nu reuși să-și alunge deprimarea.

În weekend, își însoți unchiul la reședința de pe malurile lacului Betulla. Obrajii ei palizi și lipsa de chef atraseră atenția lui Eduardo.

– Ce s-a întâmplat, cara? Îți este dor de casă? Sau Eleanor și-a scos din nou ghearele?

Menționarea tinerei italiene reuși s-o scoată din letargie.

– Nu s-a petrecut nimic, îl liniști ea, ridicând din umeri. Poate am exagerat puțin cu munca.

Eduardo ridică o sprânceană și se concentră asupra unui car care bloca drumul și așa îngust. După ce depăși obstacolul, întrebă, preocupat:

– Sper că ești mulțumită de articol, nu-i așa?

În ziua precedentă văzuse forma finală a articolului, împreună cu fotografiile care-l însoțeau.

– O, da! exclamă ea, fericită că discuția aborda o temă mai generală. Fotografiile lui Tony sunt splendide!

– Nici articolul nu-i rău, remarcă sec unchiul. Te-ai descurcat de minune! Nu cred că Eleanor ar fi putut face mai mult. Formulările sunt într-adevăr entuziaste. N-am știut că ești atât de interesată de istoria Veneției. Îl cunosc pe profesorul Vulchari de la muzeu. Trebuie să i te prezint.

– Îți mulțumesc, murmură Sancha, roșind.

Observându-i stânjeneala, Eduardo continuă:

– Și arătosul conte n-are nimic de-a face cu toate astea?

– Cu scrisul articolului... începu ea, pe un ton defensiv.

– Nu. Cred că ai înțeles ce voiam să spun.

– Ei bine, entuziasmul contelui este molipsitor...

– Atâta tot? Uite ce-i, Sancha, nu vreau să mă amestec și nici n-am căderea să-ți dau sfaturi, dar am senzația că relația dintre tine și conte trece dincolo de incontestabilele lui calități literare.

Sancha strânse din buze.

– Aproape am ajuns, schimbă ea subiectul, iar unchiul oftă și ridică din umeri.

– Lasă-mă doar să te avertizez, murmură el. Să nu uiți, Contele Malatesta nu face parte din categoria amanților obișnuiți, care au avut câteva aventuri trecătoare. Este un bărbat a cărui viață a fost dedicată plăcerilor, iar interesul pe care i-l stârnești se datorează inéditului. Ești diferită de femeile sofisticate cu care a fost obișnuit.

– Așa sunt toți venețienii? replică ea cu pumnii strânși. Aveți nevoie de... divertisment?

Eduardo păru stânjenit.

– Dacă te referi la mine și la Eleanor, există o diferență semnificativă.

– Care anume? Sancha se săturase de sfaturi.

– Eleanor știe foarte bine ce poate să aștepte. N-am încercat niciodată s-o induc în eroare. Deci n-are așteptări și nici dezamăgiri. În cazul tău, ei bine, lucrurile stau altfel. Vei avea anumite așteptări și vei fi dezamăgită.

Sancha inspiră profund și privi prin parbriz fără să vadă. Știa că era un avertisment făcut din suflet, dar nu-l putea accepta. Se întoarse spre el și întrebă:

– De unde știi? Nu-l cunoști pe conte atât de bine!

– Recunosc, nu-l cunosc intim. Dar am auzit multe despre el. Are reputația unui comportament nemilos față de femei.

– Și dacă ți-aș spune că este perfect conștient și că a încercat deja să mă protejeze?

– Vasăzică, admiți că te-ai încurcat cu el?

– Nu m-am încurcat, murmură ea, plecând ochii și studiindu-și unghiile. Am luat masa împreună de vreo două ori, atâta tot.

– Înțeleg. Bine, ești majoră, nu mai ești copil. Nu-ți pot interzice să te întâlnești cu el.

– Într-adevăr. Sancha își netezi părul la tâmple. În afară de asta, s-ar putea să nu-l mai văd deloc.

Ochii bărbatului se îngustară.

– De ce? S-a întâmplat ceva?

– Nimic! replică ea. Doar că n-am niciun motiv să presupun că o să mă mai invite. Nu mai lua totul atât de în serios. Pe mine nu mă preocupă problema.

– Totuși, ți-ai pierdut veselia, ești palidă și trasă la chip. Să știi că nu sunt orb. Oricât ai nega, nu ești chiar atât de indiferentă cum vrei să pari! Nu-i mai răspunse. Unchiul era prea aproape de adevăr, așa că fu fericită când, peste câteva clipe, intrară pe poarta vilei Tessile și o găsiră pe mătușă.

Elizabeth, cel puțin, n-avea cum să bănuiască. O întâmpină cu mai multă căldură ca de obicei, apoi se retrase sub pretextul unui duș de răcorire. Ajunsă în dormitor, masca siguranței de sine îi căzu și rămase la oglindă cu o expresie agonizantă. Trebuia cumva să nu se mai gândească la conte. Cea mai bună soluție ar fi fost să-i găsească un înlocuitor. Dar pe cine?

***

Sâmbătă seara, Elizabeth organiză o cină festivă. Nu era un eveniment de anvergură, dar printre invitați apărea și Antonio Fucci cu părinții lui. Probabil că mătușa ei observase interesul pe care i-l stârnise tânărului, la familia Bernadino, așa că nu pierduse ocazia. Desigur spera că acum, maică-sa fiind moartă, iar tatăl ei recăsătorit, Sancha nu se va grăbi să se întoarcă în Anglia, și poate se va casători cu un italian și se va stabili acolo, cum făcuse și ea.

Antonio se arătă încântat s-o revadă. Îi explică Sanchei că o căutase la telefon, că aflase că în cursul săptămânii locuia la Veneția și că acolo n-avea telefon.

– Pot fi găsită numai la serviciu, dar cei de la revistă nu încurajează convorbirile personale.

– Sunt sigur că unchiul tău nu s-ar supăra.

– Toate apelurile pentru mine trebuie să treacă prin superiorul meu ierarhic, clătină din cap Sancha. Iar șefei nu-i convine.

Își aminti că domnul conte reușise s-o evite pe Eleanor, dar cu el lucrurile stăteau altfel. Avea soluții imposibile pentru alții, datorate aproape exclusiv aroganței...

– Dar acum ești aici și altceva nu mai contează. Spune-mi, Sancha, ai accepta să ieși cu mine, dacă te-aș invita?

– Cred... că da, Antonio, ezită ea. Totuși, în timpul săptămânii nu prea am timp. Nu era purul adevăr. Deși i-ar fi plăcut să accepte invitațiile tânărului, ceva o făcea să respingă ideea de a se apropia de alt bărbat, cu excepția contelui Malatesta. Iar asta era o adevărată nebunie!

Stăteau pe verandă, unul lângă celălalt, iar Antonio îi mângâia mâna cu degetele. Cum era posibil ca atingerile contelui să-i alunge din minte orice gând logic, în timp ce Antonio nu reușea decât să-i

provoace o ușoară iritare? Își retrase mâna și spuse:

– Mătușa și unchiul s-or fi întrebând unde suntem.

Antonio îi aruncă o privire încărcată de reproș.

– Te rog, Sancha! Vreau să te revăd.

Privirea ei trecu pe lângă Antonio, spre ușa de la intrare a vilei. Lumina se revărsa pe verandă și se auzea zvon de glasuri amicale și de muzică în surdină. O atmosferă încântătoare; atunci, ea de ce nu era capabilă să se relaxeze? Undeva în întunericul nopții, dincolo de cercul de lumină din preajma vilei, contele Malatesta cina probabil, sau dansa într-o altă vilă. Iar lângă el se afla Janine Rumien, sau poate Marisa Annigoni? Cu siguranță, se purtase de parcă ar fi avut drepturi asupra lui. Așadar, de ce ezita să accepte invitația unui tânăr, ale cărui intenții nu puteau fi decât onorabile, având în vedere că proprii lui părinți se aflau dincolo de ușă, discutând amical cu unchiul și cu mătușa?

Se întoarse spre Antonio și spuse:

– Bine, îți accept invitația, dar poate ar fi mai potrivit să ne revedem în weekendul următor, nu în timpul săptămânii.

– Ce părere ai despre ziua de mâine? zise Antonio. Am o șalupă. Putem ieși pe lac. Nu ți-ar face plăcere? Am înota, am face schi nautic...

– Nu știu să schiez, recunoscu Sancha, oftând.

– Poți să înveți, replică el prompt.

– Probabil că da. Prea bine, Antonio, atunci rămâne pe mâine.

Mai târziu, în cursul serii, domnul Fucci i se adresă amical:

– Aud că mâine ieșiți pe lac.

– Da, aprobă Sancha, roșind ușor. Sper că nu vă deranjează.

– Nici, vorbă, chicoti el. Ne face mare plăcere, mie și Ginei.

Antonio era nerăbdător să te revadă. Iar după aceea, ești invitată să cinezi cu noi.

Lucrurile evoluau cam prea repede după gustul ei. Îi mulțumi domnului Fucci, sperând doar că nu-i va să-i dezamăgi.

Unchiul și mătușa erau încântați că acceptase invitația tânărului, dar din motive diferite. Elizabeth era fericită s-o vadă cu un tânăr potrivit ca vârstă; Eduardo dorind s-o protejeze, văzând în Antonio șansa de a-i distrage atenția de la influența periculoasă a contelui.

Sancha spera că Antonio va reuși s-o scape de starea aceea de deprimare, iar ieșirea pe lac și cina care urma serveau perfect scopului. Remarcabil cât de repede trece vremea când ai o preocupare care să-ți solicite întreaga atenție. Iar schiul nautic era o asemenea activitate. Clipele amuzante abundară înainte să deprindă tehnica de a-și păstra echilibrul, după aceea însă nu se mai putu opri. Era complet epuizată când Antonio declară că fusese suficient pentru o singură zi.

O conduse acasă puțin după ora zece și o sărută ezitant. Era dulce, își spuse Sancha.

Cu toate astea, se bucura că a doua zi urma să se întoarcă la apartament. Expresia curioasă a mătușii ar fi fost greu de suportat multă vreme. Nu dorea să fie subiect de speculații, indiferent dacă era vorba de Antonio... sau de conte!

Săptămâna următoare, articolul Sanchei văzu lumina tiparului. Era o senzație entuziasmantă să-l vadă publicat sub semnătură proprie și singurele neplăceri fură legate de comentariile disprețuitoare ale șefei. Ușor de spus că erau doar semne de gelozie, dar asta n-o prea ajuta.

Totuși, se mai petrecu ceva care-i alungă din minte gândurile

legate de articol.

Miercuri, Tony apăru lângă biroul ei, chestionând-o:

– Salut, micuțo! Ce ai de făcut astăzi?

– Nimic special, ridică Sancha o privire uimită.

– Perfect. Am permisiunea unchiului tău să te invit să participi la alt interviu. Sunt pe cale să plec la Peruccha.

Sancha îl privi uimită.

– Ce... și unde este... Peruccha?

– Este o mică stațiune, pe coastă. Nu este renumită pentru dotări, dar în această perioadă a anului devine importantă. În săptămâna asta se organizează acolo curse de bărci cu motor.

– Bărci cu motor? murmură ea, impresionată. Este un sport cam periculos, nu-i așa?

– Poate să fie. Dar nu și dacă ești atent. Oricum, trebuie să asigur fotografic evenimentul, iar unchiul tău a sugerat că ai putea veni ca reporter.

Sancha își mușcă buza. Evident, unchiul își folosea poziția pentru a o angrena în activități. Îi era recunoscătoare, dar ce va spune Eleanor? Îi spuse lui Tony temerea, dar acesta declară:

– Nu-i place să-și ude picioarele și nu-i plac bărcile cu motor. Ca oricare felină, preferă să simtă sub tălpi pământ tare!

– Sancha zâmbi.

– Bine, în cazul ăsta mi-ar face deosebită plăcere să vin. Când plecăm?

– Peste vreo cincisprezece minute, răspunse tânărul, lăsându-se să alunece de pe birou. Lasă-mi timp să-mi adun echipamentul și am șters-o.

Sancha își privi critic fusta scurtă, plisată.

– Păcat că nu mi-am luat niște pantaloni, se plânse ea.

– Nu pot fi de acord, clipi șmecherește Tony, iar ea izbucni în râs. Va fi grozav să poată lipsi din birou toată ziua, trebuia să-i fie recunoscătoare lui Eduardo.

Ajunseră la Peruccha cu mașina lui Tony. Vaporașul îi ajutase să traverseze orașul, până în suburbia unde Tony își păstra mașina sport. Apoi se îndreptară spre sud, pe malul Adriaticei. Traficul destul de aglomerat nu le permise să ajungă la Peruccha înainte de amiază.

Peste tot erau parcate mașini, total nepotrivite cu semnele sărăciei locale. Se zăreau peste tot rufe întinse la uscat, copiii se jucau în șanțuri, aruncând cu pietricele în mașinile mai arătoase. Tony reuși să-și parcheze MG-ul între o limuzină hodorogită și un camion care putea a bălegar.

Copiii îi studiau cu interes, iar Tony le aruncă un pumn de mărunțiș.

– Poate astfel o să-mi ierte mașina, îi explică el șoptit. Sancha era îngrozită de aparenta lipsă de interes a părinților.

Porniră de-a lungul străduțelor înguste care coborau spre malul mării, amestecându-se printre curioșii care continuau să vină. Micul port de obicei plin de vase de pescuit, fusese acum eliberat, făcând loc micuțelor și puternicelor bărci cu motor. Startul și finișul erau marcate între digurile portului, atrăgând cea mai multă lume. Toată zona cu vedere la mare fusese împodobită cu steguțe colorate, flori și reclame luminoase, iar contrastul cu restul localității o surprinse pe Sancha.

– Mă întreb cine câștigă din afacere, zise Tony. Satul nu pare să profite în general.

– Este fantastic, murmură Sancha. Nu mă așteptam la așa ceva!

Tony ridică din umeri și începu să-și despacheteze aparatele.

– Ei bine, la treabă! Am să fac câteva poze, pe urmă coborâm acolo... Arătă digul de piatră care înainta în mare câteva sute de metri. De acolo, avem o vedere mai bună. După-amiază, am să încerc să-ți aduc câțiva dintre participanții obișnuiți, să-i intervievezi.

– Cum procedăm cu prânzul? vru ea să afle.

– Lasă totul în seama mea, scumpo. Am organizat deja un picnic.

– Încântător! Îmi place grozav!

– Nu se poate compara cu prânzul la Scarlatti, cu contele Malatesta, declară Tony, privind-o ciudat.

Sancha simți că obrajii îi luau foc.

– De unde știi unde am mâncat?

– Cred că glumești, spuse Tony, cu un gest exasperat. N-ai cum să prânzești la Scarlatti fără ca cineva să observe! În afară de asta, oamenii obișnuiți ajung acolo foarte rar.

– Înțeleg, murmură ea, ferindu-și ochii.

Tony începu să-și folosească aparate, iar Sancha rămase cu ochii pe carnețelul din mână. Probabil ar fi trebuit să-și noteze primele impresii, dar dintr-odată, subiectul n-o mai interesa. Cuvintele lui Tony îi readuseseră în memorie tot ce se petrecuse și se întrebă de ce n-o mai căutase contele. Era clar că începuse să-l plictisească, iar naivitatea cu care-l atrăsese la început își cam pierduse interesul.

Alungă gândurile acelea. Se afla acolo cu o misiune de serviciu. Poate Eduardo ținuse seama de interesele ei trimițând-o acolo, dar fără discuție aștepta un articol de aceeași calitate cu cel despre cartea contelui.

Ridică ochii și privi împrejur. N-avea niciun rost să se lase

copleșită de fiecare dată când era pomenit contele. Trebuia să accepte că Eleanor avusese dreptate, cu mențiunea că scăpase fără să fie afectată.

Când în sfârșit luară loc pe digul de piatră încălzit de soare, Sancha se simțea mult mai bine. Își notase câteva idei interesante și împreună cu instantaneele lui Tony, surprinzând nota exotică a evenimentului, avea cu ce creea atmosfera în jurul aspectelor tehnice ale articolului, pe care urma să le culeagă după-amiază. „Parita" se adresa atât femeilor cât și bărbaților, așa că articolele trebuia să acopere ambele domenii de interes.

Stăteau în soare, mâncând friptură rece de pui și salată, stropite cu un vin alb, iar Sancha se simțea aproape fericită, când o șalupă trecu pe lângă ei. Era o ambarcație luxoasă, căreia îi lipsea puțin să se înscrie în categoria iahturi. La timonă, expunând soarelui un trup bronzat într-un bikini sumar, stătea o fată pe care Sancha o recunoscu imediat: Janine Rumien.

Buna ei dispoziție se evaporă. Ochii ei trecură în revistă celelalte personaje de la bord, dar contele Malatesta nu se afla printre ei. Erau vreo zece bărbați și femei, dar niciunul nu avea suplețea, sau tenul lui negricios.

Tony îi simți brusca tensionare și observă șalupa cu motor care trecea pe lângă ei. Apoi spuse, surprins:

– Este fata aia, Rumien, nu-i așa?

Sancha luă o înghițitură de vin înainte de a răspunde:

– Da, e Janine Rumien,

– Dar contele nu-i?

– Nu, scutură ea din cap.

Tony scoase o țigară din pachet.

– Spune-mi, ce-i între tine și contele Malatesta? Își aprinse țigara, fără s-o scape din ochi.

– Nimic, declară ea, ridicând din umeri.

– Nu te cred, făcu el o grimasă. Poate n-am cine știe ce experiență, dar nici nu m-am născut ieri. Atunci când trebuia să mergem la masă, iar el ne-a oprit – când ați prânzit la Scarlatti – ei bine, acelea n-au fost acțiunile unui bărbat pentru care persoana ta era indiferentă!

– Serios, Tony, n-am ce să-ți povestesc. Am mâncat împreună de câteva ori. Și... am discutat despre carte.

– Doar atât? Expresia lui era sceptică. Bine, Sancha, n-am să insist, dar pentru numele Domnului, ai mare grijă! Dacă te încurci cu domnul conte, ești în mare pericol!

– Înecul în lagună! comentă Sancha cu sarcasm, dar Tony nu zâmbi. O bătu ușor pe braț și se întoarse spre șalupa care acum se apropia de chei. Sancha îi urmă exemplul, mijind ochii.

Apoi avu o exclamație uimită. Un bărbat musculos, îmbrăcat în negru, a cărui chelie strălucea în soare se aplecase s-o ajute pe Janine să coboare. În clipa când pricepuse cine era omul, Tony se întoarse spre Sancha și scoase un fel de suspin.

– Paolo, murmură el inutil.

– Da. Degetele ei se agățară convulsiv de marginea digului. Iar când apare Paolo, contele nu poate fi departe, nu? Cu tot sarcasmul, nu reuși să-și ascundă tremurul din glas, iar Tony strivi mucul țigării cu un gest nervos.

– La naiba! exclamă el. Mii de draci!

– Frumos limbaj! Sancha se ridică în picioare. Ei bine, să trecem la treabă!

Tony se întoarse spre ea, cu o expresie exasperată.

– Chiar asta vrei? N-ai prefera să stai aici și să-ți aduc eu lista participanților?

– N-are rost, Tony. Am o misiune de îndeplinit.

– Ți-a trecut prin minte că nu se află în șalupă doar fiindcă o să concureze?

– Nu! exclamnă Sancha.

– Ce alt motiv ar putea fi? Mi-am pus întrebarea în clipa când am văzut-o pe Janine. Cursele de bărci cu motor nu prea păreau pe gustul ei. Cu condiția să n-aibă un alt interes.

– Înțeleg, nu m-am gândit la asta.

Tony se ridică în picioare și-i puse mâinile pe umeri.

– Ei bine, cum rămâne? Alegi o după-amiază liniștită aici, sau o luare de contact cu inamicul?

Zâmbi. Tony reușea întotdeauna s-o amuze.

– Vin cu tine, declară ea hotărât. Nu mă tem de el.

– Serios? Mie mi se părea că da.

– Să mergem, îl îndemnă ea, ridicând din umeri. Tony strânsă resturile mesei, apoi porniră împreună de-a lungul digului spre chei, acolo unde se înghesuia toată lumea.

Capitolul 8

Abia spre sfârșitul după-amiezii o revăzu Sancha pe Janine, dar de data asta nu mai era singură; purta niște pantaloni roz, iar în partea de sus nu avea decât sutienul de la costumul de baie galben; se agățase de brațul contelui Malatesta, iar ochii îi străluceau de satisfacție. Contele îmbrăcase niște pantaloni sport și o bluză fără guler, albastru-închis, descheiată până aproape de brâu, care-i lăsa la vedere părul de pe piept. Toată după-amiaza îl urmărise cu sufletul la gură în competiție, în costumul de neopren și cu casca specială; pentru ea, contele reprezenta chintesența indiferenței masculine. Îl ura pentru modul cum îi afectase viața ordonată de mai înainte.

Se făcu mică în mulțime, sperând ca Tony să nu înceapă să strige după ea. Fusese o după-amiază fructuoasă din multe puncte de vedere și nu dorea s-o strice la sfârșit. Tony reușise să atragă câțiva dintre concurenți, iar Sancha îi intervievase, având grijă să-l evite pe conte. Acum însă totul se terminase, iar ea se pierdu în puhoiul de oameni, în timp ce contele și Janine trecură pe alături. Se sprijini de

dig, așteptând ca Tony s-o găsească.

– Ești gata de plecare? întrebă el, când apăru peste câteva momente.

– N-am putea să mai așteptăm un minut, să mai treacă aglomerația?

– Și să plece contele? o ironiză Tony.

– Și asta, cred, recunoscu ea oftând. I-ai văzut?

– Cum aș fi putut să-i ratez. Își agață exponometrul după gât. Această Janine este tare nostimă, nu-i așa?

Sancha simți o împunsătură în inimă, dar nu răspunse. Nu era sigură dacă Tony fusese crud, sau pur și simplu onest. În ambele variante, era o tortură pentru ea să se gândească la Janine și la conte.

Se întoarseră agale la mașina lui Tony; majoritatea celorlalte vehicule dispăruse deja din piața satului. Briza ușoară ce se ridicase îi răcorea obrajii și-i răvășea șuvițele de păr blond. Tony o ajuta glumeț să-și strângă părul când un bărbat apăru în capătul străduței care ducea spre piațetă. Era mare și musculos, imposibil de confundat, chiar în lipsa luminii care să-i strălucească pe chelie.

Trecând pe lângă ei, o privi insistent pe Sancha, fără să spună o vorbă, iar ea se înfioră.

Tony oftă și o luă de mână.

– Vino, spuse el. Știu un local unde au cele mai grozave fripturi. Hai să mâncăm, înainte de a ne întoarce la redacție.

– Mi-ar face plăcere, reuși Sancha să zâmbească, alungându-și din minte orice gând la conte și la frumoasa sa însoțitoare.

Dar decizia de a alunga gândurile neplăcute n-o prea ajută; dormi foarte prost și se trezi odată cu primele raze de soare. Vremea era groaznică. La amiază ploua mărunt, alungând vizitatorii de pe

străduțe și din piețe, iar vaporașele de pe canale erau pline de impermeabile și mantale de ploaie.

Sancha nu ieși la amiază, preferând să lucreze toată vremea și să se extenueze.

Numai că la unu și jumătate, Maria se întoarse de la prânz și veni direct la ea, cu o expresie preocupată.

– Vino pe coridor, Sancha. Trebuie să-ți transmit un mesaj.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, urmând îndemnul amicei. Ce-i cu atitudinea asta conspirativă?

– Poftim? Maria nu pricepuse expresia, dar Sancha clătină nerăbdător din cap, așa că ea continuă: contele Malatesta este afară. Vrea să te vadă.

I se muiară genunchii și se sprijini de peretele coridorului.

– Poftim? Venise rândul ei să pară confuză. De unde știi?

Prietena privi în jur să se asigure că nimeni nu le asculta.

– L-am văzut când ieșeam la prânz, dar n-am acordat atenție. Mi-am zis că venise probabil să-l vadă pe unchiul tău. Dar când m-am întors, era tot acolo; m-a oprit și m-a întrebat unde ești. I-am spus că ești desigur la lucru și m-a rugat să-ți transmit mesajul.

– Dar trebuie să-și dea seama că n-am cum să ies acum, chiar dacă aș vrea s-o fac.

– Părea mânios, declară Maria, ridicând din umeri. Și era ud tot!

– Ah, Maria, ce să fac?

– Nu știu... murmură fata. Ce ai vrea să faci?

– Habar n-am. Ieri, am fost la Peruccha. Nu m-a văzut, dar eu l-am observat. Era însoțit de Janine Rumien. Eleanor spune că-i este amantă. Dar ea are și calitatea de moștenitoare. Ceea ce reprezintă soluția perfectă pentru conte și pentru palatul lui.

– Îmi face impresia că ai face foarte bine să-l lași în pace, murmură Maria. Oricât ar fi de fascinant!

– Crezi că eu nu știu? replică Sancha, oftând. Îți mulțumesc pentru mesaj.

– Ce vei face?

– Nimic, spuse ea hotărât. Absolut nimic!

Totuși, se apropie atent de fereastră și încercă să zărească ceva prin geamurile ude. Dar piața era pustie, iar piatra fântânii lucea în ploaie.

Seara, când părăsi sediul revistei, continua să plouă. Nu se zărea nimeni, cu excepția unui bărbat așezat în ușa unui depozit, care-și citea ziarul. Era mai masiv decât contele și purta pălărie, iar Sancha nu-i mai acordă atenție.

Era ultima la coadă la vaporetto și când acesta apăru, toți se înghesuiră să urce, sperând să găsească un loc ferit de ploaie. Sancha se pomeni prinsă de încheietură și trasă înapoi, la umbra unor clădiri vechi, în timp ce gura îi era acoperită de o palmă.

Vaporașul plecă, iar Sancha se zbătu violent să se elibereze. Bărbatul își luă mâna de pe gura ei și o întoarse cu fața spre el, însă fără s-o elibereze, iar ea constată ce era Paolo. Purta un pardesiu impermeabil și o pălărie care-i ascundea chelia; arăta anonim; el fusese cel care citea ziarul lângă ieșirea de la birouri.

– Ce dorești? izbucni ea, când își recăpătă respirația. Nu știi că există legi împotriva răpirilor?

Expresia figurii lui Paolo nu se schimbă.

– Scuze, signorina, dar trebuie să veniți cu mine?

– Unde? Dintr-odată, era cuprinsă de teamă.

– La Palazzo Malatesta, signorina. Signore dorește să vă

vorbească.

– Trebuie să mă duc acasă! exclamă ea, reluându-și zbaterea. Prietenele mele se vor îngrijora...

– Veniți.

O împinse înainte; deși protestase vehement, nu avu nicio tentativă de a cere ajutor. Când descoperi șalupa care-i aștepta lângă un podeț, fu străbătută totuși de un fior, gândindu-se la riscul asumat.

Dar era prea târziu. Probabil că Paolo nu i-ar fi permis să plece și ar fi reușit să convingă orice posibil salvator că își pierdea vremea. În afară de asta, temerile ei erau de-a dreptul ridicole. Trăiau în secolul XX, nu pe timpul familiei Medici. Comentariile lui Tony privind servitorii dispuși să făptuiască chiar crime pentru stăpânii lor și poveștile despre înspăimântătoarele temnițe de la subsol îi influențaseră imaginația. O amenințare ducea întotdeauna mai mari temeri decât realizarea ei.

Chiar și așa, mai târziu, când Paolo îi deschise ușile grele ale palatului, făcându-i loc s-o ia înainte, Sancha se simți datoare să protesteze din nou.

– Îți dai seama, sper, că am să-i povestesc totul contelui!

– Cum doriți, signorina, replică omul complet indiferent, invitând-o din nou s-o ia înainte pe scară.

Intrară în anticamera unde mai fusese cu Tony, și fu poftită în salonul prelung. Acum mai multe lămpi luminau încăperea, adăugând un luciu special ornamentelor aurite și argintate și evidențiind patina suprafețelor lustruite. Cu toate că era început de vară, atmosfera căpătase un iz umed, dar în cămin fusese aprins un foc vesel, cu efect îmbietor.

La intrarea lor, contele se relaxa pe o canapea în fața focului, extraordinar de atrăgător în cămașa de mătase albastru-închis și pantalonii de piele întoarsă de o nuanță mai deschisă. Văzând-o pe Sancha, se ridică imediat și-i făcu semn lui Paolo să se retragă. Ușa se închise în urma servitorului și rămaseră singuri.

Sancha era conștientă de aspectul ei ud. În șalupă, nu prea avusese cum să se ferească de ploaie, iar basmaua era complet udă. Părul ei căpătase o nuanță mai închisă din cauza umezelii, dar apa nu reușise să pătrundă și prin haină.

– Fă-te comodă! Cuvintele contelui răsunau ca o de comandă.

Sancha nu se supuse, ci îl înfruntă cu o privire pe care o dorea calmă și indiferentă.

Contele așteptă câteva clipe, timp în care ea roși mai tare, apoi se apropie. Îi desfăcu centura și nasturii cu gesturi sigure și-i scoase haina, lăsând-o să-i cadă la picioare. Apoi îi îndepărtă basmaua și-și răsfiră degetele în șuvițele ude, parcă încercând să le usuce mai ușor.

Sancha rămase nemișcată sub atingere, abia îndrăznind să respire, ca să nu-l lase să simtă dorința care creștea în ea. Ar fi vrut să se lipească de el, să-i simtă brațele mângâietoare pe trup. Asta nu însemna că el nu fusese cu o zi în urmă lângă Janine Rumien și nici nu excludea faptul că Eleanor ar fi avut dreptate în privința ei. Nu contau decât el, apropierea lui, dorințele pe care i le stârnea.

Nu-și mai trecea degetele prin părul ei; acum, îi mângâia ceafa și lobii urechilor. Ridică ochii spre el, observându-i expresia sobră, contrazisă de luminițele din privire. Apoi se aplecă și o sărută; buzele lui o necăjeau parcă, până când dorința îi copleși pe amândoi, iar ea pierdu orice șansă de a i se opune.

Urmară nenumărate sărutări, care-i anulau parcă personalitatea, epuizând-o, obligând-o să se agațe de el cu disperare.

– Doamne, Sancha, murmură el, încurcându-și din nou degetele în părul ei răsfirându-l. Ah, Doamne, te doresc; habar n-ai cât de mult te doresc!

Sancha își reveni; ceva din glasul lui trecu peste amețeala care o cuprindea când se afla în brațele lui. O dorea, da, iar ea simțea la fel. N-avea cum să nege. Dar buzele lui nu rostiseră nimic despre iubire. Ce-și închipuia oare? Cât de proastă era părerea lui despre ea, dacă își permitea să-i vorbească atât de deschis despre propriile dorințe?

Se desprinse din îmbrățișare cu un suspin și se apropie de cămin, încheindu-și nasturii bluzei. Trebuia să pună puțină distanță între ei.

Contele rămase un timp, ca și cum și lui i-ar fi fost dificil să revină la realitate, apoi se apropie de o măsuță joasă și luă o țigară de foi din cutia aflată acolo, și o aprinse cu o brichetă de aur masiv. Când în cele din urmă se întoarse spre ea, era din nou stăpân pe sine. Dar Sancha nu era mulțumită, cum ar fi trebuit.

– Spune-mi, te rog, spuse el liniștit. De ce n-ai vrut să ieși la masă cu mine, astăzi?

– Nu-mi era foame. Nici nu știam că ești afară, dacă la asta te referi.

– Nu ți-a transmis amica ta – cum o cheamă? – Maria! Nu ți-a transmis mesajul?

Sancha ridică din umeri a neputință.

– Ba da, mi-a spus, dar nu puteam să ies în timpul programului. Îți dai seama, desigur!

– Știu doar că te-am așteptat două ore interminabile, replică el

tensionat. Ieri, ai fost la Peruccha. De ce n-ai vorbit cu mine?

Îl privea, nevenindu-i să creadă.

– Să vorbesc cu tine? Cum să fac așa ceva? Erai însoțit de domnișoara... domnișoara Rumien!

– Și ce-i cu asta? Nările lui fremătau nerăbdător.

Sancha se străduia să-și găsească vorbele.

– Ești probabil conștient de zvonurile despre voi... lumea se așteaptă să vă căsătoriți!

– Da, le-am auzit. Dar ce legătură are cu noi?

Sancha îl privi lung câteva clipe, apoi ridică ochii spre cer.

– Cred că nu ești serios....

– De ce? Ce vrei să spui, Sancha? Din cauză că Janine își închipuie că va deveni contessa di Malatesta, a căpătat brusc dreptul să-mi cenzureze acțiunile, să-mi aleagă prietenii? Crezi că sunt un cățeluș care face sluj în fața stăpânei?

– Dar în calitate de logodnică, trebuie să aibă anumite... drepturi...

– Ce drepturi? strigă el, aruncând mucul țigării în cămin. Nu pricep. Asta înseamnă cinste, corectitudine, Janine să moștenească averea lui Sebastian Rumien doar fiindcă-i este fiică? Este corect ca eu să fiu obligat să mă însor cu o astfel de persoană fiindcă trebuie să restaurez vechiul palazzo moștenit? Se apropie, privind-o insistent. Este normal să ni se refuze o relație normală, când amândoi o dorim cu pasiune?

– Nu! Nu! Nu, Cesare, nu te apropia de mine! Nu mă atinge! spuse ea, ridicând o mână pentru a-l opri.

– Nu te alarma, signorina, vorbi el posomorât, rămânând locului. Niciodată n-am fost nevoit să mă impun cu forța în fața

femeilor!

Privea pe fereastră, fără să vadă canalul de dedesubt. Ploaia lovea uniform geamurile. Înăuntru, totul era bine luminat și confortabil; în ciuda tuturor hotărârilor anterioare, ideea de a părăsi acel loc i se părea profund demoralizantă.

Simțindu-i parcă nehotărârea, contele se apropie fără s-o atingă, astfel încât ea îi simțea căldura trupului. Sancha încerca disperată să-și păstreze mintea limpede. Ce voia de la ea? Ce aștepta din partea ei? Își imagina că va accepta o aventură, cu condiția să nu fie vorba despre ceva secret? Oare nu-i păsa că Janine urma să afle?

– Este o fată foarte frumoasă, șopti Sancha, ca pentru a-și clarifica gândurile, dar el auzi remarca.

– Da, recunoscu el, expirația lui mângâindu-i ceafa. Foarte frumoasă.

– O iubești? vru ea să știe.

– Nu. Răspunsul venise imediat.

– De ce? Simțea că nu poate abandona subiectul.

Contele se aplecă, iar buzele lui îi atinseră scobitura de la baza gâtului.

– Ai o piele atât de mătăsoasă, zise el răgușit. Îmi pare rău, Sancha, nu te pot lăsa să pleci. Nu te pot lăsa singură, nu te pot lăsa în pace... Brațele lui o cuprinseră, lipind-o de el. N-o iubesc pe Janine, continuă el gâtuit. Pe tine te iubesc! Te ador! Și Dumnezeu mi-e martor, te doresc atât de mult încât nu mai pot gândi. O întoarse spre el și buzele lui îi căutară gura.

Era pierdută. Nu se mai simțea în stare să reziste mângâierilor, glasului său chinuit. Dorea să-l satisfacă, să fie a lui...

Apoi, în timp ce contele o ridicase în brațe, pornind spre

canapea, se auziră bătăi insistente în ușă.

El scăpă o înjurătură și o lăsă pe Sancha să cadă pe pernele moi. Ea rămase acolo, roșind puternic, cu părul răsfirat pe umeri. Contele îi aruncă o privire devastatoare, apoi porni spre ușă. O deschise, scoțând la vedere figura lui Paolo, dar servitorul fu împins la o parte de niște mâini delicate, frumos îngrijite, iar Janine Rumien năvăli în cameră.

Într-o rochie crem de mătase, despicată până la genunchi, cu părul plin de ace cu diamant, era mai frumoasă decât o văzuse Sancha vreodată și mult mai înveninată. Ochii ei intens machiați o fixară cu dispreț pe Sancha, trecând în revistă buzele întredeschise și părul deranjat. Apoi se întoarse spre conte, cântărindu-l la fel.

El însă părea complet nepăsător și scoase o țigară din cutie. Sancha era impresionată de stăpânirea lui de sine.

– Ei bine, Cesare, n-ai nimic să-mi spui?

El trase adânc din țigară.

– Ce cauți aici, Janine? Parcă spuneai că în seara asta te duci la teatru.

– Într-adevăr, aveam de gând. Continuă, strângând pumnii: mă întrebam de ce încearcă bruta să mă împiedice să intru! Servitorul rămăsese lângă ușă, așteptând instrucțiunile stăpânului. Nu sunt proastă, Cesare! Știam că trebuie să existe un motiv pentru care n-ai vrut să mă însoțești la teatru!

– Ce fac cu timpul meu liber este exclusiv treaba mea, declară el calm, privind-o cu ochii mijiți. Repet întrebarea: ce cauți aici, Janine?

– Am venit fiindcă circulă zvonul că te-ai încurcat cu o fată, cu aceasta! O arătă pe Sancha cu un gest dramatic. Ce ai de spus în privința asta?

Contele zâmbi, dar expresia lui nu era amuzată.

– Nu doresc să spun nimic, replică el indiferent. Nu-mi ești supraveghetor și nici nu-mi vei fi vreodată!

O clipă, Sancha crezu că tânăra va ieși valvârtej din palazzo, dar aproape miraculos, dispoziția i se schimbă și în loc să împrăștie veninul care i se adunase pe buze, își înghiți mândria, se apropie de conte și-l sărută pe obraz.

– Mi dispiace, Cesare, murmură ea rugător, mângâindu-l cu o mână înmănușată. Îmi pare rău. Uneori mă las copleșită de gelozie. Iartă-mă, caro!

Sanchei i se făcuse greață. Furia Janinei fusese neplăcută, dar fațeta actuală era mult mai rea. Era evident dispusă să treacă peste orice s-ar fi petrecut între Sancha și bărbatul cu care voia să se mărite. Implicațiile îi provocau silă. Sancha se simțea ieftină și întinată. Oare chiar așa stăteau lucrurile? Asta era poziția rezervată ei? De amantă a contelui, aflată mereu la dispoziția lui?

Își adună cu greu gândurile. Trebuia să scape. Și trebuia s-o facă acum, cât timp Janine se afla acolo, distrăgând atenția contelui. Nu avea nicio încredere în capacitatea de a-i face față singură. Oricât ar fi fost de neplăcută situația, sentimentele reușeau să-i compromită orice apărare; nu-și mai putea permite așa ceva. Janine se arăta dispusă să accepte orice umilință pentru a deveni contessa di Maltesta!

Se ridică ezitant, netezindu-și fusta. Mișcarea avu darul să atragă atenția celorlalți. Contele o interpelă, autoritar:

– Ce faci?

Sancha ridică o mână, încercând să-și aranjeze părul, dar evidențiind involuntar rotunjimea sânilor.

– Paolo m-ar putea lăsa undeva de unde să pot lua vaporașul, sugeră ea fără să-l privească. Sau ar putea să-mi cheme o barcă?

– Sancha! Tonul lui o făcu să ridice ochii. Pe fața lui păreau să fie gravate semnele tensiunii acumulate, iar ochii întunecați străluceau de emoții înăbușite. Sancha, nu pleca! În glasul lui se simțea simultan comandă și rugăminte.

Își feri ochii cu greutate și se apropie de locul unde zăcea haina ei udă, de când el i-o îndepărtase de pe umeri. Paolo se apropie politicos și o ajută să se îmbrace, în timp ce contele rămăsese nemișcat, cu picioarele ușor depărtate, cu țigara în colțul gurii, urmărind-o. Janine parcă nici n-ar fi fost prezentă. Ca pentru a contracara acea senzație, Janine se apropie din nou de conte și-i atinse brațul cu un gest posesiv.

– N-ai să te răzgndești, caro? îi șopti ea apăsat. Nu vrei să vii cu mine la teatru?

Sancha întoarse spatele acelei imagini. Era o senzație prea dureroasă.

Trecu repede pe lângă Paolo, spunndu-i:

– Nu te deranja. Pot să merg...

Însă contele Malatesta înaintă câțiva pași, cu trăsăturile marcate de mânie.

– Paolo o să te ducă acasă! decise el. Deși ar fi vrut să protesteze, Sancha nu îndrăzni să mai spună ceva. Simțea că fusese adus la limită și orice împotrivire n-ar fi făcut decât să-l împingă spre o situație pe care ea dorise mereu s-o evite.

Acceptă cu un semn din cap și fără să privească în urmă, traversă anticamera și lunga galerie care urma.

Capitolul 9

Vineri dimineață, Sancha se trezi cu o durere în gât și cu o migrenă năucitoare. Dormise prost, deloc surprinzător în circumstanțele date. Când coborî din pat s-o ajute pe Maria la pregătirea micului dejun, tânăra se arătă preocupată:

– Sper că n-ai de gând să te duci la birou, nu-i așa? Te-am auzit foindu-te toată noaptea. Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă, sau ai pățit altceva?

Sancha se cocoță pe un taburet înalt.

– Mă doare în gât, admise ea fără tragere de inimă.

– Iar asta nu-i tot, dacă ai fi cinstită! replică cealaltă. Pentru numele Domnului, Sancha. Nu-s chiar atât de naivă! Aseară, te-ai întâlnit cu domnul conte Malatesta, așa-i?

– Da.

– Ce s-a întâmplat? Maria o privea insistent. Sper că n-ai...

– Nu! Replica fusese nepoliticos de scurtă, așa că o îndulci: mă gândesc să mă întorc în Anglia, înainte să expire termenul de un an.

– Din cauza contelui?

– Ah... ezită ea, presupun că da. N-are rost, Maria. Nu pot continua în felul aceasta.

– Cum adică? Ce ți-a făcut? Tânăra era într-adevăr alarmată.

Sancha urmărea cu unghia imprimeul feței de masă.

– Încă nu mi-a făcut nimic. Dar mă tem de ce ar putea face. Îmi pare rău, știu că ți-e greu să înțelegi, dar n-am mai avut de-a face cu un asemenea bărbat.

Maria își puse mâinile în șolduri.

– Dar poți oricând să-l respingi! Doar n-o să dai cu piciorul carierei tale din cauza unui bărbat! Te-ai descurcat atât de bine. Unchiul tău este încântat de prestația ta! Chiar vrei să renunți la toate?

– Nu știu, clătină ea din cap. Nimic nu-mi mai este clar.

Maria o privi câteva clipe, apoi reluă:

– Cred că știu ce-i cu tine. Te paște o gripă, sau altă boală. Acorzi situației o semnificație exagerată. Ai nevoie de odihnă, atâta tot. De relaxare completă!

– Aș dori să am optimismul tău, zâmbi Sancha.

– Oricum, părerea mea este să nu te duci la birou dimineața asta. Vâră-te înapoi în pat. Ia o aspirină și relaxează-te. Ai să vezi, după un somn odihnitor, te vei simți mult mai bine.

In clipa aceea, Teresa intră în bucătărie târându-și picioarele, îi aruncă Sanchei o privire și întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Cei cu mutra asta de înmormântare?

– Nu se simte bine, explică Maria. Îi spuneam doar că mai bine s-ar întoarce în pat.

Teresa ridică spre ea niște pleoape grele.

– Mi-aș dori să-mi spună și mie cineva același lucru. Sunt

extenuată!

– Te rog, Sancha, zâmbi Maria. Îți promit că ai să te simți mult mai bine după aceea.

Ezită câteva clipe. Era o tentație mare, să se întoarcă în pat și să dea uitării toate problemele care-i chinuiau creierul obosit.

Simțindu-i indecizia, Maria o împinse încet până în dormitor și o ajută să se urce în pat.

– O să-ți aduc cafea, înainte să plec. Și am să-i spun unchiului tău că nu te simți bine, da?

– Îți mulțumesc. Se ghemui sub cearșafuri. Pentru ea, era ceva nou să se simtă îngrijită de altcineva. Un sentiment grozav să știe că Maria ținea la ea atât de mult!

După plecarea fetelor, apartamentul se cufundă în liniște, dar Sancha nu reuși să adoarmă. După vreo oră, renunță să-și caute alinarea în somn și coborî din pat. Își prepara o cafea când auzi soneria la intrare.

Inima începu să-i bată mai repede; tremura atât de tare, încât vărsă cafea pe măsuță.

Aștepta ca cel de afară să renunțe, dar nici vorbă de așa ceva. Un glas cunoscut răsună dincolo de ușă:

– Sancha! Ești trează?

Se înfășură mai strâns în halatul de casă și se grăbi să deschidă ușa.

– Unchiule Eduardo! Ce-i cu tine aici?

Eduardo Tessile intră, privind-o insistent. Maria a trecut pe la mine, explică el. Mi-a spus că nu te simți bine. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, replică ea, roșind. Doar că mă durea capul și gâtul. Apoi suspină. Tocmai îmi făceam o cafea. Vrei și tu?

Eduardo acceptă nerăbdător, apoi o prinse de umeri.

– Sancha, trebuie să-mi spui, Malatesta te-a atins?

Simți că-i iau foc obrajii.

– Nu așa cum insinuezi, spuse ea, eliberându-se. Aduc imediat cafeaua.

Eduardo oftă adânc, își descheie haina și se apropie de fereastră, cu o expresie posomorâtă.

– Te duc acasă.

– Acasă? Ce vrei să spui?

– La noi acasă, explică el. Este evident că nu ești în apele tale. Mătușa ta va ști ce să facă. Acolo, o să te simți mai bine...

Sancha îi oferi o ceașcă de cafea.

– N-are niciun rost să fii atât de îngrijorat. Nu mă paște pericolul...

– La naiba, dă-mi voie să știu ce-i mai bine. În ochii tăi nu sunt vreun model, dar îți vreau doar binele.

Sancha clătină din cap.

– Știu foare bine. De fapt, chiar mă gândeam să mă întorc în Anglia.

– În Anglia? Doar nu vorbești serios?

– De ce?

– Fiindcă... ei bine, pentru că am planuri mari în privința ta. Își trecu degetele prin păr. Nu face ceva pripit. Acordă-ți timp de gândire.

– Credeam că ai să fii de părere că este una dintre cele mai corecte reacții.

– Nu! Nu vreau să te pierd. Ești un redactor foarte bun și dacă rămâi, așa cum sperăm eu și cu mătușa, am intenția să te promovez,

membru cu drepturi depline al personalului.

Sancha puse jos ceașca de cafea.

– Foarte amabil din partea ta, declară ea nesigur, dar nu cred că...

– Eleanor ne părăsește!

Cuvintele aproape țâșniseră. Eduardo rămase cu ochii la ea, roșind ușor.

– De ce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Eduardo își lărgi gulerul cămășii, de parcă ar fi fost prea cald în apartament, apoi răspunse:

– Se pare că și-a găsit pe altcineva. Un alt protector, putem spune.

– Înțeleg, murmură ea.

– Așa că înțelegi de ce nu vreau să te pierd și pe tine. Poate par egoist, dar cred că vei admite că este o ocazie minunată.

– Adică, te aștepți să-i iau locul Eleanorei? Încă nu-i venea să creadă.

– În cele din urmă, da, replică Eduardo. Ah, nu te îngrijora, îmi dau seama că vei avea nevoie de o perioadă de tranziție, pentru a descoperi și deprinde toate aspectele activității ei. Intenționez să aduc mai mulți redactori care să te ajute, dar în cele din urmă, cum spuneam, vei avea propriul departament și o asistentă.

Sancha se lăsă să cadă în fotoliu.

– Incredibil! exclamă ea, trecându-și după urechi șuvițele rebele. Eram aproape sigură că Eleanor nu va pleca niciodată.

– De ce? întrebă cinic Eduardo. Din cauza mea? Așa cum ți-am mai spus, n-aveam ce aștepta unul de la celălalt, așa că n-am fost dezamăgiți.

– Chiar și așa...

– Uite ce este, du-te și îmbracă-te. Adună-ți câteva lucruri și te duc acasă. Arăți ca și când ai nevoie de câteva zile de odihnă. Haide, insist!

Sancha mai ezită o clipă, apoi se supuse. În timp ce se spăla și se îmbrăca, se întrebă dacă nu cumva se lăsa vrăjită de promisiunea de a obține locul ocupat de Eleanor, trecând cu vederea aspectele practice. Relația dintre ea și conte nu avea legătură cu ocupația ei și prestigiul profesional n-avea cum s-o înarmeze cu sofisticarea necesară pentru a-i face față. Era o situație teribil de încurcată, iar Sancha nu întrevedea vreo soluție.

Pentru moment, decise să dea uitării toate problemele. Eduardo i-ar fi luat plecarea drept dovadă de nesiguranță copilărească și n-avea niciun rost să piardă timpul discutând cu el în contradictoriu, când încă nu luase o decizie.

Mai târziu, când ajunseră, mătușa îi primi cu neliniște.

– Ce ați pățit? exclamă ea, cercetându-le fețele, în căutarea motivului pentru care apăruseră mai devreme.

Eduardo o sărută pe obraz.

– Nu te alarma, Elizabeth. Sancha nu s-a simțit prea bine, atâta tot. Poate de vină a fost umezeala și căldura din oraș. Ce spui, Sancha?

Zâmbi încurajator, refuzând să cedeze în fața durerii de cap care-i dădea târcoale.

– Îmi voi reveni. Dă-mi voie doar să mă odihnesc puțin.

Elizabeth se agită în jurul ei ca o cloșcă grijulie, insistând să se vâre în pat și să rămână acolo tot restul zilei. Sancha nu simțea nicio dorință să se opună. Patul exercita o atracție irezistibilă asupra ei. În

sfârșit, oboseala îi veni de hac și adormi profund, trezindu-se abia spre sfârșitul după-amiezii.

***

Sâmbătă dimineață, lucrurile nu mai păreau atât de întunecate. N-avea rost să se teamă de ceea ce era mai rău, când amenințarea putea să nici nu se producă. Îi trecuse și durerea din gât, așa că-și petrecu ziua ca de obicei, făcând plajă în patio și scăldându-se din când în când în apele lacului.

Unchiul și și mătușa fuseseră invitați la o cină festivă. Deși insistaseră mult să-i însoțească, Sancha refuzase. Antonio apăru chiar înainte ca ei să plece. Își ceru scuze că nu venise mai devreme; părinții lui avuseseră musafiri, iar el fusese obligat să fie de față. Puteau însă ieși la cină și eventual să meargă undeva la dans. Sancha se bucura de compania lui, dar refuză invitația de a ieși în oraș.

– Putem cina aici, spuse ea, căutând confirmarea în ochii mătușii. Nu-i așa?

– Păi, ridică din umeri Elizabeth, avem friptură rece de pui și salată, dacă nu sunteți pretențioși. De asemenea, sunt brânzeturi și fructe din belșug. Îți convine, Antonio?

El se arătă foarte dispus să accepte.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră.

Eduardo zâmbi amuzat și plecă să scoată mașina din garaj.

Era plăcut în patioul bine luminat, în răcoarea înserării,

servindu-se din bunătățile aduse de Sancha pe blatul de sticlă al mesei. Băură vin alb și cafea, iar la finalul mesei se delectară cu un păhărel de lichior. Sancha se simțea aproape relaxată când se auzi motorul unei mașini puternice. Zgomotul se stinse în fața vilei și peste câteva clipe auziră soneria.

– La naiba! Sancha se ridică de pe scaun, iritată. Mă întreb cine poate fi.

– Vrei să deschid eu? se oferi Antonio.

– Nu, nu. Își privi scurt haina de catifea, să se asigure că era prezentabilă, apoi traversă holul și deschise ușa. În fața vizitatorului păli pe loc. Contele Malatesta stătea în prag, purtând un costum gri-închis și o cămașă foarte albă, în contrast cu tenul lui bronzat.

Se priviră o clipă, apoi el înaintă, iar ea se feri să-i facă loc. Închise ușa în urmă, își sprijini brațele de peretele lângă care Sancha tremura ușor și întrebă:

– De ce n-ai venit cu unchiul și cu mătușa ta la familia Marcello? Glasul lui era ciudat de aspru, răgușit. Mi-a fost foarte greu să inventez o scuză ca să pot pleca!

– Ce cauți aici? Credeam că este destul de clar faptul că nu mai avem ce să ne spunem!

– Nu mi se pare deloc, replică el, mohorât.

În clipa aceea, răsună glasul lui Antonio:

– Sancha! Cine era?

Contele scăpă un blestem și-și controlă poziția, eliberând-o pe Sancha. Ea se apropie de tânărul care apăruse în hol, observându-i surpriza, constatând cine era vizitatorul.

– Domnul conte Malatesta! murmură el uimit, buona sera, signore!

Contele îl ignoră.

– Am de vorbit cu tine, Sancha. Ea fu din nou impresionată de glasul lui răgușit.

Trecu pe lângă Antonio în salonul bine luminat. Tânărul ezită puțin, apoi o urmă, iar contele se opri în ușă. Un mușchi îi juca pe maxilarul încordat.

– Repet, vreau să discutăm, Sancha. Singuri!

– Mă tem că nu-i posibil acum, signore, declară ea, apelând la formalism. După cum observi, am un musafir...

– La naiba, Sancha, nu mi-ar păsa nici dacă ai avea o duzină de invitați! Figura lui dură exprima dispreț.

– Te rog, spuse ea, umezindu-și buzele. Sunt sigură că ceea ce dorești să-mi comunici poate fi spus și de față cu domnul Fucci. Atinse brațul lui Antonio și bărbații o priviră insistent. Stăpânirea de sine a contelui era pusă serios la încercare.

– Te avertizez, Sancha... începu el, dar fu întrerupt de Antonio:

– Signore, sunteți oaspete în casa unchiului domnișoarei Forrest, un oaspete nepoftit, aș adăuga. Nu pot permite s-o amenințați pe signorina Forrest...

– Basta! Silenzio! Contele îi aruncă o privire distrugătoare. Dacă voi dori să-ți cunosc părerea, am să ți-o cer! Este o problemă personală care ne privește doar pe Sancha și pe mine!

– Greșiți, signore, insistă Antonio, tăios. Atâta timp cât sunt de față, iar signorina Forrest îmi permite, am să-i iau apărarea...

Contele veni amenințător spre Antonio, iar tânărul păru să se facă mai mic.

– Signore, în cele mai bune cazuri nu prea am răbdare, declară el foarte tăios. Ochii îi sclipeau periculos. Te rog să ne părăsești,

signore. Te invit să nu insiști într-o problemă despre care n-ai habar!

Tânărul aruncă o privire spre Sancha, iar ea ridică din umeri, neajutorată. N-avea niciun rost să-l implice pe Antonio, atâta timp cât dispoziția contelui era atât de agresivă.

– Ar fi bine să pleci, Antonio, declară ea, obosită. Îmi pare foarte rău.

– Dacă dorești, am să rămân, o asigură el.

– Ieși!

Contele își pierduse complet răbdarea. Antonio părăsi încăperea. Păstrară tăcerea până când se auzi ușa de la intrare, apoi Sancha izbucni, mânios:

– Cum îndrăznești? Vii aici și te porți ca un sălbatic!

Contele tuși, ferindu-se din fața ei. Era evident că nu se simțea bine și pentru o clipă Sancha îl compătimi, dar apoi văzu cruzimea întipărită pe chipul lui.

– Am venit aici numai din dorința de a-ți vorbi, nu de a discuta cu imbecilul ăla!

– Antonio nu-i imbecil! stigă ea. El cel puțin, se poartă ca o ființă civilizată!

– Iar eu nu?

– Nu. Te-ai purtat ca un...

– Ca un animal, poate? încercă el.

– Nu. Animalele au un cod al onoarei. Tu n-ai!

– Habar n-ai ce spui, Sancha!

– Ba pricep foarte bine! Nu te poți aștepta să reacționez altfel după cele întâmplate!

– Ce s-a întâmplat? întrebă el rece.

– N-am de gând să repet toate detaliile sordide, exclamă ea

mânioasă. Doar nu te așteptai să accept totul și să mai cer un supliment!

Ochii lui sclipiră.

– Mă așteptam să reacționezi ca un adult! În loc de asta, parcă ai fi o copilă care abia a aflat adevărul despre Moș Crăciun!

Buzele ei tremurau incontrolabil.

– Ce încerci să faci? Să găsești explicații logice pentru felul cum te-ai purtat? Îți refaci respectul de sine găsind motivații plauzibile pentru ticăloșiile făptuite?

– Sancha, pentru numele Domnului, dă-mi voie să vorbesc...

– Să explici? Ce ar fi de lămurit? Simțea cum o cuprinde greața; în ciuda celor întâmplate, dacă ar fi luat-o în brațe, știa că n-ar fi avut puterea să-i rezisate. Își acoperi urechile cu palmele. Ce vrei să lămurești? strigă din nou. De ce Janine îți permite s-o tratezi așa cum faci? Isprăvile tale cu femeile sunt atât de ieșite din comun încât este dispusă să-ți accepte orice umilință pentru a păstra privilegiile câștigate? Oare îi pasă că...

– Pentru numele Domnului, oprește-te! O prinse de umeri și o scutură. Ascultă-mă!

– Nu vreau! replică ea pe același ton. Am auzit deja tot ce aș fi putut dori. Devine amuzant, nu-i așa? Ar trebui să mai scrii o carte, căreia să-i spui: „Experiențele amoroase ale unui conte contemporan". Simțea cum o cuprinde un hohot isteric de râs. Mâna lui o plesni peste obraz și căzu pe pardoseală, izbucnind în plâns.

Contele îngenunche vinovat lângă ea și-i luă bărbia cu un gest blând.

– Sancha, murmură el, nu înțelegi...

În clipa aceea, o mașină opri în fața casei în scrâșnet de frâne, iar Eduardo și Elizabeth năvăliră înăuntru.

Unchiul cercetă furios scena, figura lipsită de culoare a Sanchei și trăsăturile tensionate ale contelui, care se ridicase imediat în picioare.

– Ce naiba se petrece aici? vru Eduardo să știe. Domnule conte Malatesta, aștept o explicație!

Contele își încheie haina, ascunzându-și sentimentele în spatele genelor bogate.

– Sunt obligat să-mi cer scuze, signore, spuse el, cu o figură lipsită de expresie. În ceea ce privește o explicație, mi-e teamă că nu pot să am una care să te satisfacă.

Eduardo roși.

– Uite ce-i, nu poți scăpa așa de ușor! Privirea lui se întoarse din nou spre Sancha, care se ridicase și ea de jos. Ce s-a întâmplat? De ce te găsesc aici? Acum o jumătate de oră te aflai la familia Marcello!

– Ah, unchiule, te rog! Sancha își apăsa tâmplele cu palmele. Nu s-a întâmplat nimic. Adică, nimic important. Înfruntă privirea contelui, încercând să-și înăbușe tendința trădătoare de a-i ierta orice. Cred că domnul conte Malatesta era pe cale să plece!

Contele o privi îndelung, apoi un nou acces de tuse îl copleși, iar el porni spre ușă, clătinând din cap.

Eduardo îl urmă și ar mai fi spus ceva, însă Elizabeth îl opri, ducându un deget la buze. Contele își revenise cât de cât, așa că se întoarse spre ei.

– Întrucât nepoata dumneavoastră m-a concediat, am să plec. Regret că am dat buzna neinvitat! Și fără alte vorbe, se făcu nevăzut. Peste câteva clipe se auzi trântindu-se ușa de la intrare.

Sancha rămăsese nemișcată, parcă înghețată, așa că Elizabeth își lăsă poșeta pe masă și declară vesel:

– Mă duc să fac cafea.

Eduardo aprobă din cap, iar Sancha încercă să se reculeagă. Îndată ce rămaseră singuri, bărbatul izbucni din nou:

– Pentru numele Domnului! Ce s-a petrecut aici, Sancha?

– N-a fost nimic... răspunse ea ezitant, cu pumnii strânși. Doar o chestiune personală, atâta tot.

– Personală! strigă el. Nu merit măcar puțin respect? Când am observat că Malatesta dispăruse de la familia Marcello, i-am spus mătușii tale că trebuie să venim imediat acasă. Eram convins că-l vom găsi aici. Chiar trebuie să-l încurajezi astfel?

– Să-l încurajez? Nu-l încurajez deloc. Dar... îl iubesc. Este bine să știi care-i adevărul.

– Îl iubești? Eduardo rămăsese fără replică.

– Da. Numai că el nu știe și nici nu trebuie să afle vreodată, altfel... Scăpă un suspin. Curând, se va căsători. Cu Janine Rumien.

– Și totuși, nu te lasă-n pace! spuse exasperat Eduardo, ridicând ochii spre cer. Ah, Sancha, îți dai seama ce ai fi putut să pățești?

– Sigur că da. Acesta ese motivul pentru care mă gândeam să mă întorc în Anglia. N-aș putea accepta situația în care se complăcea Eleanor... Se opri când Elizabeth reveni în cameră. Reuși să arboreze un zâmbet și declară:

– Mie nu-mi trebuie cafea. Sunt obosită. Cred că mă duc la culcare.

Mătușa o privi îngrijorată.

– Cum dorești, copila mea. Vrei să vin cu tine?

– Nu, mulțumesc, clătină ea din cap. Mă descurc singură. Noapte

bună!

Se retrase în camera ei. Știa că-l dezamăgise pe Eduardo purtându-se atât de prostește, dar n-avea ce să facă. Simțise din prima clipă că din punctul ei de vedere, contele Cesare Alberto Venturo di Malatesta era dinamită curată...

Capitolul 10

Deși unchiul el sugerase că ar fi fost preferabil să-și petreacă săptămâna cu mătușa, înainte de a lua o decizie privind viitorul, se văzu nevoit s-o cheme la birou mai devreme. Eleanor făcuse o gripă și nu era singura absentă, așa că era nevoie de toată lumea disponibilă.

N-avea cum să refuze. În afară de asta, ceasurile pierdute la vila Tessile începuseră să devină apăsătoare. Avea prea multe lucruri la care să se gândească.

Așa că reveni la redacție și constată că era prea ocupată ca să mai aibă timp să se simtă mizerabil. Lucra peste program, încercând să respecte termenele stabilite de Eleanor. Se descurca destul de bine, beneficiind și de ajutor din partea altor redactori. Dacă ar fi avut suficient timp la dispoziție, acum era convinsă că ar fi reușit să-i țină locul lui Eleanor. Poate și Eduardo profitase de ocazie pentru a-i arăta la ce era pe cale să dea cu piciorul, își spunea Sancha uneori; dar cu trecerea timpului, începu să se întrebe dacă n-ar fi fost o proastie să refuze o asemenea ocazie.

La început, continuase s-o obsedeze relația ei cu contele, dar cu trecerea timpului și fără alte contacte cu el, începu să-și spună că probabil importanța lucrurilor fusese exagerată de propria ei închipuire. Desigur, incidentul de la vila unchiului distrusese legătura dintre ei; sau poate Janine exercitase asupra lui mai multă presiune decât se așteptase.

După trei săptămâni, se văzu obligată să accepte că totul se încheiase și, prin urmare, nu mai avea niciun motiv să refuze oferta unchiului, măcar pentru cele trei-patru luni rămase până la termenul inițial.

Eleanor reveni la birou doar ca să-și adune lucrurile. Perioada de preaviz trecuse cu boala. Probabil că lucrurile fuseseră astfel aranjate încât Eleanor să nu fie nevoită să scadă în propriii ochi, învățând-o meserie pe Sancha. După plecarea ei, tensiunea dispăru în mare măsură din birou, iar Sancha constată că Eleanor profitase din plin de relația ei cu Eduardo.

Unchiul evită să-l mai menționeze pe conte în fața ei. Era ca și cum nimic nu se întâmplase. Și mătușa trecu sub tăcere toate aspectele personale.

Singura care părea să priceapă că de fapt nimic nu se schimbase era Maria. Sancha era la fel de vulnerabilă ca întotdeauna în fața contelui, oricât s-ar fi străduit să nege.

Antonio Fucci era altă problemă. În primele zile după seara aceea, se purtase relativ înțepat, iar ea crezuse că se va retrage discret. Numai că după câtăva vreme păru să fi dat uitării cele întâmplate, reluând legătura și căutând-o în fiecare weekend, chiar telefonându-i la serviciu în timpul săptămânii, acum că avea propriul telefon. Era genul de relație fără obligații de care avea ea

nevoie; fără încurajări, știa sigur că el nu va deveni prea insistent.

Într-o zi, la vreo cinci săptămâni de când nu-l mai văzuse pe conte, Sancha făcea cumpărături la raionul de mercerie, în timpul pauzei de prânz, când se ciocni de un bărbat înalt și puternic, care tocmai ieșea dintr-un magazin cu delicatese, având brațele încărcate cu pachete.

– Ah, scuze! exclamă ea, grăbindu-se să-l ajute să strângă pachetele risipite pe pavaj, apoi se opri, uluită. Paolo! Nu te-am recunoscut...

Bărbatul termină de cules pachetele căzute și se ridică. Nu păru să țină cont de exclamația ei surprinsă și ar fi plecat imediat dacă Sancha nu l-ar fi prins de mânecă.

– Paolo! Mă cunoști doar!

Bărbatul o privi cu răceală.

– Da, signorina, știu cu cine am de-a face, recunoscu el, fără entuziasm.

– Și voiai să treci pe lângă mine fără să mă saluți?

Paolo își ridică bărbia cu mândrie.

– Scuze, signorina, dar trebuie să plec. Domnul mă așteaptă.

Sancha aruncă o privire în jur.

– Te așteaptă... ? întrebă ea, temător.

– Si, signorina, la palazzo.

– Înțeleg, zise ea, ușurată. Ce mai face contele Malatesta? Sper că bine... Simțea că este obligată să întrebe.

– Vă interesează cu adevărat? Expresia lui era disprețuitoare.

– Ce vrei să spui? Sigur că mă preocupă. Își trecu după ureche o șuviță rebelă, cu un gest stânjenit. Era o întrebare politicoasă.

Paolo o privea cu același dispreț.

– Cam târziu, signorina. Acum, aproape și-a revenit.

– Ce vrei să spui? întrebă Sancha, umezindu-și buzele.

Paolo își rearanjă pachetele, înainte de a răspunde.

– Va trebui să mă scuzați, signorina. Deocamdată, n-am timp să stau la povești pe tema asta. Arrivederci, signorina!

Sancha îl prinse din nou de mânecă.

– Te rog, spuse ea cu umilință. Trebuie să-mi explici ce ai vrut să zici! Contele a fost bolnav?

Expresia bărbatului se îmblânzi puțin.

– Nu citiți ziarele, signorina? întrebă el.

Sancha își duse mâna la frunte.

– În ultimul timp am fost foarte ocupată... n-am mai reușit să citesc!

Paolo clătină din cap.

– Iată, puteți afla de acolo. Din nou arrivederci, signorina! Și plecă, lăsând-o pe Sancha într-o stare de șoc.

Înțelegând că atrăgea privirile curioase ale trecătorilor, porni în direcție opusă. Apoi, pașii ei deveniră tot mai grăbiți și se pomeni alergând.

Ajunse repede la birou, încetinind abia când intră în sala cea mare. Aveau arhive cu mai toate ziarele importante din Italia. Erau păstrate pentru eventuale referințe, când cineva trebuia să se documenteze asupra evenimentelor curente.

Se duse direct la un cotidian și începu să studieze sistematic paginile cu știri sociale. Nu era atentă la ce se petrecea împrejur, așa că fu surprinsă de glasul Mariei:

– Te-am văzut intrând valvârtej. Ce s-a întâmplat? Ai zărit vreo fantomă?

– Nu, Maria, nu era o fantomă, ci Paolo! răspunse ea privind împrejur, oftând.

– Ah, Doamne! exclamă Maria ridicând ochii spre cer.

– Mi-a spus că stăpânul lui se reface, dar n-a vrut să-mi povestească după ce!

– Trebuia să-mi dau seama că ai să afli mai devreme sau mai târziu, declară tânăra.

– Ce să aflu?

Maria ridică din umeri, resemnată.

– Că al tău conte a avut un accident!

– Ce accident? întrebă ea, ducând o mână la gură. De ce nu mi-ai spus? Cum de n-am aflat nimic?

– Calmează-te! Maria îi cuprinse umerii cu un braț. N-a fost foarte grav. Într-o seară, pe când se întorcea la Veneția, a avut un accident de mașină. Și-a rupt câteva coaste și una i-a perforat plămânul. Fiindcă avea o congestie pulmonară, nu l-au putut opera imediat...

– Ah, Maria!

Îi era rău. Își cuprinse obrajii în palme, simțindu-se amețită. O clipă, crezu că va leșina, apoi însă Maria o conduse spre un scaun.

– Sancha, liniștește-te! N-ai fi avut ce să faci!

Nu reușea să priceapă. De ce nu-i spusese nimeni? Oare nu știuseră nici unchiul, nici mătușa? Se întoarse spre Maria.

– De ce nu mi-ai spus? Ar fi trebuit să aflu.

– Și așa erai într-o stare destul de proastă, replică cealaltă. Ce ai fi putut să faci? La ce servea să-ți fi povestit? Unchiul tău...

– Unchiul? Ce-i cu el?

– Ei bine – se foi Maria – ne-a rugat să păstrăm tăcerea. Pentru

numele Domnului, ce importanță are? Dacă a suferit un accident, nu înseamnă că s-a schimbat cumva!

Sancha clătină din cap, neajutorată.

– Ai o țigară?

– Dar tu nu fumezi! se arătă surprinsă Maria.

– Ai o țigară? repetă ea, posomorâtă. Te rog, Maria, am nevoie de ceva. Tremur toată.

Cealaltă scoase pachetul de țigări din geantă și-i oferi una, aprinzându-i-o. Sancha trase fum în piept, inspirând profund.

– O să ți se facă rău! o avertiză Maria.

Sancha se înecă și aruncă țigara, îndepărtându-și părul de pe față cu degete tremurânde.

– Nici măcar o țigară nu suport, Maria. Ah ce mă fac?

– Nimic! Absolut nimic, suspină tânăra.

– Și când s-a petrecut acest accident? Unde era? Era singur în mașină? Ai aflat și alte amănunte?

Figura Mariei se înroși puternic, iar Sancha avu o bănuială și o prinse de braț.

– Spune-mi... venea de la vila unchiului când a avut loc nenorocirea? A fost în noaptea aceea... Apoi, glasul i se stinse.

– Relatau că venea de la o serată la familia Marcello și că a trecut pe la signor Tessile în drum spre casă, ca să discute o problemă legată de articolul apărut în revistă.

– Vai, Maria!

Avea un în gât. Ce întâmplare nefericită! Iar ea nici măcar nu auzise! Știrea fusese ținută secret cu bună-știință! Ce crezuse despre ea contele?

Maria îi atinse brațul, încurajator.

– S-a făcut târziu. Ar trebui să ne întoarcem la lucru.

Sancha se feri instinctiv. Nu suporta compasiunea Mariei, chiar venită din inimă.

– Trebuie să-l văd! exclamă ea. Trebuie să-i explic, să-i spun că n-am știut...

– Și ce ai câștiga? întrebă Maria. S-a schimbat brusc din cauza accidentului? Este altcineva?

– Nu înțelegi, Maria. Tocmai plecase de la vilă când.... Era noaptea în care...

– Știu la fel de bine ca tine ce s-a petrecut în noaptea aceea! Unchiul tău mi-a povestit pe scurt... Apoi ridică din umeri. Știu că n-ai mai adus vorba despre asta de atunci, dar nimic nu s-a schimbat, nu-i așa? Pare cinic să ne gândim la așa ceva, dar n-a renunțat la relația cu Janine Rumien!

Janine! Pentru o clipă, uitase de existența ei. Obsedată de propriile sentimente, nu se mai gândise la cea căreia contele urma să-i dea numele.

Închise colecția de ziare cu gesturi sigure, hotărâte. Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la Janine. Contele putea să-i spună că o iubește, dar cu Janine intenționa să se căsătorească, iar aceasta va avea grijă să nu se declare mulțumită cu o căsătorie din interes.

Umilința se va abate asupra ei, nu a Janinei. Mai greșise și înainte. O compătimise pe față, chiar dacă-i disprețuia lipsa de mândrie personală. Dar pe ea cine o va compătimi?

– Să mergem, spuse ea brusc, surprinzându-și prietena.

– Ești sigură că o să te simți bine?

– Desigur. Ai dreptate, Maria. Trebuie să fii crud ca să dai dovadă de blândețe. Apoi se întoarse și ieși din încăpere.

Dar în ciuda cuvintelor dure, în timp ce după-amiaza înainta, Sancha găsea tot mai dificilă concentrarea asupra sarcinilor de serviciu. Nici apariția lui Eduardo, care-i aducea un maldăr de șpalturi la corectat, nu reuși s-o scoată din letargie.

– Maria mi-a spus că ai aflat despre accidentul lui Malatesta.

– Da, într-adevăr, recunoscu ea, strângând între degete blatul biroului.

– Mă învinovățești pentru faptul că nu ți s-a spus nimic?

– Cinstit vorbind, da.

– De ce? Eduardo părea obosit.

– Știai că ar fi trebuit să fiu pusă la curent. Și atunci, de ce ai transformat totul în secret?

– Voiam să te feresc de suferință, declară Eduardo, oftând. Speram... credeam că o să-ți treacă. Exista și varianta Antonio... încă există. Este genul de bărbat pe care l-aș dori pentru tine.

– Dar eu nu-l iubesc pe Antonio.

– Dar nici pe conte nu-l iubești! exclamă Eduardo.

– Mă tem că da. Dintr-odată, înțelese ce o frământase toată după-amiaza. Va trebui să se ducă să-l vadă pe contele Cesare Alberto Venturo di Malatesta! Trebuia să-i spună ceea ce tocmai afirmase în fața unchiului, indiferent dacă declarația ei era complet nesemnificativă pentru el.

– Habar n-ai despre ce vorbești, Sancha, spuse Eduardo cu amărăciune.

– Știi tu mai bine? Ai scris vreun tratat despre iubire?

– Ah, Sancha, nu face ceva ce ai putea regreta.

– De ce? Se ridicase în picioare. Uneori, trebuie să facem anumite lucruri pur și simplu. Ca de exemplu, lupta cu "morile de

vânt".

– Și nu te pot face să te răzgândești?

– Nu, întări ea scuturând din cap.

Eduardo mai ezită o clipă.

– Cândva, Shakespeare a spus că bărbații nu mor din dragoste!

– Nu doresc să moară cineva, spuse ea liniștit.

– Dar tot ce faci este sub semnul sacrificiului, nu pricepi?

– Poate consider că este un sacrificiu ce merită să fie făcut.

– Și acesta-i cazul?

– Depinde.

– Sancha, pentru numele Domnului! Trebuie să-ți atrag atenția. Faci o greșeală teribilă! Vrei să ajungi ca Eleanor?

– N-o voi face, replică hotărât Sancha. Dar un lucru este sigur. Nu mai aștept nimic din partea nimănui. Își luă poșeta, agățând-o pe umăr.

– Ce faci? întrebă Eduardo. Unde te duci?

– Mă duc să fac ceea ce ar fi trebuit să fac cu o lună în urmă, spuse ea răspicat.

– Nu fi proastă! sări el furios. Nu poți să faci așa ceva.

– Nu pot? Sancha porni spre ușă. Nu pricepi că sunt obligată? M-am mai gândit la asta, dar am fost suficient de naivă să consider că mândria mea era mai importantă. Acum știu că nu-i așa.

– Dacă pățești ceva, o să-l consider responsabil! mormăi mânios Eduardo.

– Dacă mi se întâmplă ceva, o să fie doar vina mea, declară Sancha, aparent sigură pe sine. Nu-l putea lăsa să vadă cât de răvășită era. Altfel ar fi reușit s-o convingă.

– Aștept din partea ta să te prezinți mâine la muncă la prima oră,

Sancha, mai spuse Eduardo. Dacă nu, am să...

Dar ea plecase.

***

Palatul Malatesta arăta exact la fel ca la prima vizită a Sanchei. Umbrele înserării înnegreau zidurile străvechi, împrumutând locului un aer misterios.

Nu mai pierdu timp cu soneria despre care știa că nu funcționează, ci acționă direct ciocanul greu, apoi așteptă. Ca și altă dată, trecu ceva timp până să răspundă cineva. Când văzu cine era, ochii lui Paolo se îngustară a surpriză.

– Si, signorina? spuse el posomorât. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Am venit să-l văd pe conte, desigur. Nu-i acasă?

Paolo se încruntă.

– Ba da, signorina. Numai că nu-i singur. Cineva este în vizită.

– Ah! Înțeleg. Sancha se dezumflă dintr-odată. Ar fi trebuit să mă gândesc... Am să vin altă dată... Se întoarse, dezamăgită.

Paolo ezită o clipă, apoi spuse:

– Un moment, signorina!

– Da?

– Vă rog să intrați, signorina. Poftiți.

– Dar cum rămâne cu vizitatorul stăpânului dumitale?

– Nu e chiar un musafir, signorina. Este doctorul!

Ochii ei se măriră de uimire.

– Doctorul?

– Da, signorina. Vine frecvent să-l examineze pe domnul conte.

– Așa, deci. Intră în holul întunecos iar ușa grea se închise în urma ei. Mai durează... mult?

– Nu cred, signorina. Ah, iată-l.

Sancha ridică ochii spre scară și văzu un omuleț spilcuit, care cobora ducând o servietă neagră. Își luă bun-rămas de la Paolo, aruncă o privire scurtă spre Sancha, apoi ieși din palazzo.

– Să mergem, signorina, o îndemnă servitorul, pornind înainte.

– N-ar fi mai bine să-l întrebi dacă vrea să mă vadă? murmură ea, stânjenită.

Paolo ezită o clipă la mijlocul scării, apoi spuse:

– Am să-l întreb, signorina.

Dar în clipa aceea se deschise ușa din capătul scărilor și în cadrul ei apăru silueta contelui. Purta doar un fel de halat lung maro, pe care-l strânse în jurul trupului când o observă pe Sancha. Apoi pocni din degete, nerăbdător.

– Ce-i, Paolo? Ce caută aici domnișoara Forrest? I-ai spus cumva să vină când v-ați întâlnit la prânz?

Paolo păru jignit de presupunere.

– Bineînțeles că nu, signore!

Contele își îndreptă spre Sancha o privire rece.

– După cum poți vedea, nu sunt pregătit să primesc vizitatori. Poate ar fi mai bine să vii altă dată, dacă motivul vizitei dumitale e suficient de serios!

Sancha își mușcă buzele, apoi urcă în fugă câteva trepte.

– Te rog, Cesare, vreau să-ți vorbesc acum, nu altă dată.

El aruncă o privire spre propriile picioare încălțate cu papuci,

apoi făcu un gest indiferent.

– Dacă nu te deranjează ținuta mea, de ce m-ar preocupa pe mine? Vino!

Sancha îi urmă îndemnul; contele îi făcu loc să intre prima în anticamera care ducea spre salon. Ea îi observă figura trasă și ridurile adânci de pe obraji. Părea îmbătrânit și mai slab decât și-l amintea.

Dar contele nu se complăcu să fie studiat și o urmă în cameră. Își strânse cordonul halatului și se duse să-și toarne o băutură. Îi oferi și ei, dar fu refuzat. Alcoolul ar fi reușit doar s-o zăpăcească și mai mult.

Dădu peste cap paharul și-l reumplu, înainte să se întoarcă spre ea. Sanchei îi deveni foarte clar că pierduse multe kilograme; cu toate că era la fel de atrăgător, buzele lui trădau un ușor cinism, iar ochii exprimau amărăciune.

– Ei bine, signorina, cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

Sancha lăsă poșeta să-i alunece la podea. Nu purta haină, doar o rochie de culoarea piersicii, cu decolteu rotund destul de adânc, punându-i în valoare rotunjimea sânilor.

– Am venit fiindcă voiam să-ți spun că până acum n-am știut nimic despre accident!

Contele o privi sceptic.

– Doar nu te aștepți să cred! spuse el disprețuitor.

– Este adevărat! Făcu un pas înainte, împreunându-și mâinile. Dumnezeu mi-e martor, este purul adevăr! Mi-a fost rău în seara aceea, după ce ai plecat! Nu știam pe ce lume mă aflu. Apoi Eduardo, unchiul meu, a preferat să nu-mi spună nimic! Îmi dau seama, că este greu să înțelegi, dar Eleanor a părăsit redacția, iar eu

am primit postul ei; am muncit din greu și n-am mai avut nici timp nici chef să citesc presa; cum altfel aș fi putut afla? Încercam să uit cele petrecute și să mă extenuez muncind, astfel încât să nu mă mai pot gândi...

El își termină băutura și începu să se joace cu paharul gol.

– Recunosc, te pricepi la spus povești.

– Nu este o poveste! Este adevărul! Trebuie să mă crezi. Nu te-am mințit niciodată.

– Și cum să-mi dau seama? întrebă el, cu o privire mânioasă.

– Ei bine, nu te-am mințit! Cel puțin nu în față. Ah, am pretins o dată că aveam o întâlnire când de fapt nu aveam, dar asta a fost tot!

El lăsă paharul pe masă.

– Și de ce crezi că-i atât de important să știu toate astea?

– Fiindcă nu știam că ai fost bolnav. Crezi că n-aș fi venit să te văd, dacă aflam...?

– Cum aș putea să știu ce ai fi făcut? gesticulă el nervos. Nu mi-ai lăsat îndoieli în privința sentimentelor tale față de mine!

– Nu! Asta nu-i adevărat! Nu voiam, nu puteam să accept... Se întrerupse, mușcându-și buzele.

– Ce să accepți? Un bărbat suficient de meschin încât să se gândească la o căsătorie din interes? La asta te referi?

– Oarecum, recunoscu ea. Adevărul este că... nu aveam încredere în mine în ceea ce te privește.

– Nu?

– Nu.

– Iar acum ai, vrei să spui?

– Nu! Ah, nu... Glasul i se frânse și oftă. Apoi se adună și continuă: cum... te simți? Vreau să știu. Ce s-a întâmplat? În seara

aceea, tușeai groaznic...

– N-am crezut că ai observat, replică el rece.

– Sigur că am observat! Tot ce te privește îmi rămâne în minte. Povestește-mi despre accident, te rog!

– Nu-s prea multe de spus, ridică el din umeri. Conduceam ca nebunul. Să-mi fie de învățătură! Meritam un accident și l-am făcut.

– Dar cum te-ai rănit?

– Norocul a fost că volanul nu mi-a intrat în piept. Am vreo două coaste rupte și m-am ales cu niște vânătăi, atâta tot.

– Maria mi-a spus că ai avut plămânul perforat! murmură Sancha.

– Ce melodramatic, declară el, cu un gest nepăsător. Nu te alarma! Mi-a trecut. Dar mulțumesc pentru grijă, chiar dacă a fost din greșeală!

– Cesare! Te rog! Nu te mai purta așa, spuse Sancha, apropiindu-se. Trebuia să vin. Trebuia să mă conving că o duci mai bine!

– Cât de mișcător! Dacă veneai cât am fost slăbit și când îmi plângeam de milă, poate ai fi obținut reacția dorită. Acum însă, este cam târziu...

– Cesare! Ajunsese la numai câțiva centimetri de el. De la o asemenea distanță, ridurile de pe figura lui, genele bogate, gâtul bronzat ieșind din gulerul halatului de casă, toate căpătau altă calitate... Nu mă alunga! Îmi pare rău că n-am venit mai devreme... dar acum sunt aici...

El nu făcu nicio mișcare, privirea rămânându-i la fel de distantă. Simțea că trebuie să-i stârnească dorința; în ciuda atitudinii, exista încă pasiune în el. Dacă n-avea de gând s-o atingă, după toate câte

se petrecuseră, va lua ea inițiativa; îl iubea și nu mai putea suporta să stea la distanță.

Ridică mâna și-i mângâie obrazul, coborând apoi de-a lungul maxilarului, spre gât, spre piept. Îl simțea încordat. Privi mâinile lui care se încleștaseră pe blatul mesei, iar părul îi căzu peste frunte ca o cortină mătăsoasă.

– Cât crezi că mai pot rezista? întrebă el.

Degetele ei ajunseseră pe gulerul răsfrânt al halatului.

– Nu prea mult, sper, murmură ea răgușit, sprijinindu-și fruntea de pieptul lui.

Contele scăpă un geamăt, iar brațele lui o cuprinseră în sfârșit.

– Ești nebună, șopti el, îngropându-și fața în părul ei. Să apari astfel aici, să mă stârnești încât să te doresc mai mult decât o făceam deja... Îți dai seama ce agonie au reprezentat aceste ultime săptămâni? Să nu te pot vedea, să nu te pot atinge... Gura lui o găsi pe a ei, înfometată, în timp ce Sancha se lipise de trupul lui musculos.

Brațele ei îi încolăciseră gâtul, insinuându-se sub gulerul halatului. Era ca-n rai! Nu-i mai păsa de ceea ce era sau nu potrivit, nu dorea decât să-și trăiască viața alături de acest bărbat, atâta timp cât îi va permite.

El o îndepărtă puțin, încât să-i poată vedea fața.

– Sancha, începu el răgușit, de ce ai venit astăzi aici?

Ea simți că roșește violent.

– Te iubesc, spuse ea șoptit, renunțând la ultimul rest de mândrie personală. Dacă mă dorești... tăcu, înclinând fruntea.

– Dacă te doresc! Contele închise pleoapele o clipă. Înțelegi ce mi-ai spus?

– Da. Înțeleg. Ridică din umeri a neputință. Când am aflat că ai suferit un accident și că adevărul mi-a fost ascuns, am simțit că nu mai pot continua să mă prefac...

– Cum anume?

– Să pretind că nu-mi pasă, că-mi pot trăi viața departe de tine...

– Ah, Sancha! În glasul lui răsuna triumful. Habar n-ai ce înseamnă asta pentru mine!

– Cesare, începu ea ezitant, cândva ai spus că mă iubești. Vorbeai serios?

O privea insistent, nerăspunzând imediat, iar ea începu să se întrebe dacă nu făcuse o greșeală punând o asemenea întrebare, la care el n-ar fi putut răspunde cinstit fără s-o rănească. Apoi însă, un zâmbet îi apăru pe buze, un surâs ciudat.

– Ah, Sancha! O trase aproape, cu un gest posesiv. O, Doamne, Niciodată n-am fost mai serios în toată viața! Și nu merit iubirea ta, după ce ți-am făcut.

– Ce mi-ai făcut?

– Sancha, am patruzeci de ani, iar tu ești atât de tânără și de neprihănită! Am oare dreptul să-ți răpesc inocența?

– Cesare...

– Nu, așteaptă. Trebuie să-ți spun ceva mai întâi. Te iubesc. Te-am iubit din prima clipă când ai venit să-mi pui întrebări despre carte. M-ai vrăjit, și pentru un bărbat care nu mai cunoscuse senzația, a fost ceva neliniștitor. Viața mea mergea într-o direcție bine definită; urma să mă însor cu Janine, sau cu alta ca ea, dar viețile noastre ar fi continuat separat. La început, nici măcar apariția ta n-a schimbat aceste planuri. Abia mai târziu, când nu încetai să-mi scapi printre degete, am priceput că riscam să te pierd. În seara

aceea am venit la vila unchiului tău nu ca să te seduc, ci să te cer de soție!

– Dar Janine... începu ea, tremurând necontrolat.

– Ți-am mai spus, niciodată n-am ținut la Janine. Pe tine te-am iubit. Nu m-ai crezut, nu-i așa?

Era prea uimită ca să răspundă altfel decât clătinând din cap, iar el o strânse mai tare la piept.

– Așadar, decizia ta de a veni aici este și mai dulce, dacă ținem seama de sacrificiul pe care-l implică.

– Adică... vrei totuși să te căsătorești cu mine? șopti ea, incapabilă să accepte că nu visa.

– Sigur că da.

– Și Janine știe?

Scutură din cap cu ceva din vechea lui aroganță.

– Nimeni nu-mi cunoaște sentimentele, cu excepția lui Paolo. Janine a aflat doar că nu mai deține niciun rol în planurile mele.

– Dar Maria spunea că n-a văzut în ziare niciun anunț în acest sens.

– Janine n-a dorit genul acesta de publicitate. În afară de asta, niciodată n-a existat o logodnă oficială, ca să anunțăm ruperea ei.

– Paolo s-a purtat ca un străin, când ne-am întâlnit la magazin. Era pe cale să mă ignore, când l-am oprit.

– Știu, mi-a povestit. Cesare zâmbi, mângâindu-i buzele cu vârfurile degetelor. Apoi, o sărută. Sancha se lipi de el, căutând sprijin. O să te măriți cu mine, nu-i așa? murmură el, din nou răgușit. După cum vezi, viața mea este complet răvășită în lipsa ta. Știu că ești tânără și că ai tot dreptul să refuzi, dar sper că n-ai s-o faci.

– Ah, Cesare, suspină ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Dar cum rămâne cu palatul? Nu sunt o moștenitoare plină de bani. Nu pot contribui cu altceva în afară de propria persoană...

El îi cuprinse bărbia în palmă.

– Palatul va trebui să-și pună pofta-n cui, declară el blând. În afară de asta, cartea se vinde foarte bine și se spune că va fi considerată lucrare de referință pentru perioada respectivă. Cine știe, poate va deveni best-seller. Dar toate astea n-au nicio relevanță. Prin comparație cu sentimentele mele față de tine, grija mea pentru această grămadă de vechituri este secundară. Ne vom căsători cât mai curând. Îndată ce voi obține autorizația, da?

– Ah, da, te rog, murmură ea.

***

Își petrecură luna de miere pe o insulă din Marea Egee, care aparținea unui amic grec al contelui. Nicos și ai lui locuiau la Atena și foloseau vila doar ocazional. Sancha și Cesare petrecură acolo două luni de vis, răsfățându-se la soare.

Când reveniră la Veneția, erau foarte bronzați și arătau sănătoși. Cesare pusese înapoi kilogramele pierdute. Sancha gătise singură și era încântată să-l vadă din nou sănătos și viguros.

Se dovedise un iubit experimentat, ceea ce contribuise la plăcerea lor comună. Sancha se abandona încântată în brațele lui și-l făcea să râdă, simulând o pudoare exagerată.

– Ai un trup splendid, o asigurase el o dată, când își exprimase

îngrijorarea. Dar acum îți stăpânesc mai ales cugetul, și așa trebuie să stea lucrurile.

Se întoarseră la Veneția la începutul lui septembrie și-i găsiră pe tatăl Sanchei și pe noua lui soție la familia Tessile. Veniseră pentru ceremonia de căsătorie, dar Elizabeth sugerase că ar putea să-și ia o vacanță pe care s-o petreacă la vilă.

Urma să cineze cu ei a doua zi după revenire, iar Sancha tocmai se parfuma, când Cesare intră în dormitor, cu părul încă umed. Făcuse un duș și purta doar halatul de baie. Veni în spatele ei și spuse:

– Aș prefera să nu ieșim în oraș. Îi sărută umărul gol, iar Sancha se înfioră. Avea întotdeauna puterea s-o tulbure nespus.

– Și eu, recunoscu ea, ridicându-se în picioare. Dar Irene arde de curiozitate să te cunoască, iar eu abia aștept să mă mândresc.

– Irene este mama ta vitregă, nu? Îi înlătură zâmbind bretelușele furoului și se aplecă s-o sărute din nou.

– Da... Sancha se foi în brațele lui. Cesare, trebuie să terminăm pregătirile.

– Așa-i, murmură el, dar nu-i nicio grabă, nu?

Degetele ei se încurcară în cordonul halatului.

– Ai dreptate. Nu încă.

Mai târziu, stând îmbrățișați, ea șopti:

– Spune-mi ceva.

– Hm? Era somnoros. Părea mai tânăr și mai vulnerabil.

– Când ai venit după mine la vilă și nu te simțeai bine, ai răcit așteptându-mă în ploaie?

– Da, recunoscu el, deschizând ochii. Puteam să mor de pneumonie, iar tu nici să nu afli!

– Nu mai spune asemenea lucruri! protestă ea. N-am să-l iert nicodată pe Eduardo!

Cesare se ridică într-un cot și o privi cu adorație.

– Nu te necăji, o îndemnă el. Suntem atât de norocoși. Avem parte de atâta fericire. El se poate lăuda cu asemenea satisfacții?

Sancha rememoră vorbele unchiului,despre Elizabeth.

– Ai dreptate, declară ea, atingându-i obrazul cu degetele. Mă bucur că gândești astfel. Probabil încerca să mă protejeze.

– Poate avea dreptate, zâmbi el.

– Vorbești serios?

– Ah, nu, șopti el încet. Știi bine ce reprezinți pentru mine. Apoi, Cesare aruncă o privire ceasului de mână. Îți dai seama că este trecut de șapte?

– Ah, nu! O să întârziem foarte mult!

– Hm, așa-i, acceptă el nepăsător. Te deranjează?

Sancha îl mângâie cu tandrețe.

– Nicidecum, murmură ea.